

3/3

מדינת ישראל

3.

משרד הממשלה

משרד

מִדָּה קִטְס 116

מס' 1993 10 38 1992

תיד ליד
להחזיק

תיק מס

מחלקה

ע"מ המדינה לראש הממשלה - קלינטון

7691/3-א

R00036pj

08/12/2020

תאריך הדפסה

2-111-3-3-8

קלינטון

שגרירות ישראל - וושינגטון
טופס מברק

1216

1/6

בלמס/מידי

תאריך: 29 מרץ 1993

אל: מצפ"א

מאת: תקשורת - וושינגטון

הנדון: מקורבי קלינטון

מצי"ב כתבת ה-WASHINGTONIAN (אנואן אולמן אפריל '93) בנושא חוג המקורבים
לבני הזוג קלינטון וצמרת הממשל.

תקשורת

(24) שהח (2) סטחי (1) רכס (1) מנכל (1) ממנכל (1) מצפא (2) רכיב (1)
חטבורה (2) ר/מרכז (1) ממד (4) רס (1) אמ (4) אומ (1) סייכל (1) משפס (1)

THE

Washington - April 93

Who's Who in
Bill and Hillary's
Inner Circle

12/6

2/6

A TEAM.

GEORGE BUSH'S TEAM HAD ALL THE DIVERSITY OF AN EXCLUSIVE men's club. With only a few exceptions, his chief advisers were well-to-do, middle-aged white men with extensive federal-government experience. Many had ties to Texas and New England. They were, in other words, a lot like Bush.

Bill Clinton's top players are more diverse. Well-off white men still dominate, but women and minorities hold positions of real influence. Clinton has more young advisers, and he has drawn heavily on his Arkansas connections.

The most striking feature of the new White House is the enormous influence of Hillary Rodham Clinton, who has placed her allies in key posts. The Clintons consciously selected a White House staff whose members have little government experience and who lack the stature that would allow them to act as independent operators—as, say, James Baker and John Sununu did. Clearly, the Clintons want only two power centers: Bill and Hillary.

Hillary is the first presidential spouse to elevate the informal authority of the first lady to a position of official power. She is the only person in the White House besides the President who has the clout to go head-to-head with the permanent establishment: leaders of Congress, chieftains of industry, and media barons. As one senior senator says, "Hillary's the only one in the White House who intimidates me."

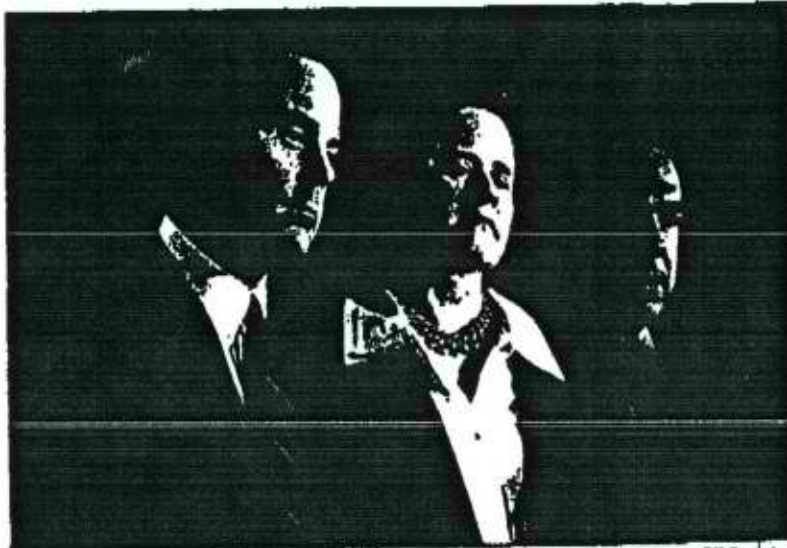
Here are the White House officials, Cabinet secretaries, outside advisers, and friends who make up the Clinton A-Team.

HILLARY RODHAM CLINTON
First Lady

A respected attorney, she is the President's number-one adviser on all matters. He values her intelligence and judgment and gives her extraordinary latitude to help make policy and appointments. She

by Owen Ullmann

Friends of Bill and Hillary in top White House posts: Mack McLarty, Carol Rance, Eli Segal.

has a hard edge that alienates some staffers. She's also Bill's toughest critic, which often leads to conflict between the two.

THOMAS F. "MACK" McLARTY
White House Chief of Staff

Clinton's pal since childhood, he has the President's complete confidence. Although he has no government experience, the former utility executive is considered a skilled manager who will make the trains run on time. He has a soothing personality that will offset Hillary's sharp elbows.

BRUCE LINDSEY
White House Personnel Director

Clinton's close friend and legal adviser did not care what job he got so long as he could be near the President to try to keep him out of trouble. Next to Hillary, Lindsey is Bill Clinton's most trusted adviser.

AL GORE
Vice President

Clinton's VP was a political rival until he was picked for number two. They hit it off instantly, and Gore was welcomed into the inner circle during the campaign and the transition. Since the administration took office, Gore's influence has waned: it's the curse of being vice president. But he's still a major player.

GEORGE STEPHANOPOULOS
White House Communications Director
The media adviser with the blow-dried hair

Owen Ullmann has covered the White House, foreign affairs, and the economy for Knight-Ridder.

and altar-boy looks has become a celebrity: it seems he never met a TV camera he didn't like. Clinton is fixated on image, too. So Stephanopoulos—who worked for Dick Gephardt and Mike Dukakis—is a key aide. But George is falling into disfavor among the print pressies because he has a bad case of hubris—meaning he doesn't return their calls.

WARREN CHRISTOPHER
Secretary of State

One of the few graybeards in the administration, Christopher, 67, will be Clinton's chief adviser on foreign policy. A highly respected lawyer, he became transition director partly on the strength of his having recommended Al Gore for vice president, but he lost some of his luster by pushing Zoe Baird for attorney general. The former Carter official's biggest liability may be his belief that every crisis can be solved through negotiations.

ROBERT REICH
Secretary of Labor

Although the head of Labor normally is not a top presidential adviser, Reich will

be. An FOB and fellow Rhodes scholar Reich is influential on economics, labor and international trade. He could have had a White House job to be close to Clinton, but he preferred the Lat post.

12/6

3/6

ROBERT RUBIN

Director, National Economic Council

As the first head of this newly created panel, Rubin is supposed to coordinate economic policy and create a blueprint for how the office should operate. Given the talents he exhibited running Goldman Sachs, Rubin may emerge as Clinton's economic adviser.

GENE SPERLING

Deputy Assistant for Economic Policy

Rubin's number two at the National Economic Council, Sperling has been an adviser to Mario Cuomo and Michael Dukakis and was an architect of Clinton's economic plan. Combining an economist's training with budget knowledge and political judgment, he'll play a big role.

JAMES CARVILLE
Political strategist

The man who gets most of the credit for masterminding Clinton campaign was also called to help Clinton get over bumpy start to his presidency. His advice: Focus on the economy, stupid, and stay in a campaign mode—you make better campaigner than president. He will remain Clinton's chief political troubleshooter.

PAUL BEGALA
Political consultant

Carville's partner is Clinton's other chief political adviser. Carville is the compose Begala writes the words to go with the music. His talent is finding the message that sells.

LLOYD BENTSEN*Treasury Secretary*

member of the A-Team. Bentsen's stature to the nation. Not known man or a skilled negotiator is a master of deal. The former Finance Committee chairman helped shape Clinton's program by telling him what he couldn't get from Congress.

LEON PANETTA*Budget Director*

chairman of the House Budget was chosen because he is a deficit hawk who knows the budget. He lost the first big battle when Clinton went for more taxes and fewer spending cuts than Panetta wanted. But he'll probably do as he's smart, well-liked, and—like his predecessor, Dick Darman—as a straight-shooter.

MARK GEARAN

House Deputy Chief of Staff
Number two brings government and political experience to the operation. He has worked on Capitol Hill and for the Democratic Governors' Association, where he got to know Clinton. Like his job is to bring order to the

LES ASPIN

Secretary of Defense
House Armed Services Committee has a strong knowledge of the military, which will make him a major player as the administration shrinks the budget. But if it's too stressful for his heart, he is expected to depart early.

TONY "TONY" LAKE

National Security Adviser
Policy adviser during the campaign is the intellectual analyst on the policy team. A formulator—he's been working at State—he lacks a rapport with the president and Chris. He and Chris work well together, avoiding the mistakes that have hurt past secretaries of state advisers.

SAMUEL "SANDY" BERGER*Deputy National Security Adviser*

Berger was Lake's deputy in the Carter State Department and has rejoined his old boss at the NSC. Berger headed up the foreign-policy transition team and knows Clinton better than Lake does. But Berger is a DC attorney by trade and lacks Lake's credentials and expertise.

RAHM EMANUEL*White House Political Director*

Emanuel, a key party fund-raiser, was finance director of Clinton's campaign. He demonstrated his skill at political theater by organizing the inaugural festivities, and will try to work the same magic over the next four years.

DAVID WILHELM*Chairman, Democratic National Committee*

Wilhelm, a veteran Democratic campaign manager—he's worked for Paul Simon, Joe Biden, and Chicago Mayor Richard M. Daley—doesn't have a long-standing relationship with Clinton, but won a place on the A-Team for his political judgment and performance managing Clinton's campaign. He is respected as both strategist and organizer.

RON BROWN*Secretary of Commerce*

Like Reich, the lawyer/lobbyist and former DNC chairman does not hold a traditional power position, but a good relationship with Clinton should enhance his

influence. Of course, the same prediction was made about Robert Mosbacher when he became commerce secretary for his pal George Bush. But Clinton—in contrast to Bush—cares about economic issues.

DONNA SHALALA

Secretary of Health and Human Services
Shalala not only heads the government's largest civilian bureaucracy, she's also close to Hillary through their work with the Children's Defense Fund. She is admired for her organizational abilities, but her traditional liberal views will be in conflict with those of more mainstream players.

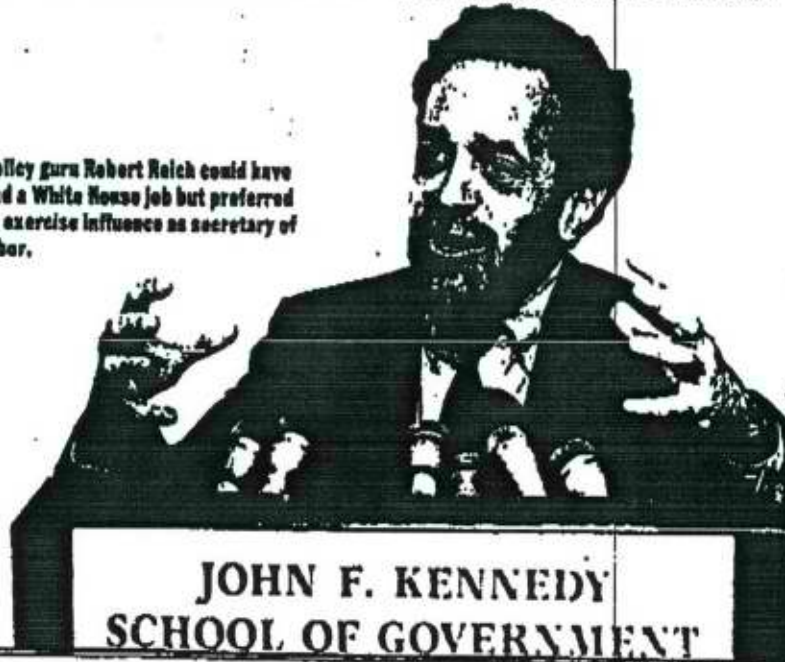
CAROL RASCO*White House domestic policy adviser*

There will be many battles over domestic policy, but Rasco has two things going for her—she's a native Arkansan who worked for ten years on Clinton's gubernatorial staff, and she's a friend of Hillary's.

BRUCE REED*Deputy domestic policy adviser*

Reed, 32, comes from the Democratic

Policy guru Robert Reich could have had a White House job but preferred to exercise influence as secretary of labor.

Leadership Council, where his specialty was "reinventing government"—one of Clinton's favorite themes. A Rhodes scholar and former chief speechwriter in Al Gore's Senate office, he'll have input on issues such as welfare reform.

IRA MAGAZINER

Senior Adviser for Policy Development
The job title doesn't say much about Magaziner's precise role, but the idea is to keep him close to the President. Magaziner is in the same category as Reich—a Rhodes scholar, an FOB, and a creative thinker whose ideas have sway with Clinton. His current assignment is working with Hillary on health-care reform.

MICKY KANTOR

1216
5/8

US Trade Representative

The Los Angeles lawyer and Clinton campaign chairman had hoped to become chief of staff but was ousted in a coup of insiders led by Stephanopoulos. But Kantor remains close to both Hillary and Bill, who respect his counsel.

ELI SEGAL

Director, Office of National Service
The Clinton campaign's chief of staff heads up the President's pet project—letting young people pay back loans through public service. A successful businessman and party activist—he worked for Eugene McCarthy, George McGovern, and Gary Hart—he's an FOB who'll have greater influence than his job title suggests.

NANCY HERNREICH

Deputy assistant for scheduling
Hernreich was Clinton's gatekeeper when he was governor and plays the same role at the White House. Given her long-time service and an office near the President's, she has a say in who gets into the Oval Office.

MARGARET "MAGGIE" WILLIAMS

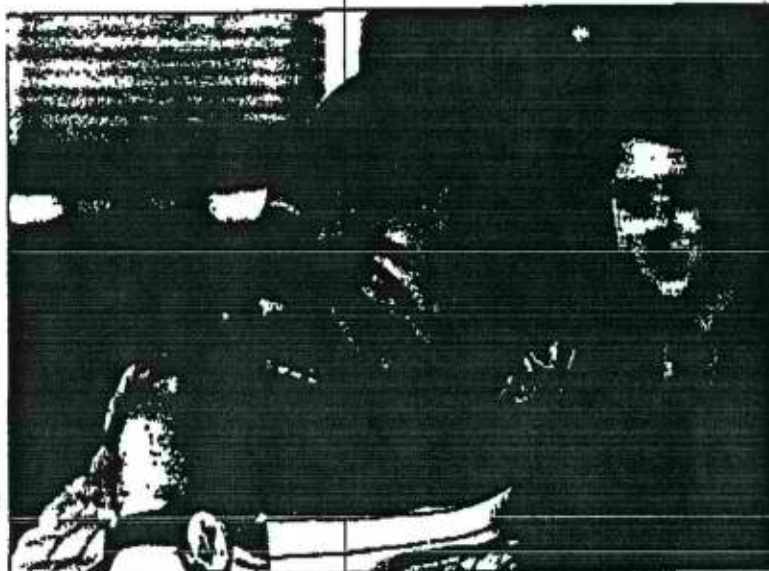
First Lady's Chief of Staff

Williams, a key player because her boss is so influential, functions as both policy and media adviser—she was communications director for the DNC and the Children's Defense Fund. Hillary is in charge of drafting a health-care-reform package, and Williams will have a big role.

DAVID PRYOR

US Senator

Clinton's predecessor as governor of Arkansas is his closest friend on Capitol Hill. He is to Clinton what Paul Laxalt

Democratic Leadership Council's Al From contributes moderate ideas to Clinton agenda.

was to Ronald Reagan. That relationship gives him clout in Congress, but it has its downside: Everyone tries to get to the President through him.

SYLVIA THOMASES

Lawyer

Thomases is one of Hillary's closest confidantes. She was in charge of scheduling during the transition but lost out on a White House job because she alienated too many colleagues.

LINDA AND HARRY BLOODWORTH-THOMASON

Hollywood producers, multimillionaires
The Bloodworth-Thomasons—she's an Arkansas native—are the Clintons' favorite couple to socialize with, and they also

serve as media advisers. From their West Coast vantage point, they tell Clinton he his message is playing outside DC.

BRUCE BABBITT

Secretary of the Interior

The former Arizona governor got to know Clinton well through the National Governors' Association, a relationship that will give him leverage. He needs it if he's serious about ending subsidies for private interests using federal land.

RICHARD RILEY

Secretary of Education

Like Babbitt, the South Carolinian is close to Clinton during gubernatorial days. The link will give him a greater say on issues than past education secretaries, who spent most of their time speaking around the country.

STANLEY GREENBERG

Presidential pollster

Presidents like to keep close tabs on their approval ratings, which is why Greenberg is a key member of Clinton's political brain trust. In the tradition of Pat Caddell, Richard Wirthlin, and Bob Teeter, he regularly surveys public opinion and tells the President what the numbers mean.

VERNON JORDAN

Washington lawyer and corporate director
A Clinton friend and adviser for six

twenty years. Jordan could have had a Cabinet job but preferred to keep his lucrative law practice. He can be Clinton's contact to groups across the political spectrum, from the tobacco lobby to Jesse Jackson.

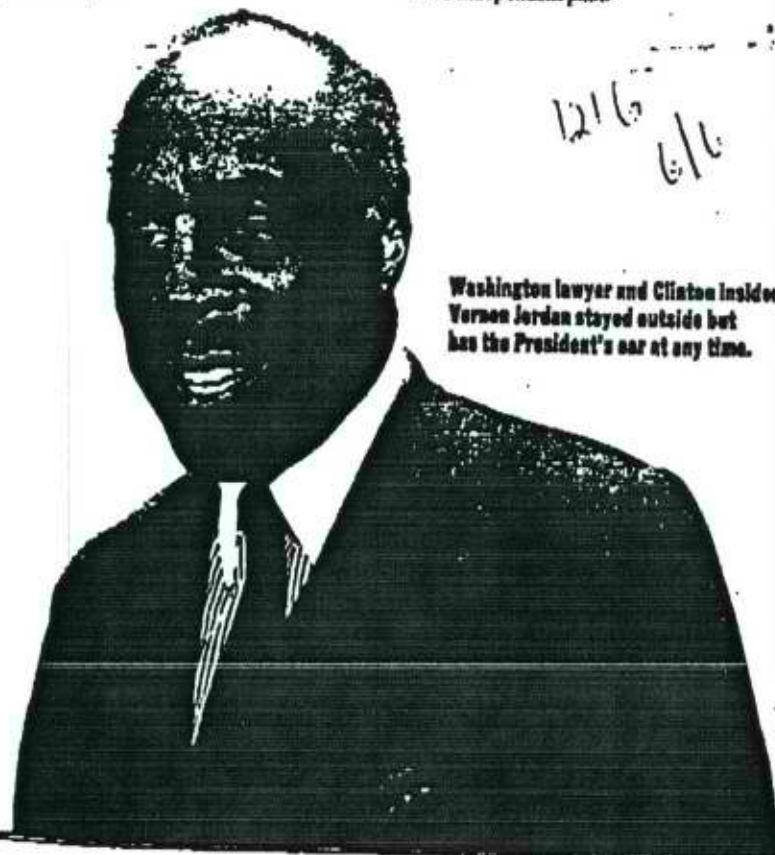

MANDY GRUNWALD
Media consultant

As when she was advertising director during the campaign, Grunwald's job is to figure out how to use the media to promote the images and messages that Carville and Begala create.

BERNARD NUSSBAUM
White House Counsel

The president's personal lawyer always is a player because of his close relationship with his client. But Nussbaum is unique in that he is closer to Hillary than to Bill. She got him the job.

*Washington lawyer and Clinton insider
Vernon Jordan stayed outside but
has the President's ear at any time.*

AL FROM

President, Democratic Leadership Council
The founder of the DLC, a moderate alternative to the party's liberal wing. From has been a big influence on Clinton's thinking. Clinton is a former chairman of the council and has latched onto several ideas pushed by From, such as the plan to let students pay for college through national service.

MIKE ESPY

Secretary of Agriculture

Although not close friends, the former Mississippi congressman and Clinton are long-time political acquaintances. Both belonged to the DLC and served on the Delta Commission, and Espy was an early backer of Clinton for president.

JANET RENO

Attorney General

Although she was Clinton's third choice, Reno has an impressive background in law enforcement. She lacks the personal relationship with Clinton that attorneys general normally have with presidents, but that could prove to be an asset. Justice became very political under Reagan and Bush; Reno could steer the department on a more independent path.

HERE ARE OTHER KEY PEOPLE who almost make the A-Team.

Howard Paster, White House director of legislative affairs, is new to the Clinton family, but he is well-known in Washington as a top-flight lobbyist, and his stock is rising.

Roger Altman, deputy treasury secretary, brings Wall Street and executive-branch experience that Bentsen lacks.

Strobe Talbott, Russian policy coordinator, is an FOB; his wife, Brooke Shearer, is an FOH who runs the White House Fellows program.

Vince Foster, deputy White House counsel, is from Hillary's old law firm.

Frank Greer, media consultant, did valuable work in the campaign and stays in touch with Bill.

Marian Wright Edelman, head of the Children's Defense Fund, is a very close friend of Hillary.

Ricki Seidman and David Dreyer, top assistants in Stephanopoulos's communications shop, will help shape the Clinton message.

Dee Dee Myers, White House press secretary, has been overshadowed by Stephanopoulos but is more accessible to and better liked by reporters.

Skip Rutherford, an Arkansas political associate, will put in his two cents' worth by way of his good friend. White House chief of staff Mack McLarty.

Webster Hubbell, headed for a top Justice Department post, is Hillary's law partner and Bill's golfing buddy.

Bob Naah, undersecretary-designate at the Agriculture Department, is an Arkansan with political ties to the President.

Melanne Verveer, deputy chief of staff to the First Lady, is a long-time acquaintance of the Clintons.

HUD secretary Henry Cisneros could gain in influence—as could Federico Peña at Transportation and Hazel O'Leary at Energy.

116161

אאאא, חו"מ: 1385
אל: רהמ"ש/29
מ-: המשרד, תא: 010293, זח: 1750, דח: ר, סג: שמ,
בבבב
שמור
494753

אל: תפוצת צפא

מאת: מצפא

דף מצפא 90 חלק ב'

THE CLINTON ADMINISTRATION

CABINET

WARREN CHRISTOPHER	SECRETARY OF STATE
LLOYD BENTSEN	SECRETARY OF THE TREASURY
LES ASPIN	SECRETARY OF DEFENSE
-----	ATTORNEY GENERAL
BRUCE BABBITT	SECRETARY OF THE INTERIOR
MIKE ESPY	SECRETARY OF AGRICULTURE
RONALD H. BROWN	SECRETARY OF COMMERCE
ROBERT B. REICH	SECRETARY OF LABOR
DONNA E. SHALALA	SECRETARY OF HEALTH AND HUMAN SERVICES

HENRY G. CISNEROS SECRETARY OF HOUSING AND URBAN
DEVELOPMENT

FEDERICO PENA SECRETARY OF TRANSPORTATION

HAZEL ROLLINS O'LEARY SECRETARY OF ENERGY

RICHARD W. RILEY SECRETARY OF EDUCATION

JESSE BROWN SECRETARY OF VETERANS AFFAIRS

MADLINE KORBEL ALBRIGHT REPRESENTATIVE OF THE UNITED STATES OF
AMERICA TO THE UNITED NATIONS (WITH STATUS
OF CABINET MEMBER)

CAROL M. BROWNER ADMINISTRATOR OF THE ENVIRONMENTAL
PROTECTION AGENCY

MICHAEL KANTOR UNITED STATES TRADE REPRESENTATIVE, WITH
THE RANK OF AMBASSADOR EXTRAORDINARY AND
PLENIPOTENTIARY

THE WHITE HOUSE

OFFICE OF THE CHIEF OF STAFF

THOMAS F. 'MACK' MCLARTY WHITE HOUSE CHIEF OF STAFF

MARK GEARAN ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND DEPUTY
CHIEF OF STAFF

DAVID WATKINS ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR OFFICE OF
ADMINISTRATION AND MANAGEMENT

CHRISTINE VARNEY DEPUTY ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND
CABINET SECRETARY

BRUCE LINDSEY ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND SENIOR
ADVISOR AND DIRECTOR, OFFICE OF PERSONNEL

JOHN PODESTA ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND STAFF
SECRETARY

NANCY HERNREICH DEPUTY ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR
APPOINTMENTS AND SCHEDULING

OFFICE OF THE COUNSEL

CHERYL MILLS ASSOCIATE COUNSEL TO THE PRESIDENT

PATTI SOLIS
DIRECTOR OF SCHEDULING
CLINTON

SPECIAL ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND
FOR HILLARY

WILLIAM GALSTON DEPUTY ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR

DOMESTIC POLICY

SHIRLEY SAGAWA
DOMSESTIC POLICY

SPECIAL ASISTANT TO THE PRESIDENT FOT

NATIONAL ECONOMIC COUNCIL

ROBERT E. RUBIN
POLICY

ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR ECONOMIC

GENE SPERLING
ECONOMIC POLICY

DEPUTY ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR

W. BOWMAN CUTTER
ECONOMIC POLICY

DEPUTY ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR

COUNCIL OF ECONOMIC ADVISORS

LAURA D'ANDREA TYSON

CHAIRWOMAN

OFFICE OF MANAGEMENT AND BUDGET

LEON E. PANETTA
BUDGET

DIRECTOR OF THE OFFICE OF MANAGEMENT AND

ALICE M. RIVLIN

DEPUTY DIRECTOR

NATIONAL SECURITY COUNCIL

ANTHONY LAKE
SECURITY AFFAIRS

ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR NATIONAL

SAMUEL R. 'SANDY' BERGER
NATIONAL SECURITY AFFAIRS

DEPUTY ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR

NANCY SODERBERG

SPECIAL ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR

NATIONAL SECURITY AFFAIRS AND STAFF
DIRECTOR, NATIONAL SECURITY COUNCIL

MARTIN INDYK SPECIAL ASSISTANT AND DIRECTOR, NEAR EAST

DANIEL PONEMAN	NONPROLIFERATION
ELISE HARRIS	DEPUTY TO DANIEL PONEMAN FOR
NONPROLIFERATION OF CHEMICAL, BIOLOGICAL, MISSILE AND ADVANCED TECHNOLOGY ARMS	
JENNONE WALKER	EUROPEAN AFFAIRS
TOBI GATI	C.I.S
ROSE GOTTEMÖELLER	DISMANTLING OF NUCLEAR WEAPONS IN THE
C.I.S. AND RELATED ISSUES	
RICHARD E. FEINBERG	LATN AMERICA
ROBERT G. BELL	DEFENSE AND ARMS CONTROL
GEORGE TENET	INTELLIGENCE
OFFICE OF COMMUNICATIONS	
GEORGE STEPHANOPOULOS	ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND DIRECTOR OF
COMMUNICATIONS	
DEE DEE MYERS	DEPUTY ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND
PRESS SECRETARY	
RICKI SEIDMAN	DEPUTY ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND
DEPUTY DIRECTOR OF COMMUNICATIONS	
DAVID DREYER	DEPUTY ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND
DIRECTOR FOR PLANNING	
JEFF ELLER	DEPUTY ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND
DIRECTOR FOR MEDIA AFFAIRS	
BOB BOORSTIN	SPECIAL ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR
POLICY COORDINATION	
MICHAEL WALDMAN	SPECIAL ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR
POLICY COORDINATION	
DAVID KUSNET	SPECIAL ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR
SPEECH WRITING	
ANNE WALKER	SPECIAL ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND

DIRECTOR OF RESEARCH

KEITH BOYKIN
DIRECTOR OF NEWS ANALYSIS

SPECIAL ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND

LEGISLATIVE AFFAIRS

HOWARD PASTER
FOR LEGISLATIVE AFFAIRS

ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND DIRECTOR

SUSAN BROPHY
DEPUTY DIRECTOR OF LEGISLATIVE AFFAIRS

DEPUTY ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND

STEVE RICHETTI
LEGISLATIVE AFFAIRS

SPECIAL ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR

SCHEDULING AND ADVANCE

MARCIA HALE
SCHEDULING AND ADVANCE

ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND DIRECTOR OF

ISABELLE RODRIGUEZ TAPIA
DEPUTY DIRECTOR

DEPUTY ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND

PUBLIC LIAISON

ALEXIS HERMAN
PUBLIC LIASON

ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND DIRECTOR OF

DORIS MATSUL
DEPUTY DIRECTOR OF PUBLIC

DEPUTY ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND
LIAISON

MIKE LUX
PUBLIC LIAISON

SPECIAL ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR

AMY ZISOOK
PUBLIC LIAISON

SPECIAL ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR

SENIOR ADVISER FOR POLICY DEVELOPMENT

IRA MAGAZINER

POLITICAL AFFAIRS

RAHM EMANUEL ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND DIRECTOR OF
POLITICAL AFFAIRS

JOAN BAGGETT DEPUTY ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND
DEPUTY DIRECTOR OF PUBLIC AFFAIRS

ELAINE WEISS SPECIAL ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR
POLITICAL AFFAIRS

INTERGOVERNMENTAL AFFAIRS

REGINA MONTOKA ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND DIRECTOR
FOR INTERGOVERNMENTAL AFFAIRS

JEFF WATSON DEPUTY ASSISTANT TO THE PRESIDENT AND
DEPUTY DIRECTOR OF INTERGOVERNMENTAL
AFFAIRS

OFFICE OF THE VICE PRESIDENT

ROY NEEL CHIEF OF STAFF

THURGOOD MARSHALL JR. LEGISLATIVE AFFAIRS COORDINATOR

GREG SIMON DOMESTIC POLICY ADVISER TO THE VICE
PRESIDENT

MARIA ROMASH COMMUNICATIONS DIRECTOR

LEON FUERTH ASSISTANT TO THE VICE PRESIDENT FOR
NATIONAL SECURITY AFFAIRS

JACK QUINN COUNSEL TO THE VICE PRESIDENT

KATIE MCGINTY SPECIAL ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR THE
ENVIRONMENT

STATE DEPARTMENT

CLIFTON WHARTON	DEPUTY SECRETARY
PETER TARNOFF	UNDER SECRETARY FOR POLITICAL AFFAIRS
LYNN E. DAVIS AFFAIRS	UNDER SECRETARY FOR INTERNATIONAL SECURITY
JOAN EDELMAN SPERO AGRICULTURAL AFFAIRS	UNDER SECRETARY FOR ECONOMIC AND
J. BRIAN ATWOOD	UNDER SECRETARY FOR MANAGEMENT
ROBERT L. GALLUCCI MILITARY AFFAIRS	ASSISTANT SECRETARY FOR POLITICO -
THOMAS E. DONILON	ASSISTANT SECRETARY FOR PUBLIC AFFAIRS
STEPHEN A. OXMAN	ASSISTANT SECRETARY FOR EUROPEAN AFFAIRS
EDWARD P. DJEREJIAN AND SOUTH ASIAN AFFAIRS	ASSISTANT SECRETARY OF STATE FOR NEAR EAST
GEORGE E. MOOSE	ASSISTANT SECRETARY FOR AFRICAN AFFAIRS
WINSTON LORD PACIFIC AFFAIRS	ASSISTANT SECRETARY FOR EAST ASIAN AND
TIMOTHY E. WIRTH	COUNSELOR OF THE DEPARTMENT IN CHARGE OF
GLOBAL ISSUES (ENVIRONMENT, SCIENCE AND TECHNOLOGY, REFUGEE AFFAIRS, TERRORISM, HUMAN RIGHTS, PROMOTING DEMOCRACY)	
STROBE TALBOTT	AMBASSADOR AT LARGE AND SPECIAL ADVISOR TO
THE SECRETARY OF STATE ON THE NEW INDEPENDENT STATES AND RUSSIA	
HARRIET C. BABBITT STATES	AMBASSADOR TO THE ORGANIZATION OF AMERICAN
SAMUEL L. LEWIS	DIRECTOR, POLICY PLANNING STAFF
DENNIS B. ROSS	SPECIAL ADVISOR TO THE SECRETARY OF STATE

DEFENSE DEPARTMENT

WILLIAM J. PERRY	DEPUTY SECRETARY OF DEFENSE
RUDY F. DE LEON DEFENSE	SPECIAL ASSISTANT TO THE SECRETARY OF
LARRY K. SMITH	COUNSEL TO THE SECRETARY OF DEFENSE
VERNON A. GUIDRY, JR.	DEPARTMENT SPOKESMAN
POLICY BRANCH	
FRANK G. WISNER	UNDERSECRETARY OF DEFENSE FOR POLICY
WALTER B. SLOCOMBE	PRINCIPLE DEPUTY TO UNDER SECRETARY OF
DEFENSE FOR REGIONAL CONFLICTS	
JAMES (JOCK) COVEY	ASSISTANT SECRETARY OF DEFENSE FOR REGIONAL
CONFLICTS	

עד כאן

תפוצה: שדח, סשהח, @ (רהמ), מנכל, ממנכל, סמנכלים, אוקיאניה,
מצרים, מצפא, אסיה, מאפ, אמלט, ארבל1, ארבל2,
אירופה, פרנ, מזאר, אכב, כלכליתא', כלכליתב',
כלכליתג', הסברה, הדרכה, מעת, משפט, מזתים, בטמח, ממד, @ (רם)

סססס

Handwritten signature in blue ink.

אאאא, חוזם: 1375

אל: רהמש/ 27

מ-: המשרד, תא: 010293, זח: 1747, דח: מ, סג: שמ,

בבבב

494402

שמור/ מיד

910.00

אל: תפוצת צפ"א

מאת: מצפ"א

דף מצפ"א מס' 90 (חלק א')
(חלק ב' בחוזם 1385)

I. מדיניות החוץ של ממשל קלינטון ע"פ שימוע לכריסטופר וורן

1. לקראת אישור מינויו של כריסטופר וורן לתפקיד מזכיר מדינה ערכה ועדת החוץ של הסנט שימוע שארך יומים (14-13 דנא) במהלכו ניתנה לכריסטופר וורן הזדמנות לחשוף את עיקרי השקפותיו בנוגע למדיניות החוץ של ארה"ב והדגשים שהוא מתכוון להעניק לה.

2. להלן תמצית דברי כריסטופר עפ"י עדותו הכתובה וכמה הערות הנוגעות לישראל שנרשמו במהלך הדיון.

א. אתגרי מדיניות החוץ

לראשונה מאז התלהטה 'המלחמה הקרה' בין שני הגושים נדרשת ארה"ב לעצב מדיניות חוץ כוללת נוכח מציאות משתנה בזירה הבינ"ל. שינויים אלו כוללים:

1. התגברותם של סכסוכים אתניים ודתיים בעיקר בשטחי ברה"מ לשעבר ואזורי השפעתה.

2. התגברות סכנת התפשטות הטרור הבינ"ל והפצת נשק להשמדה המונית.

לראשונה כוללת מדיניות החוץ האמריקאית לפי תפיסתו של כריסטופר גם היעדים הבאים:

- GLOBALIZATION OF COMMERCE

- התפשטות משטרים דמוקרטים.

- אתגרים לשמירת ז"א.

- אתגרים בינ"ל הכוללים תופעות של רעב המוני ובצורת, פליטים, התפשטות מחלת האידס, סחר בסמים, איומים על איכות הסביבה.

ב. מגמות מדיניות החוץ של מימשל קלינטון

1. מגמת המשך.

כריסטופר הדגיש בדבריו את מגמת ההמשכיות של מדיניות הממשל של קלינטון בסוגיות הבאות:

- תהליך השלום במז'ת.
- חיזוק הסנקציות של האו"ם על עירק.
- ישום הסכם START/2 לפירוק נשק גרעיני.
- המשך הנוכחות הצבאית האמריקאית להבטחת היציבות באירופה ובזירה הפאציפית כדי להמשיך ולהבטיח היציבות שם.

ג. עקרונות חדשים למדיניות החוץ של ממשל קלינטון

- קידום עוצמתה הכלכלית של ארה"ב בשווקי העולם
- שימור כוחה של המערכת הצבאית האמריקאית והתאמתה לאתגרי הבטחון המשתנים.
- בהקשר לרעיון זה הרחיב כריסטופר הדיבור על היבט השמוש בכח לפתרון משברים מדיניים. כריסטופר שיצא לו מוניטין כמתנגד חריף לשמוש בכח העיר:

I DO BELIEVE THAT THE DISCREET AND CAREFUL USE OF FORCE IN WILL- AND CERTAIN CIRCUMSTANCES ESSENTIAL - ITS CREDIBLE THREAT IN GENERAL BE TO THE SUCCESS OF OUR DIPLOMACY AND FOREIGN POLICY.

את האמירה הזו איזן כריסטופר באמירה בוטה אחרת בה קבע:

WE CANNOT RESPOND TO EVERY ALARM. I WANT TO ASSURE THE AMERICAN PEOPLE THAT WE WILL NOT TURN THEIR BLOOD AND TREASURE INTO AN OPEN ACCOUNT FOR USE BY THE REST OF THE WORLD.

מכל מקום הוסיף כריסטופר כי מדיניות הממשל של קלינטון תהיה לעודד מדינות ואירגונים נוספים ובמיוחד האו"ם לקחת חלק בפעילות 'שנועדה להרתיע תוקפנות, להקל על סבל ולשמור על השלום'. לצורך זה ארה"ב תפעל במשותף עם מזכ"ל האו"ם ומועב"ט כדי להבטיח שלאו"ם האמצעים הדרושים. כריסטופר טען עם זאת שבמקרה של איום ישיר על האינטרסים האמריקאים ארה"ב תשמור לעצמה החלופה לפעול בלעדית.

בין הסכנות המרכזיות לשלום כריסטופר מנה את תפוצת הנשק להשמדה המונית והנשק הקונבנציונלי. ממשל קלינטון יתן קדימות למניעת הפצת הנשק תוך הפעלת אמצעי בקרה על יצוא, תמריצים, סנקציות ולמקרה הצורך אף שמוש בכח.

- עידוד המשטרים הדמוקרטים ושמירת ז'א

לצורך ישום המדיניות של עדוד משטרים דמוקרטים ושמירת ז'א הממשל של קלינטון לא יהסס להשתמש בכל מנופי לחץ אפשריים של סחר, סיוע כלכלי וצבאי, ופטור מהחזר חובות. בהקשר זה דיבר כריסטופר על הצורך לתקן את המבנה ודפוסי הפעולה של סוכנות הסיוע הבינ'ל של ארה"ב AID.

ד. יישום עקרונות מדיניות החוץ של ממשל קלינטון

לאחר שפירט עקרונות מדיניות החוץ תיאר כריסטופר את יישומן בזירות השונות:

1. רוסיה

הוא הצביע על סיוע שנחוץ להושיט לרוסיה, כדי לפרקה מנשקה, לשפר את כלכלתה ולפתח את מוסדותיה הייצוגיים כמשימה הדחופה ביותר.

2. סרביה

הצורך להגביר ש"פ עם האירופאים על מנת להפעיל הלחצים, הצבאים והכלכליים, הנחוצים על סרביה על מנת להפסיק הטבח בבוסניה.

3. סין

כריסטופר קרא לבחון (RETHINK) את המדיניות כלפי סין תוך שהוא מזכיר את מדיניותה ליצא טכנולוגיה רגישה של נשק והפרה שיטתית של ז'א.

4. המז'ת

כריסטופר התייחס בפירוט אך בסדר עדיפות נחות למז'ת כשהוא מזכיר המחויבות האמריקאית להמשך תהליך השלום. הוא הדגיש את היחסים המיוחדים עם ישראל, 'המדינה הדמוקרטית היחידה באיזור' אשר עמה ארה"ב מחויבת בשמירת יחסים אסטרטגים חזקים ופעילים. כריסטופר הוסיף שארה"ב מאמינה במחויבות שאינה ניתנת לערעור בזכות ישראל להתקיים בגבולות בטוחים 'כבסיס הכרחי לשלום צודק ובר קיימא'. הוא ציין שארה"ב תפעל להשיג הסכמים חדשים לבקרת נשק במז'ת במיוחד בכל הנוגע לנשק להשמדה המונית. בהקשר זה הזכיר במיוחד את עירק ואיראן. כריסטופר הוסיף על יעדי מדיניות ארה"ב במז'ת גם את שמירת ז'א והמאבק בטרור הבינ'ל ובמדינות הנותנות לו חסות. במענה לשאלות התייחס כריסטופר לעניינים הבאים:

- מינוי של שליח מיוחד לקדום תהליך השלום
הבטיח לעשות לקידומו של התהליך. ציין את המחלוקת השוררת באשר לנחיצות שליח מיוחד כדי לקדם התהליך או להסתפק באנשי מחמ'ד.

- חרם ערבי

הדרך לטפל בנושא היא באמצעות מגעים דיפלומטיים.

- קיצוץ בסיוע החוץ

חלק הגון מסיוע החוץ האמריקאי ניתן לישראל ומצרים וישנן כל הסיבות הנחוצות כדי לשמר אותו ברמתו הנוכחית. ברמז לפעילות הנמרצת של השדולה הישראלית הוסיף כי הסיבות לשמירת היקף הסיוע לישראל נשמעות בוודאי נכונות.

היטב וחשים בהן על גבעת הקפיטול.

- על החלטות גינוי של האו"ם הצפויות בקשר למורחקים יש צורך בהחלטות מאוזנות המזכירות גם את מעשי ההתגרות שגרמו לישראל להגיב באופן שהגיבה.

סכום

1. השמוע נתן לוורן כריסטופר הזדמנות להציג את ניסוחיו לעקרונות מדיניות החוץ שכבר בוטאו בעבר ע"י קלינטון בהזדמנויות שונות במהלך מערכת הבחירות (במיוחד בנאומיו בפורומים של ה-WORLD AFFAIRS COUNCIL בלוס אנג'לס ב-13.8.92, ובמיליוקי 1.10.91) ומהיבט זה לא ניתן למצוא חידושים בדבריו. לענייננו ראוי לזכור את מידת הקדימות והחשיבו שהוא מעניק לנושא שמירת ז'א ומניעת הפצת נשק.

2. מבחינת אישית כריסטופר השמיע חידוש מופלג בכל הקשור בשימוש בכח צבאי להשגת מטרות מדיניות ודיפלומטיות. בעבר קנה לו מוניטין כמי ששולל לחלוטין שימוש בכח וגם בעצמו של משבר בני הערובה האמריקאים באיראן האמין בכוחו של המו"מ הדיפלומטי לחלצם מן השבי. עתה כריסטופר 'ישר קו' עם הנשיא בכל הנוגע לשימוש מושכל ואפשרי בכח צבאי להשגת מטרות מדיניות.

3. כריסטופר נמנע מלהציג עמדות פרטניות בנושא המז'ת והתמיד בנוסחאות כוללניות וחיוניות באשר למחויבותה של ארה"ב ליחסים המיוחדים לישראל, לשמירת היחסים האסטרטגים עמה ולקידום תהליך השלום.

I I. כח כמרכיב במדיניות החוץ של ממשל קלינטון

הנשיא קלינטון בנאום ההשבעה התייחס לאפשרות של שימוש בכח כמרכיב במדיניות חוץ. התייחסות זו עוררה את ציר ההסברה ומנהל ממו"ד/בינ"ל להעיר על הסוגיה. להלן הערותיהם:

1. התייחסותו של קלינטון למרכיב הכח במדיניות החוץ בנאום ההשבעה שלו - נאום תמטי מרכזי לכל נשיא בארה"ב - הפגינה כי הנשיא החדש אינו רק צנטריסט לעומת הדמוקרטים של שנות ה-80 אלא מרחיק יותר, וחוזר לתפישות מרכזיות של מדיניות החוץ הדמוקרטית של טרומן וקנדי.

2. מדיניות החוץ של נשיאים אלו התאפיינה בחתירתם ליצוא האידאות האמריקניות במשולב עם נכונותם להפעיל את עוצמתה של ארצם במאבקם הבינ"ל. דוקטרינת טרומן כמו גם תכנית מרשל בשנות ה-40, הקמת חיל שלום וחתימה לרפורמה חברתית בויאטנאם מחד למול מחויבויות צבאיות כמפרץ החזירים והגברת הפעילות הצבאית בויאטנאם מאידך יעידו על כך.

4. בשנות כהונתו של גו'נסון חלה בפועל ירידה חדה במרכיב האידאולוגי במדיניות החוץ האמריקנית ולאחר האסון הויאטנאמי זנח כידוע הממסד המפלגתי

הדמוקרטי את מרכיב הכח ביחסי חוץ כמוקצה מחמת מיאוס. האסון הדמוקרטי השני - כשלון מדיניות החוץ של קרטל שלוה בתבוסות חוזרות ונשנות בקלפי במישור הנשיאותי - סלל כידוע את הדרך לשינוי בתפישת מדיניות החוץ של הדמוקרטים שינוי שקלינטון להבנתי ממצה עד תום.

5. עם זאת בממשלו לא מעטים הם אנשי מדיניות החוץ הדמוקרטית הפוסט

ויאטנאמית. האם גם הם ראו את האור או שמא מחכה לקלינטון התמודדות ערכית מהותית בתוך ממשלו כגון זו שאפיינה בשלבים מסוימים את ממשל קרטור? ימים ידברו.

נמרוד ברקן.

1. דילמת השימוש בכח במדיניות חוץ מושרשת כידוע, במהות הפוליטיקה האמריקנית ואפיינה ממשלים רפובליקנים ודמוקרטים כאחד, כחלק מהמאבק בין גישות סותרות (אידאליזם מול ריאליזם, בינלאומיות מול בדלנות, שמרנות מול

ליברליזם). בפועל, נעה המדיניות על פני ספקטרום נרחב ונראה שקלינטון כקודמיו יעמוד בפני הכרעות בסוגיה, אם כי בקונטקסט היסטורי שונה לחלוטין

מהנשיאים אותם ציינת. הוא ניצב אמנם בפני שורה של בעיות בזירה הבינ'ל העוללות לחייב מעורבות אמר' (דומה אולי רק לראשית נשיאותו של טרומאן) אבל, שלא כבעבר, רוב המשברים אינם נתפשים כמאיימים ישירות על בטחונה הלאומי של ארה"ב אלא מציבים אתגרים מוסריים (דוגמת סומליה).

2. נראה לי שמוקדם להסיק פסקנית מהתבטאות קלינטון בנאום ההכתרה, שהוא מרחיק לכת יותר מהזרם המרכזי מבחינת הנכונות לשימוש בכח. הרטוריקה של טרום בחירות ונאום הכתרה אין בהם, כפי שהוכח הסטורית, כדי להצביע בברור על המדיניות העתידה שמבחינה האמיתי הוא במעשה. מרטוריקה זו, מבחינה של המקורות הרעיוניים ממנו שואב, מגישה דמויות מפתח בתהליך קבלת ההחלטות (כריסטופר - אספין - לייק) ויחסי העוצמה ביניהם, ניתן לכל היותר ללמוד על הכוון והנטיה. כריסטופר ולייק קרובים אידאולוגית לאגף הליברלי יותר מהסס להשתמש בכח. אבל הם, כמו קלינטון, מודעים לכך שזו היתה אחת הסיבות

להפסד הדמוקרטים בעבר - כפי שאתה מציין - ולכן גישתם מתקרבת יותר למרכז.

פרדוקסאלית, העובדה שהשימוש בכח נעשה למטרות מוסריות ולא בשל האינטרס העצמי הצר תקל על כריסטופר ולייק. בנוסף חשוב להיות מודעים להשפעה הרבה הצפויה לאספין בהכרעות מסוג זה. נראה שיחסית להם יתמוך יותר בשימוש בכח, אם כי בקריטריונים מוגדרים וברורים.

3. מבחינה זו נראה שקלינטון נוטה לאמץ מרכיבים מהגישה הבינ'ל המסורתית האופיינית לזרם המרכזי במפלגה הדמוקרטית ולא מרחיק לכת מעבר לכך כפי שאתה

מציין. (בכך הוא אומנם נבדל מקרטור, דוקקיס ומונדייל, אם כי אפילו קרטור הורה על פעולה צבאית מורכבת והצהיר על נכונותו לשימוש בכח להגנת המפרץ - 'דוקטרינת קרטור'). כלומר, לצד ההכרה בצורך, ביכולת צבאית אמינה ומעורבות

ושימוש בכח בזירה הבינ'ל במקרה הצורך, באה הקביעה שהפעלת הכח תהיה רק מתוך הכרח וגם אז במגבלות וע'פ קריטריונים ברורים: המעורבות תונחה ע'י שקולים פנים אמריקניים כיוון 'שחוסן מתחיל מבית', אופי הפעולה יהיה של מעורבות קולקטיבית, קרי: חלוקת הנטל הכרוך בפתרון משברים המאיימים על יציבות המערכת הבינ'ל והסדר העולמי והעדפת פעילות באמצעות האו"ם.

4. בסוגיית הפעלת כח בזירה הבינ'ל ניצב קלינטון בפני כמה דילמות יחודיות:

מצד אחד נבחר על בסיס מנדט לרפורמות בכלכלה ובחברה ושימוש לא זהיר בכח

עלול לסבכו ולהסיטו מהיעד העיקרי. מצד שני - בסדר העולמי החדש, לארה"ב תפקיד מנהיגות שלא תוכל להתעלם ממנו והאילוצים מחייבים אותה להמשיך מעורבות. (כבמקרה עיראק וסומליה) בנוסף לכך: לפי אילו קריטריונים תהיה המעורבות? אם בסומליה מדוע לא בבוסניה. כאן עלול קלינטון להקלע למלכודת של גישה סלקטיבית דוגמת מדיניות זכויות האדם של קרטור (אשמה שמטיחים מבקריו של קרטור וביניהם מורבצ'ק). כמו"כ עלול לפעול על קלינטון 'סינדרום

הדימוי' לאמור הרצון להוכיח שהדימוי של בדלנות, אי מעורבות והימנעות משימוש בכח איננו נכון לגביו.

5. לסיכום: נראה לי שממשל קלינטון עדיין לא גיבש סופית קריטריונים ברורים למעורבות צבאית. להערכתי המדיניות שתתגבש תהיה ע"פ הקוים שתוארו בסעיף 3 לעיל ובמגבלות של יעד מוגדר, טווח זמן מוגבל ותמיכה פנימית רחבה.

ציון אברוני

I I I . ממשל קלינטון

באיטיות המאפינת ממשל חדש ובהדרגה ממנה הנשיא קלינטון את נושאי המשרו הבכירות והמינויים הפוליטיים במימשלו. להלן רשימה חלקית של נושאי משרות בבית הלבן, מחמ"ד ובפנטגון שליקטה אליסון רובין מתוך התקשורת.

עד כאן חלק א'

פוקס

1 בפברואר 1993

תפוצה: שחח, סשהח, @ (רהמ), מנכל, ממנכל, סמנכלים, אוקיאניה, מצרים, מצפא, אסיה, מאפ, אמלט, ארבל1, ארבל2, אירופה, פרנ, מזאר, אכב, כלכליתא, כלכליתב, כלכליתג, הסברה, הדרכה, מעת, משפט, מזתים, בטמח, ממד, @ (רם)

סססס

10/11

אאא, חוזם: 31906

אל: רהמש/1415

מ-: המשרד, תא: 270193, זח: 1057, דח: ר, סג: שמ,

בבבב

שמור/רגיל

אל: ציר הסברה, וושינגטון

דע: מצפ'א

הנדון: קלינטון - כח כמרכיב במדיניות החוץ. שלח 568 מ-21/1

תודה על מברק הנ'ל אותו קראתי בענין רב. להלן הערותי:

1. דילמת השמוש בכח במדיניות חוץ מושרשת כידוע, במהות הפוליטיקה האמריקנית ואפיינה ממשלים רפובליקנים ודמוקרטים כאחד, כחלק מהמאבק בין גישות סותרות (אידאליזם מול ריאליזם, בינלאומיות מול בדלנות, שמרנות מול ליברליזם). בפועל, נעה המדיניות על פני ספקטרום נרחב ונראה שקלינטון כקודמיו יעמוד בפני הכרעות בסוגיה, אם כי בקונטקסט היסטורי שונה לחלוטין מהנשיאים אותם ציינת. הוא ניצב אמנם בפני שורה של בעיות בזירה הבינ'ל העולולות לחייב מעורבות אמר' (דומה אולי רק לראשית נשיאותו של טרומאן) אבל, שלא כבעבר, רוב המשברים אינם נתפשים כמאיימים ישירות על בטחונה הלאומי של ארה'ב אלא מציבים אתגרים מוסריים (דוגמת סומליה).

2. נראה לי שמוקדם להסיק פסקנית מהתבטאות קלינטון בנאום ההכתרה, שהוא מרחיק לכת יותר מהזרם המרכזי מבחינת הנכונות לשמוש בכח. הרטוריקה של טרום בחירות ונאום הכתרה אין בהם, כפי שהוכח הסטורית, כדי להצביע בברור על המדיניות העתידה שמבחינה האמיתי הוא במעשה. מרטוריקה זו, מבחינה של המקורות הרעיוניים ממנו שואב, מגישה דמויות מפתח בתהליך קבלת ההחלטות (כריסטופר - אספין - לייק) ויחסי העוצמה ביניהם, ניתן לכל היותר ללמוד על הכוון והנטיה. כריסטופר ולייק קרובים אידאולוגית לאגף הליברלי יותר מהמסס להשתמש בכח. אבל הם, כמו קלינטון, מודעים לכך שזו היתה אחת הסיבות להפסד הדמוקרטים בעבר - כפי שאתה מציין - ולכן גישתם מתקרבת יותר למרכז. פרדוכסאלית, העובדה שהשמוש בכח נעשה למטרות מוסריות ולא בשל האינטרס העצמי הצר תקל על כריסטופר ולייק. בנוסף חשוב להיות מודעים להשפעה הרבה הצפויה לאספין בהכרעות מסוג זה. נראה שיחסית להם יתמוך יותר בשמוש בכח, אם כי בקריטריונים מוגדרים וברורים.

3. מבחינה זו נראה שקלינטון נוטה לאמץ מרכיבים מהגישה הבינ'ל המסורתית האופיינית לזרם המרכזי במפלגה הדמוקרטית ולא מרחיק לכת מעבר לכך כפי שאתה מציין. (בכך הוא אומנם נבדל מקרט, דוקקיס ומונדייל, אם כי אפילו קרט הורה על פעולה צבאית מורכבת והצהיר על נכונותו לשמוש בכח להגנת המפרץ - 'דוקטרינת קרט'). כלומר, לצד ההכרה בצורך, ביכולת צבאית אמינה ומעורבות ושימוש בכח בזירה הבינ'ל במקרה הצורך, באה הקביעה שהפעלת הכח תהיה רק מתוך הכרח וגם אז במגבלות וע'פ קריטריונים ברורים: המעורבות תונחה ע'י שקולים פנים אמריקניים כיוון 'שחוסן מתחיל מבית', אופי הפעולה יהיה של

מעורבות קולקטיבית, קרי: חלוקת הנטל הכרוך בפתרון משברים המאיימים על יציבות המערכת הבינ'ל והסדר העולמי והעדפת פעילות באמצעות האו"ם.

4. בסוגית הפעלת כח בזירה הבינ'ל ניצב קלינטון בפני כמה דילמות יחודיות: מצד אחד נבחר על בסיס מנדט לרפורמות בכלכלה ובחברה ושימוש לא זהיר בכח עלול לסבכו ולהסיטו מהיעד העיקרי. מצד שני - בסדר העולמי החדש, לארה"ב תפקיד מנהיגות שלא תוכל להתעלם ממנו והאילוצים מחייבים אותה להמשיך מעורבות. (כבמקרה עיראק וסומליה) בנוסף לכך: לפי אילו קריטריונים תהיה המעורבות? אם בסומליה מדוע לא בכוסניה. כאן עלול קלינטון להקלע למלכודת של גישה סלקטיבית דוגמת מדיניות זכויות האדם של קרט (אשמה שמטחים מבקרו של קרט וביניהם מורבצ'ק). כמו"כ עלול לפעול על קלינטון 'סינדרום הדימוי' לאמור הרצון להוכיח שהדימוי של בדלנות, אי מעורבות והימנעות משימוש בכח איננו נכון לגביו.

5. לסיכום: נראה לי שממשל קלינטון עדיין לא גיבש סופית קריטריונים ברורים למעורבות צבאית. להערכתי המדיניות שתתגבש תהיה ע'פ הקוים שתוארו בסעיף 3 לעיל ובמגבלות של יעד מוגדר, טווח זמן מוגבל ותמיכה פנימית רחבה.

אברוני, בינ'ל 1/ממ'ד

26 בינואר 1993

תפוצה: שדח, סשהח, @ (רהמ), מנכל, ממנכל, מצב, מצפא, ר/מרכז,
ממד/בינל, מרכזאיסוף, @ (רם), @ (אמן),
@ (ראשהממשלה)

סססס

Official Text

01/21/93

CLINTON: U.S. MUST CONTINUE TO MEET CHALLENGES ABROAD

(Text: Clinton inaugural address)

Washington — President Clinton told his fellow citizens January 20 that America “must continue to meet challenges abroad as well as at home” and must “continue to lead the world we did so much to make.”

Delivering his inaugural address on the steps of the Capitol, the new president declared:

“There is no clear division today between what is foreign and what is domestic — the world economy, the world environment, the world AIDS crisis, the world arms race affect us all.

“Today, as an old order passes, the new world is more free but less stable....Communism’s collapse has called forth old animosities and new dangers. Clearly America must continue to lead the world we did so much to make.”

Clinton cautioned that when America’s vital interests are challenged, it will respond “with peaceful diplomacy when possible, with force when necessary. The brave Americans serving our nation in the Persian Gulf, in Somalia, and wherever else they stand are testament to our resolve.”

But America’s greatest strength, he said, “is the power of our ideas, which are still new in many lands. Across the world, we see them embraced and we rejoice. Our hopes, our hearts, and our hands, are with those on every continent who are building democracy and freedom. Their cause is America’s cause.”

He also told Americans that the nation needs renewal — it must increase investment, decrease its debt, compete in the world. “It will require sacrifice,” he said. “But it can be done, and done fairly.”

Following is the text of Clinton’s address:

(Begin Text)

My fellow citizens:

Today, we celebrate the mystery of American renewal.

This ceremony is held in the depth of winter. But, by the words we speak and the faces we show the world, we force the spring — a spring reborn in the world’s oldest democracy, that brings forth the vision and courage to reinvent America.

When our founders boldly declared America’s independence to the world and our purposes to the Almighty, they knew that America, to endure, would have to change; not change for change’s sake, but change to preserve America’s ideals — life, liberty, the pursuit of happiness. Though we march to the music of our time, our mission is timeless.

Each generation of Americans must define what it means to be an American.

On behalf of our nation, I salute my predecessor, President Bush, for his half-century of service to America, and I thank the millions of men and women whose steadfastness and sacrifice triumphed over depression, fascism, and communism.

Today, a generation raised in the shadows of the Cold War assumes new responsibilities in a world warmed by the sunshine of freedom, but threatened still by ancient hatreds and new plagues.

Raised in unrivaled prosperity, we inherit an economy that is still the world’s strongest, but is weakened by business failures, stagnant wages, increasing inequality and deep divisions among our own people.

When George Washington first took the oath I have just sworn to uphold, news traveled slowly across the land by horseback and across the oceans by boat. Now, the sights and sounds of this ceremony are broadcast instantaneously to billions around the world.

Communications and commerce are global; investment is mobile; technology is almost magical; and ambition for a better life is now universal. We earn our livelihood in America today in peaceful competition with people all across the earth.

Profound and powerful forces are shaking and remaking our world, and the urgent question of our time is whether we can make change our friend and not our enemy.

This new world has already enriched the lives of millions of Americans who are able to compete and win in it. But when most people are working harder for less, when others

Official Text

cannot work at all, when the cost of health care devastates families and threatens to bankrupt our enterprises, great and small, when the fear of crime robs law-abiding citizens of their freedom and when millions of poor children cannot even imagine the lives we are calling them to lead, we have not made change our friend.

We know we have to face hard truths and take strong steps. But we have not done so. Instead, we have drifted, and that drifting has eroded our resources, fractured our economy, and shaken our confidence.

Though our challenges are fearsome, so are our strengths. Americans have ever been a restless, questing, hopeful people. And we must bring to our task today the vision and will of those who came before us.

From our revolution to the Civil War, to the Great Depression, to the civil rights movement, our people have always mustered the determination to construct from these crises the pillars of our history.

Thomas Jefferson believed that to preserve the very foundations of our nation, we would need dramatic change from time to time. My fellow Americans, this is our time. Let us embrace it.

Our democracy must be not only the envy of the world but the engine of our own renewal. There is nothing wrong with America that cannot be cured by what is right with America.

So today, we pledge an end to the era of deadlock and drift, and a new season of American renewal has begun.

To renew America, we must be bold.

We must do what no generation has had to do before. We must invest more in our own people, in their jobs and in their future, and at the same time cut our massive debt. And we must do so in a world in which we must compete for every opportunity.

It will not be easy; it will require sacrifice. But it can be done, and done fairly. Not choosing sacrifice for its own sake, but for our own sake, we must provide for our nation the way a family provides for its children.

Our founders saw themselves in the light of posterity. We can do no less. Anyone who has ever watched a child's eyes wander into sleep knows what posterity is. Posterity is the

world to come — the world for whom we hold our ideals, from whom we have borrowed our planet, and to whom we bear sacred responsibility.

We must do what America does best: offer more opportunity to all and demand more responsibility from all.

It is time to break the bad habit of expecting something for nothing, from our government or from each other. Let us all take more responsibility, not only for ourselves and our families but for our communities and our country.

To renew America, we must revitalize our democracy.

This beautiful capital, like every capital since the dawn of civilization, is often a place of intrigue and calculation. Powerful people maneuver for position and worry endlessly about who is in and who is out, who is up and who is down, forgetting those people whose toil and sweat sends us here and pays our way.

Americans deserve better. In this city today, there are people who want to do better. And so I say to all of you here, let us resolve to reform our politics, so that power and privilege no longer shout down the voice of the people. Let us put aside personal advantage so that we can feel the pain and see the promise of America.

Let us resolve to make our government a place for what Franklin Roosevelt called "bold, persistent experimentation," a government for our tomorrows, not our yesterdays.

Let us give this capital back to the people to whom it belongs.

To renew America, we must meet challenges abroad as well as at home. There is no longer a clear division between what is foreign and what is domestic — the world economy, the world environment, the world AIDS crisis, the world arms race, they affect us all.

Today, as an old order passes, the new world is more free but less stable. Communism's collapse has called forth old animosities and new dangers. Clearly America must continue to lead the world we did so much to make.

While America rebuilds at home, we will not shrink from the challenges, nor fail to seize the opportunities, of this new world. Together with our friends and allies, we will work to shape change, lest it engulf us.

Official Text

When our vital interests are challenged or the will and conscience of the international community is defied, we will act — with peaceful diplomacy whenever possible, with force when necessary. The brave Americans serving our nation today in the Persian Gulf, in Somalia, and wherever else they stand are testament to our resolve.

But our greatest strength is the power of our ideas, which are still new in many lands. Across the world, we see them embraced and we rejoice. Our hopes, our hearts, our hands, are with those on every continent who are building democracy and freedom. Their cause is America's cause.

The American people have summoned the change we celebrate today. You have raised your voices in an unmistakable chorus. You have cast your votes in historic numbers. And you have changed the face of Congress, the presidency, and the political process itself.

Yes, you, my fellow Americans, have forced the spring.

Now, we must do the work the season demands.

To that work I now turn, with all the authority of my office. I ask the Congress to join with me. But no President, no Congress, no government, can undertake this mission alone.

My fellow Americans, you, too, must play your part in our renewal.

I challenge a new generation of young Americans to a season of service — to act on your idealism by helping troubled children, keeping company with those in need, reconnecting our torn communities. There is so much to be done — enough indeed for millions of others who are still young in spirit to give of themselves in service, too.

In serving, we recognize a simple but powerful truth: We need each other. And we must care for one another.

Today, we do more than celebrate America; we rededicate ourselves to the very idea of America:

— An idea born in revolution and renewed through two centuries of challenge;

— An idea tempered by the knowledge that, but for fate, we — the fortunate and the unfortunate — might have been each other;

— An idea ennobled by the faith that our nation can summon from its myriad diversity the deepest measure of unity;

— An idea infused with the conviction that America's long heroic journey must go forever upward.

And so, my fellow Americans, as we stand at the edge of the 21st Century, let us begin anew with energy and hope, with faith and discipline, and let us work until our work is done. The scripture says, "And let us not be weary in well-doing, for in due season, we shall reap, if we faint not."

From this joyful mountain top of celebration, we hear a call to service in the valley.

We have heard the trumpets. We have changed the guard. And now — each in our own way, and with God's help — we must answer the call.

Thank you and God bless you all.

(End Text)

קל 1059

שגרירות ישראל - וושינגטון
טופס מברק

1/2

י-כ 1059

בסמ"ן 40

בלמס/מידי

תאריך: 8 ינואר 1993

אל: תפוצת תקשורת

מאת: תקשורת - וושינגטון

הנדון: מזכיר המדינה הבא

מצ"ב מאמר המערכת של ה- NR (18/1) אודות מזכיר המדינה הבא, וורן
כריסטופר.

המאמר מטיל ספק בהתאמתו של כריסטופר לתפקיד.

2/10

תקשורת

(27) שהח (2) ששהיח (1) רהמ (1) מנכל (1) מחנכל (1) מצפא (2) רביב (1)
מעט (1) הסברה (2) לעמ (1) מקצב (1) ר/מרכז (1) ממד (4) רס (1)
אמו (4) אומן (1) סייבל (1) דוצ-ים (1)

JANUARY 18, 1993

1059 2/2
40

THE QUIET MAN

So the pragmatist mainstream realist liberal conservative moderate centrist Warren Christopher is to be secretary of state. Forgive us, but we feel a little duped. In foreign policy, at least, the new Democrats are looking rather like the old Democrats. But a restoration of Carterism is not our only anxiety. We cannot say with any certainty that Christopher represents a restoration of Carterism, because we cannot say with any certainty what he represents at all. We do not doubt that he is a man of competence, but competence without content is only slightly more to be desired than no competence. With or without a riddle, Christopher is—on Bosnia, China, Russia, nuclear proliferation, the Middle East, South Africa, the international arms market, Haiti and the African famine—a sphinx.

His discretion in the articulation of his views is utterly misplaced. It is, more properly, the perfect expression of a lawverly approach to the world. And that is the problem. Christopher's appointment is an unexpected reaffirmation by the young hellion of Little Rock of the old notions that diplomacy is what lawyers do when they wish to stop lawyering; that it is the task of the secretary of state to negotiate and to manage. But surely it is the task of the secretary of state, above all, to conceive and to develop a picture of the role of the United States in the world, and of the values and the interests that undergird that role; and then to expound that picture forcefully.

The cold war was a relatively stable conflict that divided large precincts of the world into relatively stable blocs. It was a time when managerialism might suffice. But that time is gone. What we need now is imagination and an innovating mind. In the wake of the cold war, the international scene is characterized by a kind of global entropy. The international order that was politely called "bipolarity" placed an inhibition on the expression of ancient, collective passions in many parts of the world, and the inhibition is gone. The lids are everywhere flying off, and many of the conflicts that are erupting cannot be confidently regarded as occasions for rational, lawyerly negotiation (as the fruitless missions of Cyrus

would have created. In domestic policy, Clinton established a big tent, perhaps because he possesses the knowledge and the experience to adjudicate among the competing opinions. In foreign policy, about which he possesses no similar qualification, he has established a small tent. His economic team is diversified almost to the point of incoherence, but at least it brings the refreshment that he promised. His foreign policy team (which includes Anthony Lake and Samuel Berger at the National Security Council and Madeline Albright at the U.N.) is utterly undiversified and brings no refreshment. In the No. 2 job at State, instead of finding a complement to Christopher in outlook or experience, Clinton allowed himself again to be overwhelmed by the frantic affirmative action ethos of his transition, and chose another process-meister, Clifton Wharton Jr., the regarded black administrator of the pension fund for college teachers, who seems likely to become Christopher's Christopher. And the rumored No. 3, Peter Tarnoff, the president of the Council on Foreign Relations, already once before a Christopher deputy, is remembered for a Pollyannaish and wrongheaded *New York Times* op-ed piece on Iraq midway through the Gulf war. There remain other appointments to be made in foreign policy. We hope that these men and women will not be cut out of the same cloth.

The war in the Gulf, the intervention in Somalia and the debate about Bosnia have all demonstrated that we are entering a period in which the use of force, or the possibility of its use, will be an unexpectedly important instrument of our policy. For that reason we worry about the reinstatement of a post-Vietnam Democratic timidity on this question. This is no longer a matter of hawks versus doves. Such distinctions have largely broken down; even Jesse Jackson supports the Somalian action. The issue is whether the United States under Bill Clinton is prepared to behave like what it is, namely, the only superpower in the world—not impulsively or aggressively, but not passively or Panglossianly either. Clinton, remember, was of two minds, or of two minds serially, about the Gulf war. These

06/01/1993

23:23:45

-3 JAN 93 JB003499

5770: חוזם: אאאא

אל: בטחון/402

מ: פרנציסקו, נר: 14, תא: 060193, זח: 1242, דח: מ, סג: שמ, בבבב

אל ראש הממשלה

שמור/מיד

אל: מצפ"א

דע: שגרירות וושינגטון

מאת: קונב"ל - 10-פרנציסקו

הנדון: ממשל קלינטון - מזה"ת

מתוך שיחה עם גראם בנרמן

1. גראם בנרמן, בעל חברת יעוץ בוושינגטון, שימש בשנות ה-70 כעוזרו של האל סאונדרס במועצה לבטחון לאומי בממשל ג'רי פורד. מאוחר יותר הצטרף כיועץ לוועדת החוץ של הסנט. עבד בצורה הדוקה עם סנטור בושביץ ולוגאר שמינה אותו כמנהל צוות עוזרי ועדת החוץ של הסנט (86-1985). בנרמן היה מעורב בשעתו בכתיבת מסמך סונדרס שהתמקד ב-1975 בבעיה הפלסטינית כבעיה פוליטית הטעונה פתרון.

2. השיחה נסובה על מחמ"ד תחת ווארן קריסטופר. בנרמן הדגיש כי **קריסטופר היה מעורב בצורה שוטפת בנושא מזה"ת במחמ"ד של ואנס** והתבטא בפורומים פנימיים בנושא. באופן כללי ניתן לומר כי קריסטופר:

א. הסתמך בצורה ניכרת על עצת הביורוקרטיה והמומחים של מחמ"ד. קריסטופר אינו נחשב ל-CONCEPTUALIZER.

ב. לקריסטופר עצבי ברזל וסבלנות אין סופית, תכונות חשובות בניהול מו"מ מורכב כגון זה במזה"ת. עם זאת, קריסטופר התמודד בפרשת שחרור בני הערובה האמריקאים מטהראן, עם אלג'יראים ואיראנים וסביר להניח כי פיתח "נוגדים" וספקנות רבה לגביהם.

ג. **קריסטופר חסיד גדול של שת"פ עם הקונגרס** על מנת למנוע חיכוכים מיותרים וכדי לבנות תמיכה ציבורית רחבה ביוזמות הממשל במדיניות חוץ. עם זאת, קריסטופר סבור כי אל לקונגרס לנסות לשנות יוזמות והחלטות הנשיא בתחום מדיניות החוץ.

3. יצויין כי הבוס שלו במחמ"ד, סיירוס ואנס סבור כי קריסטופר מגלה שיקול דעת ויכולת לעבד במהירות פרטים רבים תוך הגעה מהירה למסקנות. שיקולים פוליטיים לא יימנעו ממנו להציג מדיניות שנראית לו כנכונה או מתאימה. החסינות של קריסטופר בפני לחצים פוליטיים מעלה כמובן השאלה מה יהיה יחסו כלפי קבוצות לחץ.

4. קריסטופר גם התבטא בצורה נחרצת בעבר על חלוקת הסמכויות בין מזכיר המדינה לבין היועץ לבטחון לאומי. **לדעתו מזכיר המדינה חייב להיות האדריכל הממונה לעיצוב מדיניות החוץ האמריקאית והדובר המוסמך מלבד הנשיא עצמו.** על פי קריסטופר, היועץ לבטחון חייב לפעול בצורה שקטה כדי לתאם את הסוכנויות השונות הנוטלות חלק במדיניות חוץ. כמו כן היועץ יוכל להציע רעיונות ולגעת במהות בפגישותיו הפרטיות עם הנשיא תוך עדכון שוטף של מזכיר המדינה. קריסטופר סבור כי על היועץ לבטחון לאומי להמנע לא רק מחשיפה לתקשורת ומסיבות עיתונאים אלא גם משליחויות דיפלומטיות רגישות.

5. בנרמן הדגיש כי נדיר למצא אדם כמו האל סאונדרס אשר השכיל לעצב קונצפציה שהייתה מונחת ביסוד מדיניות ארה"ב במזה"ת במשך 14 שנה. כיום

הצוות קרצר-מילר מנסה להתקרב למעמד זה. ועל כן בנרמן מקווה כי יוסיפו
לכהן בתפקידיהם במחמ"ד למען הצלחת תהליך השלום. בנרמן סבור כי רוברט
פלטרו יירש בחדשי הקיץ את דוֹרֹרָאן כעוזר מזכיר המדינה לענייני מזה"ת.
פלטרו, בעל פרופיל תקשורת אפסי, מהווה אב טיפוס לביורוקרט הרצוי מבחינת
קריסטופר.

בברכה
קני-טל

0000

2
1
2

07/01/1993

09:07:07

-3 JAN 93 JB003674

5868:חוזם:אאאא

אל:בטחון/441

מ-:ווישינגטון, נר:135, תא:060193, זח:1807, דח:מ, סג:שמ, בבבב

אל ראש הממשלה

שמור/מיידי

אל: רה"מ, שה"ח.

מאת: הציר, ווישינגטון.

מכתב מו ברק

הנדון: פגישה עם צוות המעבר.

השגריר והח"מ נפגשנו היום עם סנדי ברגר, ליאון פירט ומרק גינצברג, ברגר פתח ואמר שהם עומדים להשלים את המינויים במחמד ובבית הלבן. הוא צופה שיהיה זה צוות מצוין ושיטתם היא לא לעשות מינויים בודדים, אלא למנות צוותים שלמים מתוך התחשבות באפשרות הצוותים לעבוד אלה עם אלה. ברגר חזר ואמר שהוא בטוח שנחוש בנת עם האנשים החדשים. הביע מודת רוס, אל מאמרו של פרידמן מאתמול בניו-יורק טיימס, המדבר על תחושות קיפוח בין היהודים והזכיר שהוא עצמו ואחרים על סביבותיו הם יהודים. שובל אמר שהוא מצטער שעניין רצונו של דה"מ להפגש בהקדם עם קלינטון זכה לפרסום נח רחב בעיתונות. ברגר שאל מה רצונו של דה"מ מבחינת לוז. שובל השיב שרה"מ רק אמר שהיה רוצה לפגוש את הנשיא במועד מוקדם. ברגר שאל אם נקבע מועד לסיבוב השיחות הבא ושובל השיב בשלילה. הוסיף שהוא מניח שרה"מ מתכוון לפגישה תוך שלושה שבועות אחרי ה"הכתרה". ברגר אמר שידבר על כך עם כריסטופר ועם קלינטון. ווסיף שזה יצטרך להכנס למסגרת התכנון שלהם לגבי החדש הראשון לנשיאות. אינו בליבו ספק שקלינטון רוצה לקיים את הפגישה אך השאלה היא קביעת מועד, המצב יתבהר כשהצוותים גם ב-NEA וגם ב-NSC יהיו במקומם. חזר ואמר שהוא וטוני לייק זוכרים את ימי ממשלת קרט, כאשר בין הצוותים במחמד ובבית הלבן היתה "מלחמה", ועכשיו הם מבקשים להתחיל מהתחלה בתאום טוב. שובל שאל אם גיבשו מחשבות בקשר לתהליך. ברגר אמר שהוא מודע לדיבורים על שליח מיוחד, אלא שמה שחשוב כרגע הוא להפגין את מחויבות הנשיא לתהליך בדרגת חשיבות עליונה, והשאלה היא אם שליח מיוחד יתן לעדיפות הנשיאותית הזאת משקל גדול יותר או שיקרה ההיפך. העקר בשלב זה להקים את צוותי העבודה. שובל אמר שחשוב שהישראלים והפלסטינאים יגיעו להבנה ביניהם - אמנם בעזרה אמריקנית אך, לא בכפייה. ברגר הזכיר שקלינטון סבור שהדרך לשלום "עוברת דרך ירושלים ולא דרך ווישינגטון". בתשובה לשאלת הח"מ לגבי נסיעה קרובה של כריסטופר לאזור, כפי שממליצים אנשי הצוות הקיים, השיב כי נסיעה כזו טרם נידונה והזכיר שכריסטופר עצמו נמצא רק שבוע בוושינגטון ולפני כן היה בליטל-רוק והוא מתעסק עכשיו רק עם השימוע שלו בגבעה ולא פנוי להחליט על נסיעה. שובל שאל אם יש לכריסטופר תחושת אהדה להסטוריה של העם היהודי וברגר השיב שככל שהוא מכיר את כריסטופר התשובה היא חיובית, אך היא בודאי חיובית לגבי הנשיא קלינטון שהוא איש משכיל ומחשיב את העניין ההסטורי.

סיכם ואמר שאין מקום לדאגה ביחס לעמדותיהם של הנשיא והמזכיר המיוחדים. שובל אמר שישנם סימנים שהפלסטינאים מבקשים להכניס את האירופאים כשותפים נוספים ואילו לנו חשוב לשמר את המסגרת על-פיה השותפות משותפת לאמריקנים ולרוסים וכלי שותפי-שושבינות נוספים. ברגר אמר שירשום לפניו ענין זה.

EMBASSY OF ISRAEL
WASHINGTON, D.C.

שגרירות ישראל
ושינגטון

בלמס/בהול לבוקר
4.1.92

אל: מנהל מצפ"א

דע: לשכת רוה"מ

מאת: עתונות

מס' - 1014

הנדון: רוה"מ - קלינטון

בהמשך לדברי רוה"מ רבין בראיון בגל"צ - במצורף מספר התייחסויות פומביות לאפשרות מפגש בין שני האישים:
א. התייחסותו (הלא-מחייבת) של דוברו של קלינטון בתדרוך היומי (4.1.92).
ב. כתבת AP מארקנסו המצטטת דברי הנשיא הנבחר קלינטון, כתגובה לשאלה בנושא, כי לאור מערכת היחסים הטובה עם רוה"מ רבין הוא מקוה לקבוע בקרוב מועד למפגש.

הערה: התייחסות דומה השמיע הנשיא הנבחר אחמול, במסע"ת מאולתרת בשדה התעופה של דרום קרולינה (שם בילה את חופשת החג בסמינר). הדברים חובאו באזכור קצר בכתבת ה-NYT היום.

רות ירון

מס' / סמל (מס') מס' / סמל
2 1 1 1 2 1

PRESS BRIEFING / GEORGE STEPHANOPOULOS, CLINTON COMMUNICATIONS DIRECTOR
LITTLE ROCK, ARKANSAS MONDAY, JANUARY 4, 1993
(in progress)

2/4
1014

Q Will President-elect Clinton meet with President Yeltsin prior to being inaugurated as President?

MR. STEPHANOPOULOS: I don't think so.

Q At Friday's meeting, what is he going to be telling the Mexican president? Is he going to be telling him he wants to reopen some negotiations, or how in-depth is he going to be?

MR. STEPHANOPOULOS: Well, I think it's an initial meeting. They hope to work for a close and productive relationship between the US and Mexico. I don't believe they've met in the past, but they will address all the matters of mutual concern, including NAFTA.

Q George, in -- how much detail is he going to go into? He's talked about wanting more time to study the agreement, and not knowing enough about it. He has also talked about wanting some changes made. Is he going to tell Salinas that it's not going to go forward unless they reopen?

MR. STEPHANOPOULOS: Well, I think he'll reiterate his position, which is that we need negotiations on environment and worker safety, and a labor -- other labor issues before we go ahead.

Q As side agreements or as part --

MR. STEPHANOPOULOS: Well, he said that we need -- there are some things that we can do in the implementing legislation, and some things we need in side agreements.

Q George, is there any progress being made towards setting up a similar session with Mulroney?

MR. STEPHANOPOULOS: I don't know if anything has been set yet, but I think he hopes to meet with Mr. Mulroney very soon.

Q Rabin?

MR. STEPHANOPOULOS: Again, something we hope to do soon.

END

a0564 clinton

PM-Clinton, 3rd Ld-Writethru, a0550,800

Clinton Accepts Yeltsin's Summit Invitation, But Says U.S. Comes First

EDs: Rewrites top four grafs to move up Clinton and Yeltsin phone conversation; picks up 4th graf pvs. Both stressed

AP Photo LR101

By MERRILL HARTSON

Associated Press Writer

LITTLE ROCK, Ark. (AP) President-elect Clinton spoke today with Russian President Boris Yeltsin about the newly signed START II treaty, calling it a "historic achievement," and pledged to do all he could to get early ratification.

Clinton accepted Yeltsin's summit invitation, but said such a meeting likely won't happen until he and Congress get started on America's problems.

After Yeltsin and President Bush signed the START II treaty in Moscow on Sunday, Clinton said the Russian leader had asked for a meeting "pretty soon."

Yeltsin and Clinton spoke by telephone today and the president-elect called the START II treaty a "historic achievement," Yeltsin spokesman Anatoly Krasikov said.

Both stressed the need for a working meeting to avoid a lull in U.S.-Russian relations and to work toward implementing START II. Krasikov said. So far, no date has been set for their meeting.

Clinton spokesman George Stephanopoulos said today Clinton and Yeltsin had a "very good" 20-minute conversation in which Clinton congratulated Bush and the Russian president for their work on the treaty.

"He also pledged to do everything he could to get early ratification of this treaty," the spokesman said of Clinton. He said Yeltsin placed the call to the president-elect, and the conversation was conducted through interpreters.

Yeltsin told Clinton that he supported the U.S. position in war-torn Yugoslavia, according to Stephanopoulos.

Stephanopoulos said Secretary of State-designate Warren Christopher will work with Russian Foreign Minister Andrei Kozyrev to establish a framework for future discussions and set up an early meeting between Yeltsin and Clinton.

Israeli Prime Minister Yitzhak Rabin also had asked to meet with Clinton.

But the president-elect, talking to reporters as he prepared to fly here from Hilton Head Island, S.C., after a vacation, reiterated that he was determined to focus initially on the nation's economy and other domestic issues.

He said that although no decision had been made on when to have a summit with Yeltsin, "I do look forward to meeting with him early." He praised Yeltsin as being "genuinely committed" to moving Russia toward a free and more prosperous economy and said the United States has a big stake in Yeltsin's success. But Clinton said a summit date will "depend in part on the timetable of the Congress and the work that I have to do here on the problems in America."

Clinton said Yeltsin extended the summit invitation in a letter in which he also thanked the president-elect for his support of the

3/4
10/4

]

- 2 -

reform process. Clinton said he "appreciated the comments that both he (Yeltsin) and Bush have made, facilitating this transition."

Relations with Israel also are of crucial importance to the United States, Clinton said, adding that "the peace process is very important to me."

Clinton said he will discuss the date for meeting with Rabin, but added that he has "a good relationship with him going, so I would expect that we would get together pretty soon."

Now that he's back in Little Rock, Clinton will continue preparing for his move to Washington and consider appointments for sub-Cabinet positions, said spokesman Jeff Eller. The New York Times reported today that Princeton University economist Alan Blinder is Clinton's choice for one of three seats on his Council of Economic Advisers.

Stephanopoulos said Clinton meets for the first time Thursday with his economic team. The meeting in Little Rock comes as Clinton pores over policy recommendations that his staff submitted to him before his holiday vacation.

Ron Brown, Clinton's choice for commerce secretary, will be the subject of the Senate's first confirmation hearing this week. Stephanopoulos said Clinton is not worried about his nominees being blindsided by hostile Republicans.

"I don't think there's any dirt to find" on any Clinton nominees, the spokesman said. "We expect healthy questioning, but nothing out of the ordinary. But we expect all of our designees to be confirmed speedily."

On Friday, Clinton meets with Mexican President Carlos Salinas de Gortari in Austin, Texas.

"We're not going to get into a long detailed discussion of NAFTA or anything like that," Clinton said. "We want to get to know each other. I like what I know about him."

Clinton was referring to the North American Free Trade Agreement, signed late last year. He has said he has some reservations about the pact, although he supports it in principle.

On Somalia, Clinton reiterated his support for the rescue mission that sent U.S. troops to the African nation and said he hoped their "main mission" could be completed by the time he takes office Jan. 20.

But Clinton said "we're doing what we have to do" and that he wouldn't try to hold Bush to a commitment to have it over by the inauguration.

AP-DS-01-04-93 1434EST

4/4

1014

אאאא, חוזם: 3850

אל: רהמש/136

מ-: המשרד, תא: 050193, חז: 1755, דח: מ, סג: שמ,

בבבב

465085

שמור/מיד

אל: תפוצת צפ'א

תפוצת מדינית

מאת: ס/מנהל מצפ'א

הנדון: דף מצפ'א 89 חלק ג'

3. איפיון המינויים למשרות הקבינט בתחום השירותים החברתיים ומשאבי הטבע

ערב חג המולד השלים קלינטון את שורת המינויים לקבינט. נאמן להבטחתו שהרכב הקבינט ישקף את פני החברה האמריקאית מינה קלינטון שני שרים ממוצא היספני (CINSERO לשיכון, PENA לתחבורה) ארבעה שרים שחורים (רון בראון למסחר, אספי לחקלאות, אולירי לאנרגיה וג'סי בראון למינהל החיילים המשוחררים), שני יהודים (רוברט רייך לעבודה, מיקי קנטור כנציב הסחר), חמש נשים (זואי בירד למשפטים, הייזל אולירי לאנרגיה, קרול ברונר לאיכות הסביבה, דונה שלאילה לבריאות ולשירותים חברתיים, מדליין אולברייט שגרירה לאו"ם בתקן של שר).

בשורת המינויים לקבינט בתחום החברה, הרווחה ומשאבי הטבע ניכרת גם השפעתם של הילרי קלינטון וס/הנשיא המיועד אל גור, המהווים חוג בעלי ההשפעה הקרוב ביותר לנשיא. השפעתה של הילרי קלינטון ניכרת במיוחד במינוי של הגב' שלאילה לתפקיד שרת הבריאות והשירותים החברתיים, נושא בו לאשת הנשיא המיועד עניין פעיל. הגב' שלאילה נמנית על הפעילים והמקורבים להילרי קלינטון בנושא טיפוח ילדים בגיל הרך. דומה שסגן הנשיא המיועד היתה השפעה רבה בשלושת המינויים הנוגעים בשמירת איכות הסביבה. ראש וראשון להם מינויה של קרול ברונר, עוזרתו לענייני חקיקה לשעבר, כראש המינהל לשמירת איכות הסביבה (EPA). ניכרת גם השפעתו במינוי המושל לשעבר ברוס באביט מאריזונה לשר הפנים אשר בתוקף תפקידו חולש על אדמות המדינה והיערות שבבעלות הממשל הפדרלי. רישוי קידוחי נפט בתחומי המים הטריטוריאליים של ארה"ב וזכויות לגדיעת יערות הם בין נושאי המחלוקת הקבועים הנתונים להכרעתו של שר הפנים. במידה פחותה גם לשר החקלאות מייק אספי נגיעה לסוגיות של שמירת איכות הסביבה. ארגונים לשמירת איכות הסביבה הקפידו באמצעות ס/הנשיא 'לעמוד על המשמר' בשלושת המינויים הללו. במידה שיחכם לישראל של בעלי התפקידים הנ'ל (כולל שני היהודים) ידוע, היחס חיובי בדרך כלל.

לשורת האנשים שישבו סביב שלחן הקבינט יש להוסיף גם את אשת הנשיא הילרי קלינטון. בהזדמנויות רבות דיבר קלינטון על רעייתו כ'שותפה מלאה' ואילו

היא מצידה הכריזה שמעולם לא נשבתה לרעיון שיצמצם את תפקידה בחיים לאפיית עוגיות והגשת תה. בכל השנים בהן פיתח ביל קלינטון פיתח קריירה פוליטית הקפידה אשתו לפתח קריירה עצמאית ומשגשגת משלה כעורכת דין. בהתיעצויות השונות שכינס קלינטון מיד עם הבחרו הקפיד לשתף גם את רעייתו ואף הכריז על כך תוך הסבר שיש לאשתו הרבה לתרום. מעורבותן של נשות הנשיאים בעבודת הממשל והבית הלבן איננה חסרת תקדים. במאה הנוכחית ידועה ההשפעה הרבה שהיתה לרוזלין קרט, אליאנור רוזבלט, הלן טאפט ואידית וילסון בנושאים פוליטיים חשובים על בעליהן. נשות הנשיאים אחרות פיתחו להן נושאים ותחומי התענינות מסוימים לפעילותן ובמקביל גם גויסו עוזרים יועצים וצוותי עזר שסייעו לאשת הנשיא. אולם דפוסי ההשפעה והפעולה של הגב' קלינטון כנראה שונים מהידועים למסורת האמריקאית עד כה. קלינטון העיד על עצמו ועל רעייתו כמי שפועלים כ'צוות'. אישור לכך ניתן היה לראות במהלך מסע הבחירות. האופן בו הגיבה הגב' קלינטון לשערוריות שנקשרו בשמו של בעלה מעידים לא רק על מידת התחכום שניחנה בה אלא גם מידת מעורבותה, השפעתה והאחריות הרבה שנטלה על עצמה בכל הקשור בעתידו הפוליטי של בעלה. לגב' קלינטון השכלה, ניסיון ויכולת שאינם נופלים בהרבה מזה של בעלה (ובוודאי עלתה עליו מבחינה כספית כאשר שכרה השנתי הגיעה לכ-200 אלף דולר והוא כמושל נאלץ להסתפק ב-35 אלף דולר בלבד). לא זו בלבד שהנשיא מכיר ומוקיר את יכולתה וכישוריה של אשתו אלא הוא ער גם לציפיות הבחורות הרבות שתמכו בו ולפיכך יהיה קשוב לדעותיה של רעייתו אף שלא תישא באחריות ביצועית.

שר הפנים BRUCE E. BABBIT

נולד ב-1938, בוגר בית הספר למשפטים באוניברסיטת הרווארד. את עיקר הקריירה הפוליטית שלו בנה באריזונה תחילה כתובע הכללי של מדינה זו (8-1975) ואח"כ כמושל המדינה במשך תשע שנים (87-1978). לזמן קצר ניסה כוחו במירוץ לנשיאות מטעם הדמוקרטים ב-1988. מועמדותו לתפקיד שר הפנים החולש בתוקף תפקידו על אדמות המדינה של ארה"ב והפרקים הלאומיים נתמכה ע"י הארגונים המרכזים לשמירת איכות הסביבה.

שר החקלאות - MIKE ESPY

נולד ב-1953 ביאזו סיטי במדינת מיסיסיפי, בוגר ביה"ס למשפטים באוניברסיטת סנטה קלרה (1978). עוזר מזכיר המדינה של מדינת מיסיסיפי, עוזר התובע הכלכלי של מדינת מיסיסיפי, חבר קונגרס מטעם מחוז הבחירה ה-2 של מדינת מיסיסיפי מאז 1986. אספי ייצג אזור בחירה חקלאי מוכה עוני של הדלתא של המיסיסיפי ונמנה על החברים הפעילים של ועדת הקונגרס לעניני חקלאות. תומך עקבי במתן הסיוע לישראל אם כי בסוגיות אחדות הנוגעות לישראל (מעמד ירושלים, מכירות נשק למדינות ערב) תמך לסירוגין על פי הענין. אספי ביקר בישראל ב-1991.

הממונה על המינהל לשמירת איכות הסביבה (EPA) - CAROL BROWNER

נולדה ב-1955 במיאמי, בוגרת בית הספר למשפטים של אוניברסיטת פלורידה. מ-1986 ל-1989 עוזרת לעניני חקיקה של הסנטור לשעבר לוטון צ'ליס (כיום מושל פלורידה), לאחר מכן עוזרת לעניני חקיקה של הסנטור אל גור, לימים ס/הנשיא. הממונה על המשרד לשמירת איכות הסביבה במדינה פלורידה מאז 1991. הממונה על צוות המעבר מטעם ס/הנשיא גור.

שר התחבורה - FEDRICO PENA

נולד ב-1947 בלרדו, טקסס. בוגר ביה"ס למשפטים של אוניברסיטת טקסס (1971) יועץ משפטי בארגוני רווחה ותרבות היספנים שונים. חבר באסיפת הנבחרים של מדינת קולורדו (1979-1983), ראש עיריית דנבר, קולורדו בשנים 91-1983 בהן רכש לו מוניטין כמי שמילא תפקיד מרכזי בהחלטה לבנות שדה תעופה חדש בעיר בהשקעה של 2.7 ביליון דולר. שימש כראש צוות המעבר של קלינטון לנושא תחבורה. פניא יהיה אחד משני ההיספנים בקבינט של קלינטון. (יחד עם שר השיכון והפיתוח העירוני, הנרי סיסנרוס).

שרת האנרגיה - HAZEL ROLLINS O'LEARY

נולדה ב-1937. בעלת תואר המשפטים מאוניברסיטת רוטגרס (1966). התחילה קריירה ציבורית כעוזרת התובע הכללי של מדינת ניו ג'רסי ואח"כ פיתחה התמחות ארוכת שנים בתחום האנרגיה ושימורה תחילה במימשל פורד ואח"כ במשרד האנרגיה שהוקם ב-1977 בממשל קרט. מאז 1989 שימשה כסגן נשיא של חברה לאספקת אנרגיה גדולה NORTHERN STATES POWER שבסיסה במינסוטה ומפעילה גם תחנות כח אטומיות ליצור חשמל. הגב' אולירי תהיה האישה הראשונה לכהן בתפקיד שרת האנרגיה ואחת מארבעה השחורים בקבינט של קלינטון.

התובעת הכללית - ZOE BAIRD

נולדה ב-1952 בברוקלין, ניו יורק. בוגרת הפקולטה למשפטים ב-UCLA בברקלי (1977). בעלת נסיון משפטי קצר במימשל של קרט, תחילה במשרד המשפטים (1979-80) ואח"כ במשרד היועץ המשפטי של הבית הלבן (81-1980). בשנים 86-1981 הצטרפה כשותפה במשרד עו"ד MYERS ו-O'MELVENY שבעת ההיא ניהל אותו וורן כריסטופר, לימים יו"ר משותף של צוות המעבר של הנשיא קלינטון והאיש שהמליץ על מינויה. התמחתה במשפט מסחרי ושימשה תחילה כיועצת משפטית לחברת ג'נרל אלקטריק (1987-1989), מאז 1990 היועצת המשפטית לחברת הביטוח הענקית AETNA. השקפותיה בשאלות משפטיות מרכזיות המעסיקות את משרד המשפטים לא מוכרות עדיין. הגב' בירד תהיה האישה הראשונה לכהן בראש ההיראכיה המשפטית של ממשלת ארה"ב.

המונה על מינהל החיילים המשוחררים - JESSE BROWN (VETERANS' ADMINISTRATION)

נולד ב-1944 בשיקגו והתחנך שם. התגייס למרינס ב-1963, שירת בויאטנם ושם נפצע בקרב (1965). מאז 1967 פיתח קריירה בארגון נכי הצבא (DISABLED AMERICAN VETERANS) שבו חברים כ-1.3 מיליון איש. שם החל בתפקיד זוטרי והתקדם לתפקיד מנכ"ל הארגון ב-1985. בראון יהיה השר הרביעי מבין השחורים שיכהן בקבינט של קלינטון.

שרת הבריאות והרווחה - DONNA SHALALA (HEALTH AND HUMAN SERVICES)

נולדה ב-1941 בקליבלנד למשפחה ממוצא לבנוני. בעלת תואר דוקטור במדעי המדינה אוניברסיטת סירקוז שבניו יורק. לימדה באוניברסיטת קולומביה בניו יורק 79-1972, עוזרת שר השכון והפתוח העירוני בממשלו של קרט (HUD) 80-1977, נשיאת 'האנטר קולג' בניו יורק 88-1980, נגיד אוניברסיטת ויסקונסין 92-1988. ב-1991 ירשה את תפקידה של הילרי קלינטון כיו"ר 'הקרן להגנת הילדים' ארגון ציבורי להגנת ילדים ולקדום רווחתם.

שר החינוך - RICHARD RILEY

נולד ב-1933 בגרינוויל, דרום קרולינה. בוגר בית ספר למשפטים של האוניברסיטה של דרום קרולינה (1960). את הקריירה הפוליטית שלו התחיל ובנה בדרום קרולינה. תחילה נבחר לבית הנבחרים המקומי (1962), אח"כ לסנט של המדינה (1968). ב-1978 נבחר כמושל המדינה וכיהן בתפקיד עד 1986. במהלך כהונתו הנהיג רפורמות מרחיקות לכת במערכת החינוך הרעועה של דרום קרולינה וגייס עבורה משאבים כספיים רבים. מאז פרש ממשרת המושל המשיך לכהן בתפקידי מינהל שונים במערכות החינוך הפדרלי והמדינתי. בצוות המעבר של הנשיא קלינטון מונה על איוש המינויים הבכירים של סגנים ועוזרי השרים בממשל החדש.

שר השיכון והפיתוח העירוני (HUD) - HENRY CISNEROS

נולד ב-1947 בסן אנטוניו קטסס. במהלך לימודיו הגבוהים באוניברסיטאות הרווארד וג'ורג' וושינגטון התמחה במנהל ציבורי ובפיתוח עירוני. נבחר למועצת עירית סן אנטוניו ב-1975 ולראשות העיר ב-1981, תפקיד בו כיהן לראשונה היספני. ב-1989 פרש לעסקים פרטים בתחום הפיתוח העירוני.

עד כאן

פוקס

5 ינואר 93

תפוצה: שדח, סשהח, @ (רהמ), מנכל, ממנכל, סמנכלים, אוקיאניה,
מצרים, מצפא, אסיה, מאפ, אמלט, ארבל1, ארבל2,
אירופה, פרנ, מזאר, אכב, הסברה, הדרכה, מעת,
משפט, מזתים, ממד, @ (רס), @ (אמן), בטמח,
כלכליתא, כלכליתב, כלכליתג'

סססס

ד"ר: 1 מחיר: 3	טובס חברק קשר ניו-יורק	דח'בות: מדי
אל: תפוצת תקשורת ארה"ב, מצבא, נפוצות	סיוג: כלמ"ס תזח: 051000	חל' מדיק: 1016
דע: כטחור - יועץ שהב"ס לתקשורת, דו"צ, אמ"נ/קש"ח (ימ' העכירונא)		
מאק: עתונות, ניו יורק		

CLINTON NOMINEES DISTURB SOME JEWS

Cabinet Would Lack Voice for
Israel and Be Too Close to
Carter, Groups Say

By THOMAS L. FRIEDMAN
Special to The New York Times

WASHINGTON, Jan. 4 — A few hours after President-elect Bill Clinton nominated Warren M. Christopher to be his Secretary of State, he called several Jewish Senators to ask them to persuade leaders of Jewish groups to support the appointment, even though some were uncomfortable with Mr. Christopher's connection to Jimmy Carter's foreign policy.

The phone calls were part of the behind-the-scenes wrangling between Mr. Clinton and Jewish leaders that has been going on during the transition. Some Jewish groups, transition officials said, have been quietly complaining that Mr. Clinton has appointed officials associated with female, black and Hispanic causes to Cabinet jobs, but

not prominent members of the Jewish establishment.

Although they make up a much smaller percentage of the electorate than female, black or Hispanic voters, Jews contributed about 60 percent of Mr. Clinton's noninstitutional campaign funds, and about 80 percent of Jewish voters cast their ballots for the Democrat.

Haunted by Carter

The Jewish groups' disquiet was compounded when Mr. Clinton chose veterans of Mr. Carter's Administration, like Mr. Christopher, for virtually every top foreign policy position. Even

Clinton concedes
'a problem out
there.'

though that Administration brokered the first peace treaty ever between Israel and Egypt, many Jewish organizations viewed Carter officials as tough on Israel and naïve about the

5-1

N.Y.
Times

שם השולח:

(1) סולטן (2) מצמא (1) ממנכל (1) מנכל (1) דחמ (1) סשה'ח (2) שחח (20)
(4) ממד (1) מרכז (1) מקצב (1) לעמ (1) הסברה (2) רביב (1) מעח (1) רמ (1) אמנ (4) אומן (1) סייבל (1) דו-ים (1)

②

1016

9

Arabs.

Moreover, Mr. Clinton is expected to name Peter Tarnoff to be Under Secretary of State for Political Affairs, the No. 3 person in the State Department, who is in charge of the daily operation of the State Department and its regional bureaus. Mr. Tarnoff, who is now President of the Council on Foreign Relations, served as executive secretary to Secretary of State Cyrus R. Vance in the Carter Administration.

"I know there is concern out there — I know I have a problem out there," Mr. Clinton has told several Jewish lawmakers in recent days. The lawmakers say he told them that he intends to choose some well-known members of the Jewish establishment identified with pro-Israel causes for some sub-Cabinet jobs.

They say Mr. Clinton emphasized in these conversations that Mr. Christopher and W. Anthony Lake, the national security adviser-designate who is another Carter veteran, were friends of Israel and that in any event he would be setting the tone and policies.

"That's all fine," said an executive of a major American Jewish organization, who spoke on condition of anonymity. "But why is it that when it came to women's issues he didn't say, 'Don't worry about who is in the Cabinet; Hillary will be at my side to represent you?' And why is it when it came to appointing blacks he didn't say, 'Don't worry about Cabinet posts, I have a lifelong record of civil rights activism?' But when it comes to Jews

in the Cabinet that is what we hear."

Transition aides note that two Jews have been named for the Clinton Cabinet: Robert B. Reich as Labor Secretary and Zoe Baird as Attorney General. But Jewish groups have privately complained to Mr. Clinton that neither has been identified with pro-Israel causes, the way Commerce Secretary-designate Ronald H. Brown has been with black issues or Housing Secretary-designate Henry G. Cisneros has been with Hispanic concerns.

The real worry of the Jewish groups, transition aides contend, is that their monopoly on representing Jewish positions is being broken. Many top Clinton aides — Sara Ehrman, community liaison adviser; Peter Edelman, legal affairs adviser for the transition, and Eli Segal, who was the campaign chief of staff — are associated with Jewish groups like Americans for Peace Now that have often been at odds with the traditional groups, which are less inclined to criticize Israeli policy.

In an effort to defuse the tension, Mr. Clinton is considering the appointment of Richard Schifter, a former Assistant Secretary of State for Human Rights in the Bush Administration, and Stuart E. Eizenstat, domestic policy adviser to President Carter, to senior State Department posts. Lynn Cutler, deputy chairwoman of the Democratic National Committee, is also under consideration for a top sub-Cabinet position. All are closely identified with mainstream Jewish organizations.

Mr. Eizenstat is being looked at for

③

the post of Undersecretary of State for International Security Affairs, which oversees arms sales, and Mr. Schifter is being considered for what is expected to be the new position of Under Secretary for the promotion of democracy, which would oversee the United States Information Agency and the Agency for International Development.

"When you look at the people appointed to the top foreign policy jobs there is a lingering concern about Carterism," said Abraham Foxman, executive director of the Anti-Defamation League. "The Jewish community was disturbed and distressed about the Carter-Middle East policy, because it was simplistic, preachy and involved holding Israel to standards that were unreasonable given the neighborhood it lives in."

There is "disquiet" about Mr. Clinton's foreign policy appointments to date, said Mr. Foxman, because "all of those who will be dealing with Israel come from that background."

"In fairness, though," he added,

"they are all distinguished public servants, and they will be working with Al Gore and Defense Secretary Les Aspin, who have been known for their open and strong support of Israel."

Friends say Mr. Christopher and Mr. Lake have told them they are baffled about the anxiety of some Jewish organizations over their appointments, since neither has any record of opposition to Israel or hostility to pro-Israel causes.

1016

3/3

ק 101

אאא, חוזם: 36492

אל: רהמש/1705

מ-: המשרד, תא: 291292, זח: 1819, דח: מ, סג: שמ,

בבב

שמו/מיידי

457364

אל: תפוצת צפ'א

תפוצה מדינית

מאת: ס/מנהל מצפ'א

דף מצפ'א 89, חלק ב'

2. איפיון המינויים למשרות הקבינט במכלול הכלכלי

- נאמן להבטחת מתקופת מערכת הבחירות להתרכז בנושאים הכלכליים כב'קרן ליזר', פתח הנשיא הנבחר קלינטון את שורת המינויים לקבינט בהכרזה על המינויים בתחום הכלכלי.

- במעמד זה הודיע קלינטון על שינוי מבני והבהיר כי הגוף החדש, המועצה הכלכלית הלאומית NATIONAL ECONOMIC COUNCIL שתוקם בראשות רוברט רובין, ימלא תפקיד מרכזי בעבודת התיאום הכלכלי והתווית המדיניות המקור-כלכלית של ממשלת ארה"ב. עם זאת, הגוף החדש לא יבוא על חשבון המסגרות הקיימות העוסקות בנושא ובהם משרד האוצר ומועצת היועצים הכלכליים. (שתמשיך לרכז את עבודת הניתוח של תכניות כלכליות ומצב המשק האמריקאי).

- קלינטון הדגיש כי יחד עם השינויים המיבניים במערכת הכלכלית הוא עצמו מתכוון לשמש היועץ הכלכלי הראשי לממשלו, בתוקף תפקידו כיו"ר המועצה לעניינים כלכליים. סימן ראשון לכך נתן קלינטון כאשר ישב בראש התייעצות שזימן במחצית דצמבר בליטל-רוק. הוא הדגיש כי לצד כשרונותיה של המנהיגות הכלכלית שתאיש את המוסדות הכלכליים החדשים (NEC) והישנים (אוצר ומועצת היועצים הכלכליים) נחוצה גם עבודת צוות יעילה מלווית במאמץ קולקטיבי של העם האמריקאי לשיפור כלכלתה של ארה"ב. מאמץ זה מתבקש לאור העובדה שתחלואי הכלכלה האמריקאית אינם ניתנים לתיקון בן-לילה ומחייבים שינויים מבניים וקונצפטואליים שיארכו זמן ניכר עד שיבשילו התוצאות.

- מהתבטאויותיהם של בעלי התפקידים החדשים במועד ההכרזה של המינויים

ומהתבטאויות אחרות שלהם עולה ברור כי הם מקבלים ללא ערעור את מגמות היסוד של מדיניות קלינטון בראש ובראשונה צמצום הגרעין התקציבי המרקיע של ממשלת ארה"ב, עידוד צמיחת המשק וצמצום האבטלה ע"י המרצת ההשקעות במשק האמריקאי והגדלתן. בנוסף לקו היסודי, מביאים עמם כמה מהאישים שהתמנו דגשי עבודה משלימים. שר האוצר המיועד, הסנטור לוי בנטסן, מדגיש שהבעיות הנוכחיות של כלכלת ארה"ב התפתחו במשך שנים ולא יפתרו במהרה. היעדים הכלכליים לפי בנטסן הם: יצירת מקומות עבודה, הגברת ההשקעות במשק ואיזון התקציב הפדרלי. רוג'ר אלטמן, סגן שר האוצר, מתייחס לצורך בטפול בבעיות מבניות ובעיות יסוד של המשק האמריקאי, בעיקר ע"י העלאת הפריזון ושיפור איכות משאבי אנוש. חבר הקונגרס ליאון פנטה, העתיד להיות מנהל המשרד למנהל ותקציבים של הבית הלבן (BMO), מוסיף את המימד החברתי תוך ציון הצורך בהקצאה גדולה יותר של משאבים לשירותים חברתיים, לחינוך ולבריאות.

- אף אחד מהמינויים הכלכליים איננו בבחינת הפתעה ולא במקרה. קלינטון התכוון במינויים הללו לשגר מסר מרגיע של עסקים הנתונים בידי אנשים ותיקים ומנוסים שצמחו בלב המימסדים הכלכליים הגדולים. בבחירת האישים הללו ביקש קלינטון לאותת לקבוצות הכלכליות המרכזיות במשק ובכלל זה חוגי ה'וול סטריט', שסדר היום של האישים שמינה וקדימויותיהם לטיפול בנושאים הכלכליים זהה לשלו ומדיניותם הכלכלית תהיה תואמת את תכניותיו הכלכליות. האיות לקונגרס היה ברור, מינוי סנטור (בנטסן) וחבר הקונגרס (פנטה) מרמזים על החשיבות שקלינטון מייחס לתמיכת הקונגרס על שני בתיו הנחוצה ישום תוכניותיו הכלכליות.

שר האוצר - LLOYD M. BENTSEN JR.

נולד ב-1921 ב-MISSION, טקסס. בוגר הפקולטה למשפטים באוניברסיטת טקסס. טייס קרבי מצטיין במלח'ע ה-2. נבחר לראשונה כחבר קונגרס ב-1948 וכיהן עד 1954. באותה שנה פרש לעסקים וניהל חברת אחזקות משגשגת. ב-1970 נבחר לסנט לאחר שהביס את ג'ורג' בוש. מאז חזר ונבחר לסנט 4 פעמים ומאז 1986 הוא מכהן כיו"ר ועדת הכספים של הסנט. ב-1976 נכשל בנסיון להבחר למועמד המפלגה הדמוקרטית לנשיאות. ב-1988 היה מועמד הדמוקרטים למשרת ס/הנשיא ועורר אהדה ורגשי אימון בקרב הציבור.

בנטסן כסנטור נחשב כללית 'בסדר' ביחסו לישראל ועם זאת בחינת גיליון ההצבעות שלו בנושאינו מצביעה על אהדה מסויגת ובלתי עקבית בהענקת הסיוע האמריקאי לישראל. השמיע קולו בזכות ישראל בעניינים מסוימים כמו חקיקה נגד החרם הערבי, נגד מכירת מטוסי איורקס לסעודיה, נגד מכירת מערכות נשק מתקדם לירדן ולסעודיה, שעה שבעניינים אחרים נמנע מלצרף תמיכתו, כמו למשל בגיוס תמיכת הסנט למתן הערבויות לקליטת העליה (תיקון קסטן-אינויה). בהזדמנויות אחרות בנטסן תמך במתן סיוע לישראל ובאותה עת צירף תמיכתו לקצוץ

כולל (ACROSS THE BOARD) בסיוע החוץ, שהיתה בו גם פגיעה מסוימת בסיוע לישראל. יחסו של בנטסן לנושא כנוון אזור סחר חופשי (א.ס.ח) עם ישראל וחקיקות שבאו בעקבות זאת יכול לשמש אבן בוחן ביחסו לישראל. בסופו של דבר תמך בנטסן להסכם א.ס.ח (1985) אך בלא התלהבות רבה, ומאז לא עזר בהעברת תיקונים המוציאים את ישראל מכלל חוקים פרוטקציוניסטים בזכות הסכם א.ס.ח עם ישראל.

תת שר האוצר - ROGER ALTMAN

נולד ב-1946 בברוקליין, מסצ'וסטס. בוגר אוניברסיטת ג'ורג'טאון שם הכיר

את בן כיתתו, ביל קלינטון. בעל תואר במינהל עסקים מאוניברסיטת שיקגו. מבכירי חברת ההשקעות 'האחים ליהמן ושות' בניו יורק (1969-1976). סגן שר האוצר בממשל קרטר 80-1977. בתפקיד זה רכש מוניטין כמי שסייע לחלץ מהתמוטטות כלכלית את ענק הרכב 'קרייזלר' ואת עיריית ניו יורק. חזר לעולם העסקים כסגן נשיא חברת ההשקעות 'בלקסטון'.

הממונה על המינהל והתקציבים בבית הלבן (OMB) - LEON E. PANETTA

נולד ב-1938 במונטריי, קליפורניה. בוגר בית הספר למשפטים באוניברסיטת סנטה קלרה (1963). שירת בצבא האמריקאי 65-1963, עוזר לענייני חקיקה של הסנטור תומאס קובל (רפובליקאי, קליפורניה) 69-1966, ראש המשרד הפדרלי לשמירת זכויות האזרח ש'התפטר' ב-1970 לאחר שהתלונן בפומבי שממשל ניקסון אינו עושה די לחסל אפליית הכושים, 'חצה את הקוים' המפלגתיים והצטרף למפלגה הדמוקרטית. עוזרו של ר'ע ניו יורק ג'ון לינדזי 72-1970, נבחר לראשונה לקונגרס ב-1976 ומאז 1979 חבר ועדת התקציב וב-1989 התמנה ליו"ר הוועדה. במקביל הוא גם חבר פעיל בוועדת החקלאות של בית הנבחרים. בשנות ה-80 רכש לו מוניטין כמתנגד מובהק לתקציב פדרלי גרעוני והוביל כמה מהמאבקים הבולטים לקצוץ בתקציב.

בזמנו פנטה נמנה על המתנגדים העקרוניים לסיוע חוץ (חלקית בהיותו ליברלי שלא תמך בשימושים מסוימים בכספי הסיוע, ללא קשר לישראל) ועד שנת 1988 הצביע שנה בשנה נגד אישור תקציב סיוע החוץ. דפוס זה של הצבעה השתנה מאז ובארבעת השנים האחרונות החל לתמוך בסיוע החוץ ובכלל זה הסיוע לישראל. את אהדתו לישראל הביע פנטה בבית הנבחרים בסוגיות אחרות. הוא תמך בחקיקה נגד החרם הערבי, התנגד למכירות נשק למדינות ערב, ותמך בהקמת איזור סחר חופשי בין ישראל לארה"ב.

יו"ר מועצה הלאומית הכלכלית (NEC)
ועוזר הנשיא לענייני מדיניות כלכלית - ROBERT RUBIN

נולד ב-1938 בניו יורק. בוגר בית הספר למשפטים באוניברסיטאות הרווארד וייל וה-LONDON SCHOOL OF ECONOMICS. את מעמדו הבולט בעולם העסקים רכש במסגרת חברת ההשקעות הענקית 'גולדמן, זאקס ושות' מניו יורק שם הוא מכהן מאז 1971 כיו"ר עמית. רובין פעיל במפלגה הדמוקרטית מאז 1972 בעיקר בגיוס כספים. שימש בעבר כיועץ כלכלי למועמדים לנשיאות מטעם הדמוקרטים מונדייל ודוקאקיס כמו גם למושל קלינטון.

יו"ר מועצת היועצים הכלכליים (CEA) - LAURA D'ANDREA TYSON

נולדה ב-1947 ב-BAYONNE, ניו ג'רסי. בעלת תואר דוקטור בכלכלה מ-MIT. מאז 1978 מרצה לכלכלה ב-UCLA בברקלי. בניגוד לכמה מקודמיה בתפקיד התמחותה אינה בנושאים המקרו-כלכליים אלא בתחרות הכלכלית והגברת הפיריון בענפי התעשייה. טייסון שימשה כיועצת כלכלית לקלינטון ומונתה לצוות המעבר לנושאים הכלכליים.

שר המסחר - RONALD H. BROWN

נולד ב-1941 בווישינגטון די.סי. בוגר בית הספר למשפטים של אוניברסיטת סט. ג'ונס. קצין בצבא ארה"ב (67-1963). עסקן פוליטי 'משופשף' שהחל דרכו בארגון למען השחורים NATIONAL URBAN LEAGUE, תחילה כיועץ משפטי ואח"כ כנציג הארגון בווישינגטון (79-1971). ס/מנהל מסע הבחירות של המועמד הדמוקרטי לנשיאות אדוארד קנדי (1980), יועץ משפטי

לועדת הסנט לענייני משפט, ב-1981 הצטרף למשרד עו"ד בווינגטון המפורסם בפעילותו כשדולה משגשגת של חברות וממשלות זרות. ב-1988 נבחר ליו"ר הוועד המנהל של המפלגה הדמוקרטית (DNC) ונחשב לבן ברית החשוב ביותר שהיה לקלינטון בממסד המפלגתי הדמוקרטי. בביקור בישראל בינואר 1990 וגילה אהדה והבנה רבה לבעיותנו.

שר העבודה - ROBERT REICH

נולד ב-1946 בסקרנטון פנסילבניה, בוגר אוניברסיטאות העילית בדרטמות, ייל ואוקספורד. ידיד ותיק של קלינטון מימי לימודיהם במילגת רודס באוקספורד. משפטן בהשכלתו המרבה לכתוב ולהופיע בנושא כלכלה וחברה. בעל נסיון אקדמי ומימשלי עשיר הכולל עוזר פרקליט המדינה הפדרלי של ארה"ב (76-1974), מנהל התכנון המדיני במשרד נציבות הסחר (81-1976) מורה בביה"ס למימשל ע"ש קנדי באוניברסיטת הרווארד מאז 1981. ריין עמד בראש צוות המעבר בנושאים הכלכליים. ריין הירבה לכתוב על פתוח תשתיות והמשאבים האנושיים כאמצעים לקידום המשק האמריקאי ומחזיק בדעה כי על הממשל לגלות מידת מעורבות גבוהה בפתוח המשאבים אלה.

נציב הסחר - MICKEY KANTOR

נולד ב-1939 בנשוויל, טנסי. בוגר בית הספר למשפטים באוניברסיטת ג'ורג'טאון (1968) ומכר ותיק של ביל והילארי קלינטון מהימים שישבו בהנהלת ה-LEGAL SERVICE CORP., גוף ציבורי במימון פדרלי למתן סיוע וסעד משפטי. קנטור הוא בבחינת 'חיה פוליטית' מובהקת שהתחיל בתפקיד זוט במערכת בבחירות של סרג'נט שריבר לתפקיד סגן הנשיא ב-1972. הוא ניהל את מסע הבחירות לנשיאות של ג'רי בראון ב-1976, ב-1980 היה יו"ר מסע הבחירות של ג'ימי קרטר בקליפורניה וב-1984 מילא תפקיד דומה במסע הבחירות של מונדייל. ב-1992 ניהל קנטור את מסע הבחירות של קלינטון.

קנטור שותף במשרד עו"ד גדול בלוס אנג'לס שכמה מראשיו נמנים על ראשי המימסד המפלגתי הדמוקרטי. קנטור הוא שצירף את וורן כריסטופר לחוגו הקרוב של קלינטון בעקבות הכרותם הקרובה מהימים שישבו בוועדה הציבורית לבדיקת מעשי האלימות בלוס אנג'לס בעקבות הכאת רודני קינג. עקב החיכוכים הבלתי פוסקים עם עוזריו של קלינטון חינו של קנטור סר כנראה תיכף לאחר הודע תוצאות הבחירות, ומי שנחשב מועמד מוביל לתפקיד ראש צוות המעבר ולתפקיד ראש מטה הבית הלבן נדחק זמנית אל מחוץ למעגל מקורבי הנשיא. לבסוף מונה כנציב הסחר החולש על גזרה בעיתית ורגישה של הסחר הבינ"ל של ארה"ב שקלינטון הבטיח לחולל בה שינויים.

עד כאן

פוקס
29 דצמבר 1992

תפוצה: שהח, סשהח, @ (רהמ), מנכל, ממנכל, סמנכלים, אוקיאניה,
מצרים, מצפא, אסיה, מאפ, אמלט, ארבל1, ארבל2,
איר1, איר2, פרנ, מזאר, אכב, הסברה, הדרכה,
מעט, משפט, מזתים, ממד, @ (רם), @ (אמן), בטמח,
כלכליתא', כלכליתב', כלכליתג'

סססס

10/10/10

2/1
3

אאא, חוזם: 34636

אל: רהמש/1601

מ-: המשרד, תא: 281292, חז: 1625, דח: מ, סג: שמ,

בבב

457411

שמור/מיד

אל: תפוצת צפ'א

תפוצה מדינית

דע: מקש'ח

מאת: ס/מנהל מצפ'א

דף מצפ'א 89

הנדון: הקבינט של קלינטון - איפיונים

1. איפיון המינויים למשרות הקבינט במכלול המדיני - בטחוני

המינויים במכלול המדיני בטחוני היו בין המינויים האחרונים למשרות הקבינט עליהם הכריז הנשיא קלינטון. יש לראות בדחית מינויים אלו אחות לסדר הקדימויות אותו ינהיג קלינטון בממשלו - ענינים מבית קודמים לעניני חוץ. בחינת המינויים הללו מעלה שורה של אפיונים המשותפת לכל האישים:

- כולם אנשי 'מימסד' מובהקים. אין בהם 'צנחנים' או אלמונים. מרביתם מכרים ותיקים שהתוודעו זה לזה בעבר במערכות ציבוריות ופוליטיות וממלאים אחרי המשאלה שהביע קלינטון שיוכלו לעבוד יחדיו כצוות יעיל.

- כל האישים נמנים על 'הזרם המרכזי' (MIDDLE OF THE ROAD) של המימסד הדמוקרטי. אין בהם אנשי 'קצוות' או נציגי 'השוליים' המפלגתיים. כולם 'אנשי מעשה' (OPERATORS) ולא 'הוגים'. לפיכך קשה לצפות מראש המדיניות והקו שינהיגו.

- כל האישים שהתמנו הם בוגרי אוניברסיטאות העילית בארה"ב ובאנגליה ובעלי ניסיון מינהלי עשיר ומגוון ש'עלו כיתה' לרמות הבכירות של מקבלי ההחלטות.

- אין במינויים החדשים 'כוכבים נוצצים', ברוכי כריזמה.

- כל האישים שהתמנו הם פרגמטיסטים הדוגלים ב'המשכיות' ואינם ידועים

כבעלי 'חזון'. עם זאת מההיבט האופרטיבי ניתן להגדיר את הצוות המוביל בתחום הבטחוני-דיפלומטי כ'מולטילטרליסטים' בהשקפתם. הווה אומר שהם רואים בארגונים הבינ'ל ובמערכת הרב-צדדית אמצעי מובהק לנהול מדיניות החוץ של ארה"ב, צבאית וכלכלית כאחת.

- רשימת המינויים מחזקת את הרושם הברור שהנשיא קלינטון יהיה בבחינת 'הבוס' האמיתי לכל דבר ועניין ולא רק מתוקף סמכותו החוקתית. כבר העיר על כך פרשן נודע בניו-יורק טיימס כי 'קלינטון יעצב את החבורה הזאת יותר משהיא תעצב אותו'.

ראש מטה הבית הלבן - THOMAS F. 'MACK' MCLARTY

נולד ב-1946, בעיר HOPE, ארקנסו. חבר ילדות של ביל קלינטון מימי גן הילדים. בוגר אוניברסיטת ארקנסו במנהל עסקים. את פעילותו במפלגה הדמוקרטית התחיל ב-1969 כשנבחר כנציג הצירים לבית הנבחרים של מדינת ארקנסו. בתום כהונה אחת השתלב בעסקי המשפחה למכירה והשכרת רכב. מ-1979 הצטרף להנהלת חברת אספקת הגז הגדולה של ארקנסו ושל לואיזיאנה ARKLA ומאז 1985 מכהן כיו"ר מועצת המנהלים שלה. דרכיהם של מקלארטי וקלינטון המשיכו להצטלב גם כאשר משפחתו של קלינטון עקרה להוט ספרינגס בארקנסו. שניהם היו פעילים במימסד המפלגתי הדמוקרטי של ארקנסו. מקלארטי כיהן בתחילה כגזבר המפלגה הדמוקרטית בארקנסו וכשהחליט קלינטון להתמודד על משרת המושל שימש מקלארטי גזבר מערכת הבחירות שלו. מינויו המפתיע של OUTSIDER מובהק לחוג הושינגטוני כמקלארטי קשור ככל הנראה בכוונתו של קלינטון למנות לתפקיד ראש צוות הבית הלבן אדם המוכר לו היטב לאורך שנים, שהוא נותן בו את מלוא אמונו ומבטחו ושהוא חש נוח בחברתו. מקלארטי מוגדר ע"י כל מכריו כנינוח, חביב ואיש רעים הנטול שאיפות פוליטיות משל עצמו. הוא יקפיד מן הסתם להביא לפני הנשיא קשת של דעות והשקפות, לפי השיטה הנהוגה ע"י קלינטון.

היועץ לבטחון לאומי - W. ANTHONY LAKE

יליד 1939, בוגר אוניברסיטאות העילית הרווארד ופרינסטון. הצטרף לשירות החוץ האמריקאי ב-1962, שירת בויטנאם, ב-1969 מונה למועצה לבטחון לאומי בראשות הנרי קיסנג'ר. ב-1970 פרש במחאה מתפקידו שם בתגובה לפלישת ארה"ב לקמבודיה. הצטרף לצוות של הסנטור אדמונד מאסקי שהתמודד על מינוי מטעם הדמוקרטים לנשיאות בבחירות 1972 ולא זכה. בין השנים 1974-1976 ניהל ארגון מתנדבים בחו"ל, מקבילה פרטית של 'חיל השלום' האמריקאי. בממשל קרט כיהן כמנהל מחלקת תכנון המדיניות במחלקת המדינה ונחשב לאחד האישים המקורבים לשר החוץ דאז סירוס ואנס (שסגנו היה וורן כריסטופר). ב-1982 החל קריירה אקדמאית תחילה כמרצה ליחסים בינ'ל באוניברסיטת מסצ'וסטס ומאז 1984 לימד בקולג' קטן ובעל יוקרה MOUNT HOLYOKE במסצ'וסטס. לייק נחשב לפרגמטיסט שאינו מחוייב לאידאולוגיה כלשהי, שהתריע על התעלמות מכוונת מהדרגים המקצועיים במחמ'ד לטובת מימוש קו אידאולוגי שהוכתב ע"י הבית הלבן בתקופתם של רייגן ובוש. לייק ידוע כמי שמצודד בחיזוק ארגון האו"ם כמכשיר לפתרון משברים בינ'ל.

סגן היועץ לבטחון לאומי - SAMUEL R. BERGER

נולד ב-1945 בעיר שרון, קונטיקט. בוגר הפקולטה למשפטים באוניברסיטאות קורנל והרווארד שהתמחה במשפט מסחרי ובמשפט מינהלי. במהלך שנות השבעים שימש כעוזר לסנטור יוז (דמוקרט מאיובה), אח"כ עוזר לראש עיריית ניו יורק

ג'ון לינדזי ועוזר לחבר הקונגרס ג'וסף רזניק (דמוקרט מניו יורק). בממשל קרטר התמנה ב-1977 לסגנו של טוני לייק שכיהן כראש מחלקת התכנון במחלקת המדינה ושירת בתפקידו עד 1980. הכרותו עם הנשיא קלינטון ארוכת שנים מאז היו השנים פעילים במסע הבחירות של ג'ורג' מק'גורן לנשיאות ב-1972. במסע הבחירות של קלינטון וכן בצוות המעבר שימש כרגר כיועצו הבכיר לנושאי חוץ. כרגר חבר בהנהלות מספר ארגונים לשמירת זכויות האדם.

מזכיר המדינה - WARREN M. CHRISTOPHER

נולד ב-1925 בסקרנטון, דקוטה הצפונית וגדל בלוס אנג'לס לשם עברה משפחתו במחצית שנות השלושים. בוגר בית הספר למשפטים באוניברסיטת סטנפורד (1949), שימש כמתמחה אצל שופט בית המשפט העליון, וילאם דוגלאס. ב-1950 הצטרף למשרד עו"ד ענקי MYERS - O'MELVENY, אשר העסיק למעלה מ-500 עו"ד, ובשנות ה-80 עמד בראש הועדה המנהלת אותו. וורן כריסטופר השפיע בשתי ההזדמנויות בולטות על חיי הציבור בלוס אנג'לס ובשתייהן הדבר היה קשור בתסיסה חברתית שפקדה את העיר. ב-1965 מינה אותו המושל בראון כסגן יו"ר הועדה הציבורית לבחינת האירועים האלימים ברובע ווטאס וב-1991 מינה אותו המושל פיט וילסון לעמוד בראש הועדה לבחינת האירועים האלימים שהתחוללו בעקבות הכאת רודני קינג. את הקריירה במימשל החל בתקופת נשיאותו של ג'ונסון ובשנים 69-1967 כיהן כסגן התובע הכללי הפדרלי. הנשיא קרטר מינה אותו ב-1977 לתת מזכיר המדינה. בתפקיד זה התפרסם בעיקר בזכות המשימה המורכבת שהוטלה עליו לנהל המו"מ על שחרור 52 בני הערובה האמריקאים אותו להביא לידי סיום מוצלח וזכה לשבחים רבים על כך. בין הנושאים הבולטים האחרים שעסק בתפקידו הבכיר במחלקת המדינה ראוי לציין את המו"מ לקביעת מעמדה של תעלת פנמה ונושא זכויות האדם. כריסטופר המעיט לעסוק בענייני המז'ת בכלל ובענייני ישראל בפרט, זאת לנוכח המעורבות הנרחבת של מזכיר המדינה סיירוס ואנס בקידום תהליך השלום. מהתבטאויותיו הבודדות בנושא ישראל בשנות ה-70 לא ניתן ללמוד הרבה שכן הן שיקפו את ה'קו' של מחמ"ד שכלל את ההצהרות המסורתיות על מחויבות ארה"ב לשלומה ובטחונה של ישראל והמנעות משמוש בסיוע הצבאי והאזרחי כדי ללחוץ על ישראל. במהלך מסע הבחירות של הנשיא קלינטון נמנה כריסטופר על היועצים לנושאי חוץ. כמו כן קלינטון מינה אותו לעמוד בראש צוות שימליץ על בחירת מועמד לסגן הנשיא, והוא האיש שהמליץ על הסנטור גור לתפקיד זה. משנבחר קלינטון לנשיא הוא מינה את כריסטופר כיו"ר משותף של צוות המעבר. התמונה הרווחת בין המשקיפים הפוליטיים ומכריו של כריסטופר מציירת אותו כאיש ביצוע מעולה של מדיניות אך לא כמי שמסוגל להתוות אותה ולהגותה. מכל מקום כריזמה ומעוף נעדרים מהתכונות המיוחדות לו. פרטן בגישתו, דייקן בישום, מנהל מו"מ מעולה, הגון, מנומס, קר רוח, אלו הם מקצת האיפיונים שניתנו לו. הוא ידוע כמי שממעיט בדיבורו והופעותיו בתקשורת היו נדירות ביותר גם לאחר שפרש מכהונתו הרשמית. בתפקידו כתת מזכיר המדינה אנו יודעים שהיה מתנגד עקבי וחריף לשמוש בכח לפתרון משבר בינ"ל. גם בעת משבר בני הערובה האמריקאים באיראן הטיף לקיום מו"מ עם האירנים תוך שהוא תולה תקווה ביכולת השכנוע ובאמצעים של מו"מ. כמו כן ידוע שפעל לקדום נושא ז'א במדיניות החוץ האמריקאית ועמד בראש ועדה בינמשרדית שהמליצה על קיצוץ סיוע החוץ של ארה"ב למשטרים עריצים המפרים זכויות האדם. יש הסבורים כי ימשיך את קו מדיניות החוץ הנוכחית וימעיט לחדש בהם. סימן לכך ניתן לראות בדבריו במעמד ההכרזה על מינויו, שם דיבר בשבח מגמת ההמשכיות במדיניות החוץ. 'מדיניות החוץ האמריקאית', אמר כריסטופר, 'היא בבחינת תופעה הולכת ונמשכת. מדיניות זו היא במיטבה כאשר היא משקפת הסכמה דו-מפלגתית כמו במקרה של תכנית מרשל או החתירה לבקרת נשק... אין בזבז גדול יותר לממשל חדש כמו שלנו מאשר נטישת יוזמות קונסטרוקטיביות שכבר יושמו כמו שיחות השלום במז'ת או הסיוע לסומליה'.

חת מזכיר המדינה - CLIFTON R. WHARTON JR.

נולד ב-1926 בבוסטון, בן לדיפלומט שחור ראשון שהגיע לדרגת שגריר בשירות החוץ האמריקאי. בוגר אוניברסיטת הווארד, ראשון הסטודנטים השחורים שהתקבל לבה"ס ללימודים בינ"ל באוניברסיטת ג'ונס הופקינס וסיים בתואר מוסמך ב-1948, בעל תואר דוקטור לכלכלה מאוניברסיטת שיקגו 1958. וורטון רכש ניסיון רחב בניהול מוסדות אקדמאיים במהלך הקריירה שבה שימש כיו"ר קרן רוקפלר, נשיא אוניברסיטת מדינת מישיגן 1970-1978, נגיד אוניברסיטת מדינת ניו יורק (SUNY) 1978-87 (המכללה הגדולה ביותר בארה"ב), ומאז 1987 מנכ"ל קרן הפנסיה והתגמולים של מורי המוסדות להשכלה גבוהה (TIAA-CREF) המחזיקה בנכסים בשווי של 112 ביליון דולר ונחשבת לאחת מקרנות הפנסיה הגדולות בארה"ב. מינויו הוא בגדר הפתעה, שמו לא הוזכר עד לרגע האחרון וככל הידוע אין לו רקע או ניסיון במדיניות חוץ.

השגרירה לאו"מ - MADELEINE K. ALBRIGHT

נולדה ב-1937 בפראג ועברה עם משפחתה לארה"ב ב-1948 כאשר אביה ג'וסף קורבל, דיפלומט במשלחת הצ'כוסלובקית לאו"מ ביקש מקלט מדיני בארה"ב. תלמידה של פרופ' זביגניב בז'יז'נסקי באוניברסיטת קולומביה בנ"י שם קיבלה את הדוקטורט ב-1976. התמחותה האקדמית והמדינית בתחום מזרח-אירופה ויחסי מערב-מזרח. לפי דיווחי אנשי השגרירות בושינגטון שנפגשו עמה התמצאותה בענייני המז'ת 'קלושה' אך יחסה לישראל חיובי (השתתפה בכנס שנערך בירושלים בסתיו ש.ז. מטעם 'המכון הושינגטוני'). בממשל קרטר מונתה למועצה לבטחון לאומי בשנים 1978-1981. ב-1982 הצטרפה לסגל ההוראה של ביה"ס לשירות החוץ באוניברסיטת ג'ורג'טאון. שימשה כיועצת ליחסים בינ"ל לסנטור אדמונד מאסקי לימים מזכיר המדינה של ארה"ב, המועמד הדמוקרטי לנשיאות ב-1984 וולטר מונדייל ולסגניתו ג'רלדין פראררו ולמועד הדמוקרטי לנשיאות ב-1988 מייקל דוקאקיס. מ-1989 עמדה בראש מכון מחקר 'המרכז למדיניות לאומית' המזוהה עם המימסד הדמוקרטי. נמנית על הזרם המרכזי של המפלגה הדמוקרטית וממותחי הביקורת החריפים על מדיניות ממשלי רייגן כלפי ברה"מ. התנגדה בתוקף לשמוש בכח לפתרון המשבר במפרץ וצידדה בהטלת סנקציות כלכליות על עירק כאמצעי להסיג את הצבא העירקי מכווית. עמדה זו עולה בקנה אחד עם גישתה לפתרון משברים בינ"ל הגורסת הפעלת אמצעים מדיניים רב-צדדיים. מחמת המשקל והמעמד שמעניק ממשל קלינטון לאו"מ חזר מעמדה והועלה לדרגת חבר קבינט כפי שהיה נהוג בעבר לסירוגין מימיו של אייזנהאואר.

מזכיר ההגנה - LES ASPIN

נולד ב-1938 במילווקי, בוגר אוניברסיטאות העילית של ייל ואוקספורד בעל תואר דוקטור לכלכלה מ-M.I.T. אותו השלים ב-1965. מיד אח"כ התגייס לצבא ושירת בוויטנאם ככלכלן. לאחר שחרורו ב-1968 לימד כלכלה באוניברסיטת מרקייט וב-1970 נבחר לקונגרס מטעם מחוז הבחירה הראשון של ויסקונסין. מאז חזר ונבחר לקונגרס ברציפות ועל סמך חברותו בועדת הכוחות המזוינים של הקונגרס פיתח מומחיותו בתחומי הצבא והבטחון של ארה"ב. ב-1985 נבחר ליו"ר הועדה בניגוד לכללי הוותק, והוסיף לכהן בתפקיד זה עד לבחירתו כשר ההגנה. אספין החל דרכו הפוליטית כליבראל מובהק שהתנגד למעורבות האמריקאית בוויאטנם וברבות השנים התמתן ונחשב במהלך שנות ה-80 לדמוקרט 'מתון' שנתן לעיתים את תמיכתו במדיניות הממשל בסוגיות כמו פיתוח טילי שיוט בעלי ראש מתפצל (MX) והושטת סיוע למורדי הקונטרס בניקרגואה. עמדותיו השמרניות ההולכות וגוברות בנושא הבטחון מעוררות עליו לפעמים את

חמת עמיתיו הדמוקרטים. הוא תמך בעיקביות ובנמרצות בפעולה צבאית נגד עירק במשבר המפרץ, כמו גם שמוש בכח אירי כדי להושיט סיוע הומניטרי לבוסניה. בד בבד הוא נחשב למבקר חריף של הממסד הבטחוני וכמו גם הנשיא קלינטון הוא מצדד קצוץ בסד'כ של זרועות הצבא ובתקציבי ההגנה תוך התארגנות ובנין כח שונה מהקיים והמבוסס על הצבת ציוד מראש מעבר לים והגברת יבילות כוחות היבשה ומהירות פריסתם. במהלך כהונתו בבית הנבחרים אספין הוכיח את עצמו כידיד ישראל שאוזנו כרוייה לצרכי הבטחון של ישראל. בחינת גיליון ההצבעות של אספין בביה'נ מאשרת קביעה זו על נקלה. מאז נבחר התמיד להצביע מדי שנה בעד הסיוע האמריקאי הנדיב לישראל ונגד כל קצוץ שהוצע והובס בסופו של דבר. כמו כן תמך בעקביות בהקצאת הסכומים הדרושים למחקר ופיתוח מטוס 'הלביא' ואח'כ בפיתוח ה'חץ'. עד למחצית הראשונה של שנות השמונים הקפיד להצביע נגד כל מכירת נשק למדינות ערב מכל סוג שהוא, כולל עסקת מטוסי האיווקס שסופקו לסעודיה ב-1981. אספין גם צירף את קולו לחקיקה נגד החרם הערבי, בעד כינון הכח הרב-לאומי בסיני, בעד כינון אזור סחר חופשי בין ישראל לארה'ב, בעד הושטת סיוע כלכלי מיוחד לישראל בסך 1.5 בליון דולר לחלצה מהקשיים אליה נקלעה בגלל סחרור אינפלציוני ובעד הערבויות לקליטת העליה. אספין ביקר מספר פעמים בישראל והאחרונה שבהם ב-1991 ומכיר את המערכת הביטחונית בישראל והעומדים בראשה.

מנהל סוכנות המודיעין המרכזית - C.I.A - R. JAMES WOOLSEY JR.

נולד ב-1941 בטולסה, אוקלהומה. בוגר משפטים באוניברסיטת ייל ועורך כתב העת היוקרתי למשפטים של המוסד. כמו גם הנשיא קלינטון זכה וולסי ב-1965 במלגת רודס ולמד באוקספורד, באותו מחזור של מילגאים שעליהם נמנה הסנטור דיוויד בורן (דמוקרט, מאוקלהומה) יו'ר ועדת המודיעין של הסנט שתמך נמרצות במינוי. וולסי הוא בבחינת התגשמות ה-INSIDER הווינגטוני אשר שירת כבר בארבעה מימשלים והתמחה בנושאים של בקרת נשק ואסטרטגיה של נשק גרעיני. הוא התחיל דרכו כיועץ למשלחת האמריקאית לשיחות עם הסובייטים על הגבלת השמוש בנשק אסטרטגי (SALT). ב-1970 התמנה לחבר במועצה לבטחון לאומי במימשל ניכסון. אח'כ כיהן כיועץ משפטי לוועדת השירותים המזוינים של הסנט. בממשל קרטור כיהן כחת המזכיר לענייני ימיה (1977-79). בממשל ריגן כיהן בשנים 86-1983 כנציג מיוחד (DELEGATE AT LARGE) לשיחות בין הסובייטים לאמריקאים על צמצום הנשק האסטרטגי (START). הנשיא בוש מינה אותו ב-1989 לשליחו המיוחד, בדרגת שגריר, לשיחות על צמצום הכוחות המזוינים של אדמת אירופה, תפקיד אותו מילא עד 1991. וולסי היה שותף במשרד עו'ד בווינגטון וחבר במועצות מנהלים של כמה מיצרניות הנשק הגדולות בארה'ב. וולסי מזוהה עם הניאו-קונסרבטיבים אשר בקיץ 1992 חברו כמה עשרות מהבולטים ביניהם בתחום מדיניות החוץ והצהירו על תמיכתם בקלינטון למשרת הנשיא. במעמד ההכרזה על מינויו אמר, על דרך ההמעטה האופינית לו, כי סוכנות המודיעין המרכזית צריכה 'לעשות דברים מסוימים באופן שונה'. באותו מעמד תיאר וולסי את הדגשים החדשים בפעילותו של ה-C.I.A. הכוללים מניעת תפוצת נשק להשמדה המונית, בלימת הטרור הבינ'ל, סמים, צמצום האיבה הלאומנית והאתנית, מניעת נזקים סביבתיים ותחרות כלכלית גואה. לאחרונה גילה כמה מהשקפותיו בתחום מדיניות החוץ בנאום שנשא ב-WORLD AFFAIRS COUNCIL. שם הוא טען ש'הסדר העולמי החדש ההולך ומצטיר לנגד עינינו דומה יותר לגירסה קטלנית של העולם הישן כפי שהתקיימה לפני 1914, כאשר קשת רחבה של רגשות לאומניים יצרה את השואה של מלה'ע ה-1'. כ'כ תמך במעמד זה באמצעים חדשים לשפר 'הבטחון הקבוצי' (COLLECTIVE SECURITY) החייב לכלול מספר רב של מדינות שתפעלנה בחסות האו'מ. שכן לדעתו, הבריתות הישנות, לבדן אין בכוחן להתמודד עם הבעיות החדשות במערכת הבינ'ל.

בהמשך איפיון המינויים למשרות הקבינט במכלול הכלכלי והחברתי.

מ. פוקס
28 דצמבר 92

תפוצה: שדח, סשהח, @ (רהמ), מנכל, ממנכל, סמנכלים, אוקיאניה,
מצרים, מצפא, אסיה, מאפ, אמלט, ארבל1, ארבל2,
איר1, איר2, פרנ, מזאר, אכב, הסברה, הדרכה,
מעט, משפט, מזתים, ממד, @ (רם), בטמח, כלכליתא',
כלכליתב', כלכליתג', @ (מקשח/משהבט)

סססס

Handwritten signature and date 10/10/22

אאאא, חוזם: 25232

אל: רהמש/1138

מ-: וושינגטון, נר: 558, תא: 181292, זח: 2022, דח: מ, סג: שמ,

כבכ

שמור/מידי

אל: פר"נ

דע: מקש"ח/משהב"ט

מאת: השג' וושינגטון

(COMPREHENSIVE TEST BAN) CTB

1. במהלך שיחה עם סוקולוסקי (מנהל מח' לנושאים אסטרטגיים ב-PM) בנושאים הקשורים ליישום START II (ראה דיווח מ-18/12). התייחס קצרות לסדה"י של ממשל קלינטון בנושאי AC.

2. העריך כי הממשל הנכנס יכנס למו"מ מולטילטרלי בנושא ה-CTB. קודם לכן מעריך שהממשל יאמץ החקיקה של הקונגרס בנושא. ציין כי קלינטון וגור דיברו על הצורך באימוץ עמדה הדרגתית.

3. א-פרופו דיון בנושא נשאלתי לעמדתנו בנושא ה-CTB. אנא השכילוני. סוקולוסקי הביע תקווה שישראל (כמידה ותוזמן בבוא העת) לא תדחה ההזמנה לדיונים מולטילטרלים בנושא לעיל.

4. לבד מסוגיית ה-CTB ציין כי נושא הפרוליפרציה יזכה לתשומת לב מיוחדת.

5. נושא נוסף שיעסיק הממשל נוגע להגנה אסטרטגית. ההנחה היא שכל מה שקלינטון יעשה יהיה במסגרת האפשרי מבחינת הסכם ה-ABM.

6. סוקולוסקי טען ששינוי ה-ABM היינו תנאי ל-GPS. התנגדות רוסיה לפתיחת ה-ABM נובע בין היתר מהחשש שהשינויים שיוכנסו (בהסכם המהווה בסיס ליציבות והרתעה) יעניק לארה"ב יתרון בכך שיאפשר לה לפרוס מערכות הגנה שרוסיה לא תוכל לפרוס. אינו סבור שילצין (במציאות הפוליטית העכשווית) יוכל להרשות לעצמו להכנס לדיון בנושא ה-ABM.

שטיין

תפוצה: שהח, סשהח, @ (רהמ), מנכל, ממנכל, מצפא, פרנ, סייבל,
(מקשח/משהבט)

אאאא, חוזם: 23803

אל: דהמש/1021

מ-: וושינגטון, נר: 474, תא: 171292, זח: 1131, דח: מ, סג: שמ,

בבבב

שמור/מידי

אל: מצפ"א

דע: לשכת שה"ח, לשכת רה"מ

מאת: השגריר, וושינגטון

הנדון: גירוש פעילי חמאס

שוחחתי טלפונית (17.12) עם סנדי ברגר ועידכנתי אותו על החלטת הממשלה. עמדתי על הסיבות לצעד שננקט ועל הצורך שבערעור התשתית האירגונית-פיקודית של החמאס, תוך שציינתי שמדובר בהרחקה זמנית לשנתיים ימים לכל היותר.

הוספתי שכעת מתקיים על כך דיון בפני בית הדין הגבוה לצדק. ברגר הודה על העידכון והבטיח שיעביר הדברים לליטל-רוק.

לידיעתכם.

שובל

תפוצה: שהח, סשהח, @ (רהמ), @ (שהבט), מנכל, ממנכל, מצב, ר/מרכז, גנור, @ (ר'אגת), @ (רס), @ (אמן), ממד, מצפא, סיבל, משפט, מזתים, @ (ראשהממשלה)

סססס

דף: 1 מחור: 5	נוכח מברק קשר ניו-יורק	דחיפות: מירי
	אל: תפוצת תקשורת ארה"ב, מלכ"א	סיוג: בלמ"ס
	דע: בטחון - יועץ שהב"ט לתקשורת, דו"צ, אמ"נ/קש"ח (ימ' העכירונא)	תזח: 18/11 -
	מאת: עתונות, ניו יורק	חש' מברק: 1173

CLINTON IS CRITICAL OF THE EXPULSIONS

Says Israel Jeopardizes Peace Talks — Calls on Serbs to Vote President Out

By THOMAS L. FRIEDMAN

Special to The New York Times

LITTLE ROCK, Ark., Dec. 17 — President-elect Bill Clinton suggested today that Israel should not have deported 400 Palestinians, saying he was concerned it could imperil Middle East peace talks.

Mr. Clinton, at a news conference, also called on Serbs to use their votes on Sunday to oust their president, Slobodan Milosevic. On Wednesday, the Bush Administration named Mr. Milosevic and other Serbian and Croatian leaders as "possible war criminals" who should be put on trial.

On the Middle East, Mr. Clinton criticized Israel's decision to deport the Palestinians, who are associated with the Islamic Resistance Movement, or Hamas, which has taken responsibility for killing four soliders and an Israeli border policeman in the last 11 days.

Mr. Clinton knew when he spoke that the expulsion, which was approved this

morning by Israel's Supreme Court, had already been carried out. The buses loaded with deportees had been sitting on the Lebanon border to carry them across as soon as Court gave the green light.

A Balance of Concerns

Nevertheless Mr. Clinton said: "Let me first of all say that I share the anger and the frustration and the outrage of the Israeli people. And I understand how they feel. They have to deal very firmly with this group Hamas, which is apparently bent on terrorist activities of all kinds."

"On the other hand, I am concerned that this deportation may go too far and imperil the peace talks. So I hope that some other way can be found between now and the time the actual physical expulsion of those people will take place."

Mr. Clinton's statements were consistent with the policy of the Bush Administration, which also condemned the deportations. After separate meetings at the White House between President Bush and Israeli and Arab delegates, Marlin Fitzwater, the White House spokesman, called on Israel to end the expulsions, saying they "risk complicating the search for peace."

The United States has always opposed deportations as a violation of a Geneva convention governing occupying powers. Washington says that criminals should be charged, tried and jailed if found guilty, but that people should not be expelled from their homelands.

Mr. Clinton's balanced statement is likely to please Arab states and the

18-12

N.Y. Times

חיסור:

שם השולח:

תאריך:

(28) שהח (2) סשה'ח (1) רהמ (1) מנכל (1) ממנכל (1) מצפא (2) סולטן (1)
רביב (1) מעח (1) הסברה (2) לעמ (1) מקצב (2) ר/מרכז (1) ממד (4)
רם (1) אמנ (4) אומנ (1) סייבל (1) דוצ-ים (1)

דמיון/קשר

Palestinians, who have worried that the new President would favor Israel:

Help for Russia

In answer to a question about President Boris N. Yeltsin of Russia, Mr. Clinton suggested he was considering a variety of ways to try to help him.

"I think this country and democracy in general has a lot riding on keeping reform and freedom alive in Russia, and I think those folks are going through a very tough time," he said.

"I have given a lot of thought to what we might do over and above what we have done, and within the limits of our own financial straits, to try to stabilize the direction over there and give those folks some way of feeling that this thing is going to come out O.K., that if they stick with it, there is in fact a rainbow at the end of the tough road."

Asked for his reaction to reports that Britain and other NATO allies were resisting moves to militarily enforce the ban on Serbian flights over Bosnia and Herzegovina, Mr. Clinton said he was sympathetic because Britain had troops on the ground with the United Nations and did not want to expose them to possible aerial retaliation from the Serbs. Mr. Clinton has favored enforcing the flight ban.

Plea to Serbs

"We have got an event coming up in Serbia which could do more than anything else to resolve this," Mr. Clinton said, "if the people in the elections in Serbia were to vote for a government that did not believe in ethnic cleansing, that did not believe in the continuation of the fueling of mindless violence in Bosnia, and wanted to turn away from that toward reconciliation and back toward democracy and human rights."

Asked if the United States should unilaterally enforce the flight ban, Mr. Clinton responded, "I would think that anything we do over there ought to be done through the United Nations."

Talks End in Disarray

Special to The New York Times

WASHINGTON, Dec. 17 — Amid Palestinian denunciations of the deportations, and Israeli anger over the slaying of four soldiers and a border policeman, the latest round of Mideast peace talks ended today with little to show except what a foreign policy headache awaits Mr. Clinton.

Today was to be the last day of talks in the eighth round, which began on Dec. 7. But Arab delegations boycotted the closing sessions in protest.

At a news conference, Palestinian delegates hinted that the deportations would slow the search for peace. Indeed, in Tunis, the Palestine Liberation Organization said the Palestinians would not return to the talks unless the deportation order was overturned.

But Israelis termed the protests only a "temporary roadblock."

Clinton Picks Aspin and Ex-Governor for Cabinet

By GWEN IFILL

Special to The New York Times

WASHINGTON, Dec. 17 — President-elect Bill Clinton has chosen Representative Les Aspin of Wisconsin, chairman of the House Armed Services Committee, as Secretary of Defense and Richard W. Riley, a former Governor of South Carolina, as Secretary of Education, transition and Congressional officials said today.

Mr. Aspin flew to Little Rock, Ark., today to meet with Mr. Clinton. With the expected selections of Warren M.

Christopher as Secretary of State and Anthony Lake as national security adviser, Mr. Clinton hopes to conclude his major Cabinet announcements before he leaves for vacation sometime after Christmas.

As expected, Mr. Clinton announced in Little Rock today that he had chosen Henry G. Cisneros, the former mayor of San Antonio, as Secretary of Housing and Urban Development, and Jesse Brown, the director of the Disabled Veterans of America, as Secretary of Veterans' Affairs.

Although Mr. Aspin favors deeper

cuts in the military budget than the Bush Administration has suggested, he is well regarded by Republicans as well as by advocates of homosexual rights who have asked Mr. Clinton to lift the ban on homosexuals in the military.

Mr. Aspin's star apparently rose after Representative Dave McCurdy, an Oklahoma Democrat who advised Mr. Clinton on military affairs, campaigned too aggressively for the Pentagon post. Mr. McCurdy is considered a leading contender to head the Central Intelligence Agency.

Fellow Governors

Mr. Riley, 59 years old, was a freshman Governor with Mr. Clinton and worked with him on education initiatives in the National Governors' Association. He currently heads the Clinton transition's personnel operation, with responsibility for choosing the hundreds of sub-Cabinet appointees to fill out the Clinton Administration.

As Governor of South Carolina from 1979 to 1987, Mr. Riley earned high marks for his attention to the state's education system. He pushed through a one-cent increase in state sales tax,

Front
Pg.

18-12

N.Y.
Times

1173

3

1173

4

Continued From Page A1

raising an additional \$240 million a year for the schools and increasing spending on public education by 56 percent. He has worked as a lawyer in South Carolina since leaving office.

Mr. Clinton said today that he was still trying to assemble a Cabinet that represented both sexes and all races, but some women's groups have begun complaining that Mr. Clinton has so far appointed only one woman to his Cabinet. Transition aides have said Mr. Clinton is leaning toward choosing a

woman as Attorney General from a list of several lawyers and judges.

Mr. Clinton's announcements today could help blunt criticism on that front. Mr. Cisneros is Mr. Clinton's first Hispanic appointee, and Mr. Brown is the second black named to his Cabinet. His next few expected appointments, including Mr. Riley, Mr. Aspin and Mr. Christopher, are white men. Former Gov. Bruce Babbitt of Arizona, who is white, is expected to be named Secretary of the Interior. Representative Mike Espy of Mississippi, Mr. Clinton's leading choice for Secretary of Agriculture, is black.

John H. Trattner, a former executive assistant to Mr. Christopher when he was deputy secretary of state under President Carter, is a leading candidate for the post of deputy Secretary of State, officials close to the Clinton transition staff said today. Mr. Trattner, who is a career officer in the United States Information Agency, was an assistant secretary of state for public affairs during the Carter Administration.

Mr. Clinton appears to have decided against appointing the man who had been his first choice for Secretary of Energy, Senator Timothy E. Wirth of Colorado. Transition aides confirmed that Mr. Clinton had grown worried

about reports that Mr. Wirth had ties to the savings and loan industry in his home state that would be difficult to explain in confirmation hearings.

Mr. Clinton stressed today, however, that none of the people he considered his first choices for jobs in his Administration had been dropped because of irregularities discovered in background checks.

Clinton Choices Praised

Veterans groups and urban officials praised Mr. Clinton's selections of Mr. Brown and Mr. Cisneros today.

Representative G. V. (Sonny) Montgomery of Mississippi, the chairman of the House Veterans Affairs Committee, said Mr. Brown "brings to the job essential perspective, understanding and sensitivity." Mr. Brown's right arm was partly paralyzed by a gunshot wound he received in 1965 while serving in the Marines near Da Nang.

Thomas Cochran, executive director of the United States Conference of Mayors, said the appointment of Mr. Cisneros was being read as "a signal we will have a voice within the inner sanctum of the White House that is different from what we have had over the last 12 years."

Mr. Clinton said today that Mr. Cisneros, Mr. Brown and Herschel Gober, whom he named deputy secretary for veterans affairs, "have lived the issues

they will now address in the Government."

In praising Mr. Cisneros today, Mr. Clinton also sounded remarkably like outgoing H.U.D. Secretary Jack F. Kemp, who frequently called for a revitalized Government role in urban affairs.

"He knew that the answer to his city's problems was not in Government spending alone," Mr. Clinton said of Mr. Cisneros. "But also in aggressive economic-development efforts that brought businesses and communities together."

In appointing Mr. Brown, Mr. Clinton chose an advocate for veterans and charged him with rebuilding a health-

1173

5/5

(5)

care network and veterans-support system that the President-elect said "has acted callously towards those whom it is supposed to serve."

Mr. Cisneros sounded a somber note during his remarks today, making special note of the riots in Los Angeles that caused much destruction and death last spring.

"I sense that we have limited time for America," Mr. Cisneros said. "That we cannot talk about the economy and not talk about our cities and towns, about the poor of all races."

Mr. Cisneros continued: "It breaks my heart every time I'm in a meeting and hear people talk about writing off

neighborhoods or entire cities or, worst of all, a generation of our youth."

Mr. Clinton said he was not concerned that any of the people he has named to his cabinet so far will run into opposition from unhappy and combative Republicans during confirmation hearings in the Senate.

He said that he expected the hearings to be "rigorous" and "within bounds" and that he hoped his nominees would be "treated fairly and appropriately."

"And I think if they go beyond the pale, the American people will have a judgement about that," he said.

שגרירות ישראל - וושינגטון
טופס מברק

1/8

מ' - 1155

ב' - 137

בלמס/מיירי

תאריך: 24 נובמבר 1992

אלו תפוצת תקשורת

מאת: עתונות - וושינגטון

הנדון: ביל קלינטון.

מציב מאמר מתוך ה-Middle East Insight ובו חסריס על מדיניותו של
הנשיא הנבחר קלינטון כלפי המזרחית ותהליך השלום.

עתונות

(2) שחש (2) משה'ח (1) רחם (1) מנכל (1) ממנכל (1) מצפא (2) רביב (1)
(1) מעח (1) חסברה (2) לעם (1) מקצב (1) ר/מכז (1) מסד (4) רס (1)
אסו (4) אומן (1) סייבל (1) דוצ-יס (1)

556 (1)

THE NEW U.S. ADMINISTRATION AND THE PEACE PROCESS

The Middle East Peace Process After the U.S. Elections

The Arab-Israeli peace process has reached a critical turning point. The Israelis and Syrians have surprised one another with their latest maneuvers. On the one hand, President Assad has made statements that suggest he is ready to move in a positive direction hitherto considered impossible. The Israeli government has concluded that he is serious. For its part, the new Israeli government has convinced many Arab players that it is serious. Indeed, because Rabin is still in a honeymoon period, the Arab negotiators, especially the Syrians and Egyptians, know that this is a peculiar moment when deals can be made. The Palestinians, for their part, having tarried at the outset, now appear ready to negotiate seriously on some form of autonomy agreement, although their public statements may suggest otherwise, and as usual, they speak with many voices.

There are many reasons why the Arab-Israeli peace process is moving in a new direction. The Cold War is over; the Soviets are gone. The Persian Gulf War has weakened the Arab side, and Israel has moved out of its traditional isolation, establishing diplomatic relations in all areas of the world and breaking through even in such Muslim-dominated areas as the central Asian republics of the former Soviet Union. It is a new world, however disorderly, and a world that threatens to sidestep the Arabs and Israelis. During the Cold War, their conflict served as a magnet to attract Soviet and American officials searching for new clients and new opportunities to advance in the competition. Today, the Arabs and Israelis are a sideshow, and both have begun gradually to realize that, in the new economic era when trade blocs are being established in North America, Europe, and East Asia, the Middle East could easily be bypassed. Its attraction today is mainly negative—the possibility of a destabilization in the flow of oil to the industrialized states, and the possibility of chaos, tragedy, and difficult problems for

The author is a senior policy analyst on Middle East Affairs.

the advanced states themselves through the proliferation of advanced missiles and weapons of mass destruction. The Israeli public by its voting pattern in June, and the Arab leaders by their attendance at the peace talks in Madrid, have both acknowledged that times have changed. Indeed, perhaps it is a sign of the times that the Arabs and Israelis both have pressed for aid to Somalia and are both on the side of the Muslim Bosnians in their conflict with the Serbs.

Yet, the danger of retrogression is always present. Arab radicals and fundamentalists continue in their opposition to the peace process. A future Likud government, although it might pursue the peace negotiations, would do so with fewer concessions and in a more halting fashion. An ample number of participants on both sides of the conflict would be only too pleased to derail the present process. Despite these potential impediments, the possibility of some kind of Arab-Israeli breakthrough has never been greater.

The only piece of the puzzle missing until now was an American government. During the U.S. election season, Secretary of State James Baker—the major figure who dominated efforts to bring the Arabs and Israelis together during the Bush administration—was “elevated” to the White House staff and the American role was muted. The Egyptians and French tried to fill the gap, but unsuccessfully, especially because both Rabin and Assad are accustomed to dealing with the United States as the mediator.

Where do we go from here? The American government will not change until January 20th, and presumably, Bush and Baker will try to achieve something in the few weeks they have remaining from a process that has been their favorite preoccupation. Yet, they may run out of time, especially because Arab-Israeli negotiations have a way of taking longer than anyone anticipates at the outset. In addition, the regional players all know that they will soon be negotiating with a new American team, providing an excuse for delay.

President-elect Clinton has made it clear that he is strongly committed to the continuation of the Arab-Israeli peace process. Indeed, this policy has been one of the few—foreign or domestic—in which his position has been practically identical to the posture assumed by the Bush administration, although he has criticized a tendency during the Shamir period to pressure Israel for unilateral concessions. Presumably, that pattern has ended on the part of the Bush team, and therefore there is no difference between the two.

Therefore, Clinton's objectives will be exactly the same as Bush's: to move on as many fronts as possible

THE NEW U.S. ADMINISTRATION AND THE PEACE PROCESS

1155

117

3/8

while promoting a step-by-step process in both the Israeli-Palestinian and Israeli-Syrian arenas which will serve as catalysts for the other bilateral talks with Lebanon and Jordan respectively. He is also supportive of the multilateral talks dealing with the environment, water, refugees, economic cooperation, and arms control. Both Bush and Clinton seem to agree that early progress would accelerate confidence-building measures in other talks. This progress might take the form of an autonomy agreement between Israel and the Palestinians; an initial framework arrangement between Israel and Syria; and/or an interim accord between Israel and Syria in which Israel makes a limited withdrawal from the Golan. These efforts would, in turn, serve to facilitate movement on the major issues which continue to divide Arabs and Israelis, especially vis-a-vis the Palestinian and Syrian questions.

Although the objectives coincide, the players will change, and here emerges the major problem for President-elect Clinton as he forms the new administration—whom to put in charge of Arab-Israeli peace talks. The president-elect faces five basic options in this selection process, and he must choose one. Each confronts him with particular problems and opportunities. He will be better served if he chooses one consciously. Otherwise, the process will necessarily make the choice for him.

Option one: The secretary of state

The normal pattern for Arab-Israeli negotiations is to elevate the secretary of state as the major player vis-a-vis Arab-Israeli negotiations. This was certainly the pattern established under Nixon and Ford when

Secretary of State William Rogers and then Henry Kissinger were the prime movers on the Arab-Israeli front. It was followed during the Reagan years when George Shultz was the major figure, and has been pursued clearly under Bush with James Baker.

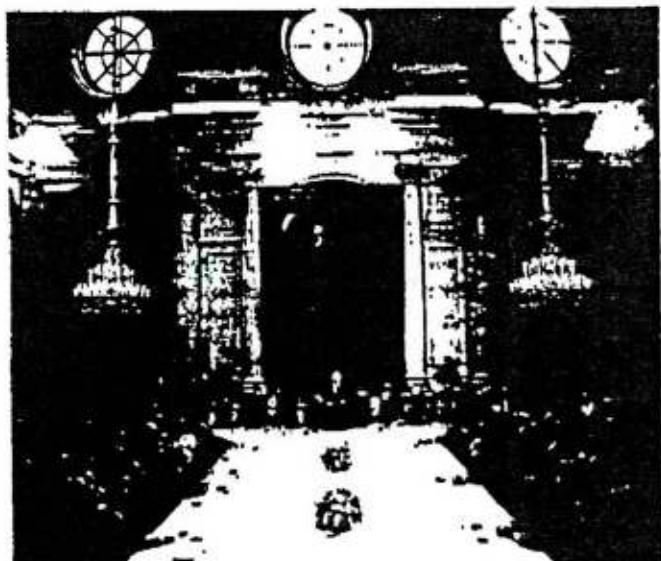
The advantage of this procedure is that it raises the fewest bureaucratic impediments. The secretary of state is, after all, supposed to be any administration's prime negotiating official for all major diplomatic business. He has at his disposal the full resources of the State Department and the coordinating activities of the National Security Council staff. The process has worked masterfully under Kissinger and Baker, where results were achieved. Under Rogers and, before him,

John Foster Dulles, there were no breakthroughs, and the former had to contend with the constant backbiting of Henry Kissinger. Yet, there is no question that the secretary of state is clearly the key figure upon whom the president can depend to conduct a Middle East peace process.

The problem, however, is that the process itself takes a great deal of time if it is to be successful, as we have seen under Kissinger and Baker. Particularly

because a moment of enormous opportunity has arrived today, the secretary of state's time will be necessary if the United States is to play its traditional role as mediator, conciliator, and facilitator, a role that the parties have come to expect.

The problem with Baker's achievement in the Middle East is that it was accomplished at the expense of achievements in other areas. President-elect Clinton will want his secretary of state to work on a worldwide foreign policy program, the likes of which he etched out in his campaign: a new emphasis on economics, on democracy, on values, and on protecting peoples who are suffering and victimized by the

U.S. President George Bush addresses the first session of the Mideast Peace talks in Madrid.

4 Middle East Insight

1155

137

4/8

new conditions illustrated most spectacularly in Bosnia, but in the former Soviet republics and Somalia as well. The problem with making the secretary of state the key figure in the Arab-Israeli process is that if he is to succeed in this endeavor, he will necessarily be less effective elsewhere in the world. If he serves effectively as secretary of state, he is less likely to be effective in the Arab-Israeli arena.

Option two: Middle East negotiator

Given the pressures on any secretary of state, and the time-consuming nature of Arab-Israeli negotiations, an alternative, which has been employed in the past, is to designate a special Middle East negotiator who will conduct Arab-Israeli negotiations and then report back to the president and the secretary of state. The advantage of this approach is that it saves time for American officials at the pinnacle of power to deal with other issues. They still have the alternative of intervening at the last moment when critical decisions are being made, and they can meanwhile approve the moves of the Mideast negotiator. This arrangement allows a major figure designated by the president to expend the effort in the trenches as Arab-Israeli negotiations are being worked out.

This alternative would include the possibility of maintaining the momentum of the negotiations in a new administration while freeing the secretary of state and other major officials to pursue other matters. The success of this course would depend in part on the selection from the great number of celebrated American diplomats available who might fill this role. They include but are not limited to Samuel Lewis, the former ambassador to Israel and now president of the United States Institute of Peace; Thomas Pickering, now the ambassador to India but formerly ambassador to both Jordan and Israel, as well as the American ambassador to the United Nations during the first years of the Bush administration; Richard Murphy, who was assistant secretary of state in the Reagan administration and is now the Mideast specialist at the Council on Foreign Relations; Joseph Sisco, who was undersecretary of state for political affairs in the Nixon and Ford administrations and previously the assistant secretary of state for Near East affairs; Dennis Ross, chief of policy planning staff in the State Department during the Bush administration; and Edward Djerejian, the current assistant secretary of state for Near Eastern and South Asian affairs. All of these individuals, and others, would have experi-

ence in the area, and all have followed the current Mideast negotiations carefully.

Unlike a new secretary of state who might not be well informed about the details of the peace process, this type of individual would need to spend less time in boning up on the state of negotiations. He or she would also know more of the players personally and, therefore, less time would be lost in the learning process and in get-acquainted sessions with Arab and Israeli leaders. Since time is of the essence, because a certain momentum has been established in the process, an opportunity exists now to move ahead. The Mideast negotiator could move more quickly, because he or she would likely be more knowledgeable about the issues and the players than a secretary

There are many reasons why the Arab-Israeli peace process is moving in a new direction.

of state, and would be devoting time to the issues exclusively.

However, past experiences with Mideast negotiators have not always been favorable and, indeed, success has rarely been achieved when this route was attempted. Under President Carter, various forms of Mideast negotiators were employed. Alfred (Roy) Atherton played this role in the period between the Camp David Accords in September 1978 and the agreement for an Israeli-Egyptian peace treaty in March 1979. Robert Strauss and Sol Linowitz worked for President Carter on the autonomy talks during the last 20 months of the administration. None of the Mideast negotiators achieved any breakthroughs or consummated any agreements.

In the Reagan administration, several Middle East negotiators were used without lasting success. The most prominent was Philip Habib, who did manage to achieve Israeli-PLO ceasefires both in August 1981 and August 1982, but both contained serious flaws. The May 1983 Lebanese-Israeli agreement, in which

THE NEW U.S. ADMINISTRATION AND THE PEACE PROCESS

1155 137 5/8

he was closely involved, broke down because of a misunderstanding he had with President Assad.

The fact that an American diplomat may have experience with local actors may mean that he or she has gained the respect of one or both sides, but it also may mean that suspicions have been raised about the individual by one or another of the competing parties. These suspicions are normal because of the complex-

Clinton's objectives will be exactly the same as Bush's: to move on as many fronts as possible while promoting a step-by-step process in both the Israeli-Palestinian and Israeli-Syrian arenas which will serve as catalysts for the other bilateral talks with Lebanon and Jordan, respectively.

ity of dealing with the variety of parties in the area, but a Mideast negotiator usually does not rank high enough to overcome the usual enmities and amities so distinctive of Mideast diplomacy.

It is, of course, possible that a Mideast negotiator could be selected who did not have particular experience in the area, as was the case when Robert Strauss was appointed by President Carter to deal with the autonomy negotiations in 1979. However, in that case, the individual would have to spend weeks or even months becoming acquainted with the issues, and thereby any major advantage of having a Middle East specialist would be negated.

The Mideast negotiator would have to serve practically as secretary of state for the Arab-Israeli peace process. This is a serious option, and President Clinton may want to consider it. However, if he did select it, he would have to be extremely careful to accord the negotiator special status. He would have to make sure that the Mideast parties understood that the negotiator had his full confidence. In addition, if this option were chosen, it would have to be clear to the parties that they could not expect either the president, the secretary of state, or the national security adviser to intervene if complications arose. They would have to understand that a Mideast negotiator was the person of last resort, as far as the American role was concerned.

As always, the selection of the individual would make the most difference, but in the past, this route has generally not been successful, and Clinton would have to be careful to try to avoid past errors by stressing the significance of the role. This would mean that both he and the secretary of state would generally have to stay out of the issue.

Option three: The presidency

Given the problems with having either the secretary of state or a Mideast negotiator involved in Arab-Israeli peace talks, presidents have frequently become engaged themselves. This was certainly true from time to time with Presidents Nixon, Ford, and Bush. President Carter, in particular, made Arab-Israeli negotiations his number one priority during the first two years of his administration, and the culmination was the Camp David Accords and the Egyptian-Israeli peace treaty. Afterward, the time that he was prepared to devote to the issue noticeably declined as crises engulfed his administration, including Afghanistan, Iranian hostages, the domestic economy, and the reelection campaign.

Yet, the option exists for President-elect Clinton to become engaged as the prime Arab-Israeli negotiator. In this case, both Arabs and Israelis would know for certain that there was no other source of last resort. They would be dealing with the president of the United States as mediator, and he would be making the critical decisions. They would have to take his advice and his appeals most seriously. In the past, both parties have often been accustomed ultimately to dealing with the president, and they may have been "spoiled," expecting that ultimately the president will have to intervene.

1155

137

6/8

However, the Cold War is over, and we have entered a new era. President-elect Clinton will be the first post-Cold War president, and his campaign makes it clear that he believes in the importance of uplifting the American economy both as a measure of domestic and foreign policy. President Carter was able to devote the kind of time to the Arab-Israeli issue that he committed because during the 1970s the energy crisis was viewed as central to American foreign and domestic policy concerns. Resolving the Arab-Israeli dispute was seen as critical to solving the energy problem. This calculation turned out to be incorrect, as the second energy crisis in 1979 over developments in Iran proved.

Yet, there was at least a theoretical justification for President Carter's preoccupations. No such justification exists today. The president of the United States must handle a variety of foreign and domestic policies addressed to the new era. As the campaign demonstrated, the economy in particular is an issue of enormous significance. A Clinton preoccupation with Arab-Israeli matters would appear to be an extravagance that he seems to have no intention of exercising, no matter how capable he might be in the role. Many Mideast experts have consoled themselves during the campaign that the Arab-Israeli dispute has a way of "grabbing" presidents. However, it is extremely unlikely that a new president in a new era will be captured in the way that past presidents have been.

The president, of course, has an option. There is one other figure on this level of the administration who could be engaged, and that is the vice-president. Senator Gore has had ample experience with the Middle East, and certainly to the extent that the trust of the Israelis is essential for any progress to be made, Gore has that trust. While his relations to the Arabs may not be as close, he has demonstrated in the campaign the political skill and talent to be able to attain the confidence of the Arab world. Other presidents and secretaries of state have similarly begun without great experience on the Arab side, only to attain a position of considerable status in that corner of the Arab-Israeli arena (e.g., Carter, Kissinger, Baker).

The advantage of having a vice-president as the prime Mideast negotiator is that he clearly would be in a position to represent the president. The vice-president is a person of unusual stature in any administration. And the parties are likely to assume that he speaks for the president. It would be more difficult to appeal around a vice-president as Mideast negotiator to the president than any other figure, including the

secretary of state. Therefore, the parties are likely to take the vice-president seriously.

However, there are a variety of serious problems with selecting the vice-president as the prime Mideast negotiator. First, the vice-president also has other activities and responsibilities, and it is unclear whether weeks in the region or months of prime engagement with the problem would be easy, appropriate, or even feasible, even for the vice-president. In addition, any other figure can be removed if he or she does not succeed. It would be difficult, however, to remove the vice-president from Mideast negotiations. Excuses can always be found, but nevertheless, embarrassment, delays, and political and diplomatic difficulties are likely to accompany any effort to remove a vice-president from involvement in Mideast talks. Moreover, the vice-president, like the secretary of state, is likely to be called away to other problems even if diplomacy is proceeding well, further complicating the delicate task of seeking agreements. Therefore, although the selection of the vice-president may be tempting, and even may happen, it is an option to be considered with care. There is no question the novelty of placing the vice-president in charge would itself provide an impetus to the talks not readily available through other means.

From time to time the national security adviser has represented the president in the Arab-Israeli peace process. This route was followed occasionally during Kissinger's period in the office, and Zbigniew Brzezinski intervened sporadically during the Carter years. Yet the assistant to the president for national security affairs is primarily a coordinating position which at its best can provide intellectual scope and vision to the administration's foreign policy. As demonstrated only too clearly during the Reagan years, when the National Security Council staff dabbles in operations or diplomacy, the result will likely be scandal at best and skulduggery at worst.

Kissinger enjoyed isolated success in the role, especially in arranging Nixon's 1972 visit to China. But this breakthrough is only an exception. Similar opportunities are unlikely to be available in the Clinton years, when the national security adviser will be needed to devote his or her time to etching out a new post-Cold War vision for the United States.

Option four: A star negotiator from the past

The Clinton administration is likely to be devoted to establishing a new foreign policy for the post-Cold

THE NEW U.S. ADMINISTRATION AND THE PEACE PROCESS

1157 137 7/8

War era and is likely to begin with greater attention to the American domestic economy. The essential problem that the other three options address is what to do about the Arab-Israeli talks. Clinton himself has made clear he wants to move quickly on them. Yet the Middle East in the past has often caused serious problems for presidents. The time that Carter and Bush both devoted to Arab-Israeli issues cost them indirectly when it came to the electoral campaign because they had devoted energy to Arab-Israeli matters at the expense of other foreign policy issues and the domestic economy. In the process of achieving results (Camp David in one case; Madrid in the other), they also alienated significant domestic constituencies. Moreover, the three options above all contain the problem that a new administration will have to address negotiations in midstream with the danger of losing momentum and historic opportunity. Any possibility of achieving a breakthrough in the shaky autonomy talks of late 1980 was lost when a new team under Reagan assumed office in early 1981. Arabs and Israelis seem united in their fear of this outcome, now that Clinton has been elected.

One way out of this dilemma is to choose a star performer from the past who might immediately move in and take charge. There are only three candidates available: Henry Kissinger, Jimmy Carter, and James Baker. Both Kissinger and Carter are famous for past achievements and both know many of the players who are currently in power. Surprisingly enough, Henry Kissinger dealt with Rabin, Assad, and King Hussein, all of whom are in power today. Kissinger's successes were long ago. He is not from the same party as Clinton, and he is presumably not well-acquainted with the specific intricacies of the negotiations today. Kissinger certainly has the ability

Secretary of State James Baker

to catch up and to catch up quickly. Yet, controversies which have surrounded him recently (e.g., POWs, Vietnam, a controversial biography) suggest that this might not be the appropriate time to resurrect his diplomatic career and, given Clinton's opposition to Vietnam, he is unlikely to do so.

Jimmy Carter achieved the last notable breakthrough in Arab-Israeli negotiations, endorsed Clinton early, and is clearly deserving of recognition for his services to the country and the world during the dozen years since he left the White House. However, Carter also carries baggage. For the Arabs, he is the personification of Camp David, which, except for the

Egyptians, they all opposed. Despite moves in the direction of this very Camp David process in recent years, the appointment of the father of Camp David diplomacy would raise immediate suspicions from that corner. On the Israeli side, Prime Minister Rabin's relationship with President Carter was never positive, and the former president is widely suspect, both in the American Jewish community and among many Israelis, in Labor as well as Likud. Therefore, it is hard to see how President Carter facilitates the Clinton dilemma.

That leaves James Baker as a possible appointment for the task of Mideast negotiator. At first, this choice would appear to be impossible and bizarre. James Baker was the architect of a nasty, cruel, and silly presidential campaign against Bill Clinton. It would take an act of enormous "turning of the other cheek" by President-elect Clinton to appoint such an individual to so prominent a task. After all, Baker has been mentioned as a possible candidate to oppose Clinton in 1996.

Yet, politics makes strange bedfellows, and Baker represents several advantages for Clinton. He is the one American who has been more engaged than any other in the Madrid peace process. Were he to be charged with the task, there would be no loss of

1155

137

8/8

momentum. He also has the respect and confidence of both the new Israeli government under Yitzhak Rabin and the Arab governments, particularly the Syrians and Egyptians, as well as the Palestinians.

Moreover, Baker provides a certain insurance for Bill Clinton. If the Arab-Israeli peace process begins to collapse in 1993, there is a danger that Clinton will be blamed. Baker could have handled it, many will say. If, however, Baker has been appointed as the negotiator in charge of Arab-Israeli talks, then Clinton is protected. If the talks succeed, he will gain the credit. If the talks fail, he will have taken a step of enormous political risk and generosity to see that the negotiations had the best possible chance of succeeding.

Baker also brings a uniquely able team to the discussions. Led by Dennis Ross, it has repeatedly demonstrated an ability to gain the confidence of both sides, to produce creative solutions to seeming impediments, and to forge methods for achieving progress even when movement appeared impossible. Thus, one of the advantages of keeping Baker in charge of the Arab-Israeli negotiations is that he already has an exceptionally skillful group around him that has repeatedly proven its ability to produce success.

An appointment of Baker would be controversial. He is unpopular in the American Jewish community (though no longer in Israel), and certainly the new secretary of state (whomsoever Clinton selects) would not be pleased. In addition, Baker himself may have ample hesitations, and under the best of circumstances might only agree to stay on for a year or so.

Nevertheless, what may appear impossible before an election may seem more appealing once the new political realities have emerged. The appointment of Baker to deal with Arab-Israeli negotiations would be a spectacular political move fraught with risks, yet if personal animosities and political opposition could be overcome, it clearly presents the best chance of continuity for American policy in the peace talks. In addition Bill Clinton made it clear during the campaign that he would appoint Republicans and Independents as well as Democrats, and the Arab-Israeli peace talks are one of the few areas in which he has supported the Bush administration's policy. Given the difficulties of the other options, the Baker possibility deserves consideration by the new Clinton team.

Option five: Option zero

The difficulties of dealing with Arab-Israeli negotiations, the past problems confronted by presidents, and the plethora of new issues which the next president will have to address makes it tempting to leave the Arabs and Israelis to stew in their own juice. Certainly, the world cares less about the possibility of Arab-Israeli conflicts than it did in the past. Leaving the Arabs and Israelis alone is tempting, which would certainly resolve a major burden confronting the next president.

Yet for a variety of reasons, it is not a serious option for Bill Clinton. First, he has already ruled it out by repeatedly stating that he intends to move quickly and assiduously to deal with the Arab-Israeli

We are entering a critical moment in the history of the Arab-Israeli dispute.

dispute so that no time is lost in the transition. Second, the problems of the proliferation of missiles and mass destruction weaponry, and the economic implications of threats to oil supplies mean that no president can ignore the Arab-Israeli theater even if the Cold War has ended. Most important, the parties are clearly moving toward a possible accommodation. No president could escape the condemnation of history if he did not at least attempt to provide the mediation Arabs and Israelis have come to expect from the United States.

Conclusion

We are entering a critical moment in the history of the Arab-Israeli dispute. With the American election concluded, the sparring period in the first year after Madrid has been completed. The new American and Israeli governments have been selected. The moment of truth has come. The route Bill Clinton selects for dealing with the issue will determine in large measure the likelihood of the success of the American role and, by extension, the success of the talks. It will certainly be one of Clinton's most critical early decisions.□

16/12/92
10/11/92
10/11/92

THE MACAROON

ISSUE #465

FRIDAY, NOVEMBER 13, 1992

The first full week in Washington after the 1992 elections was dominated by transition preparations. The capital is readying itself for new policy approaches and personalities on both ends of Pennsylvania Avenue.

Yesterday President-Elect Clinton named a 48-person transition team, to be directed by Warren Christopher and Vernon Jordan, that will aid him in shaping policy and appointments.

Heading Clinton's foreign policy transition team will be Washington attorney and former State Department official Sandy Berger. Berger, a Carter Administration State Department official, is Jewish and is well known to the pro-Israel community. Berger's deputies on the transition team also are well known to the pro-Israel community: Leon Fuerth, Vice President-Elect Gore's chief foreign policy advisor, and Nancy Soderberg, on leave in Little Rock from Sen. Ted Kennedy's (D-MA) office.

In a phone conversation with Prime Minister Rabin on Monday, Clinton stressed his interest in improved trade and defense agreements between the U.S. and Israel. Additionally, Clinton told Rabin he hopes the Arab-Israeli peace talks will continue "without any slowdown" during the Presidential transition.

In an interview released Wednesday, Clinton praised Rabin's efforts in the peace process; stressed that Arab parties need to reciprocate through such actions as ending the boycott; pledged to be aggressive in controlling the flow of weapons to Arab states; and vowed to maintain Israel's qualitative military edge in the Middle East.

There was no substantial progress in the Arab-Israeli peace talks this week -- even in the Israeli-Jordanian talks, which had produced a tentative agreement on an agenda before the U.S. elections. This week, the Jordanian delegation responded to PLO pressure by telling the Israeli team that some changes to the agenda are necessary. The prospects for a final Middle East shuttle by White House Chief of Staff Baker are fading.

On Capitol Hill, orientation programs for new Members of Congress-elect began this week. Additionally, the Senate held leadership elections; both George Mitchell (D-ME) and Bob Dole (R-KS) were reelected to their posts, Republican Whip Alan Simpson (WY) held off a challenge by Slade Gorton (WA), Republican Senatorial Campaign Committee Chair Phil Gramm retained his post in a narrow and bitter win over Mitch McConnell (KY), and Trent Lott (R-MS) was elected to replace Bob Kasten as GOP Conference Secretary.

This organization's Executive Committee met this week and reviewed the results of last Tuesday's elections. On Monday night, the Executive Committee met with five of the eleven Jewish freshman Representatives-elect. On Tuesday, four freshman Senators-elect -- Republican Bob Bennett of Utah, Democrat Ben Nighthorse Campbell of Colorado, Democrat Byron Dorgan of North Dakota, and Republican Dirk Kempthorne of Idaho -- lunched with the Executive Committee.

Students from over 15 campuses throughout Florida and Georgia attended the Regional Political Leadership Training Seminar at the University of Florida in Gainesville last weekend. The conference was the largest in the region in several years.

Lastly, some more Policy Conference news: Senators Barbara Mikulski (D-MD) and Don Nickles (R-OK) this week joined Prime Minister Rabin in accepting this organization's invitation to address the Policy Conference in March.

IN THE ADMINISTRATION

Clinton's Transition Team

★ = '7/10'

Board Members:

Chair:

Vernon Jordan

Lawyer, civil rights activist

Director:

Warren M. Christopher

Lawyer, former deputy secretary of state

Anne Cohn Donnelly ?

Head of the National Committee for the Prevention of Child Abuse, former special assistant to the Health and Human Services secretary

Doris Matsui

President of the Congressional Club, women's health issues activist

Madeleine Kunin ★

former Vermont governor

Henry Cisneros

former San Antonio mayor

Mickey Kantor ★

former campaign manager

Thomas F. "Mack" McLarty

Arkansas businessman

Chief Financial Officer:

Eli Segal ★

Publisher of Games magazine and president of Bits & Pieces Inc., Chief of Staff during Clinton campaign

Deputy Directors:

Alexis M. Herman

Deputy Chairman of the DNC, J. Jackson's deputy convention manager in '88, director of the Women's Bureau at the Labor Department and the national director of the Minority Women Employment Program

Mark D. Gearan *

former executive director of the Democratic Governors' Association, Press Secretary for Dukakis campaign

Political Affairs:

David Wilhelm

Clinton's campaign manager, ran Mayor Daley's campaigns

deputies:

Maria Luisa Haley

Jose Villareal

Jeffrey Watson

Chuck Richards

Chris Hyland

Communications:

George Stephanopoulos

former aide to Rep. Feighan (D-Ohio), floor manager for Gephardt (D-Mo.)

deputies:

Marla Romash

Robert Boorstin *

Ricki Seidman *

Jeffrey Eller *

Michael Waldman *

Press Secretary:

Dee Dee Myers

Clinton's traveling press secretary

deputy:

Max Parker

Assistant Director for National Security:

Samuel Berger *

lawyer, former State Department official

deputies:

Leon Fuerth *

foreign policy aide to Vice President-elect Gore

Nancy Soderberg ≈ Pk

former foreign policy aide to Sen. Kennedy

Assistant Director for Economic Policy:

Robert Reich

assistant to the Solicitor General in the Ford administration, director of policy planning for the Federal Trade Commission in the Carter administration, Government professor at Harvard

deputy:

Gene Sperling

former special assistant to Gov. Cuomo

Assistant Director for Domestic Policy:

Al From

President and executive director of the Democratic Leadership Council, former executive director of the Democratic Caucus, former staff director for the Senate intergovernmental relations subcommittee

deputy:

Bruce Reed

former policy director at the DLC

Assistant Director for Health Policy:

Judith Feder

former staff director of the bipartisan Pepper Commission, co-Director of the Center for Health Policy Studies at Georgetown University's School of Medicine

deputy:

Atul Gawande

helped draft Rep. Cooper's (D-Tenn.) "managed competition" health reform proposal

Assistant Director for Scheduling:

Susan Thomases

deputy:

Isabelle Tapia

Assistant Director for Public Outreach:

Betsey Wright

former chief of staff for Governor Clinton, campaign's research director

Assistant Director for Personnel:

Jan Piercy

senior vice president of Shorebank Corp., search adviser for the MacArthur foundation

Assistant Director for Congressional Relations:

Susan Brophy

former chief of staff for Sen. Wirth (D-Colo.), former administrative assistant to Rep. Dorgan (D-N.D.)

Assistants to the Director:

Harold Ickes

managed the Democratic National Convention for Clinton

Maria Echavesta

worked in campaign's political department

Rodney Slater

deputy campaign manager

John Hart

delegate director

Staff for Hillary Clinton:

Maggie Williams

Children's Defense Fund

Brooke Shearer

Lisa Caputo

Patti Solis

Director of Transition for Gore:

Carol M. Browner

former legislative director in Gore's senate office, secretary of the Florida Department of Environmental Regulation

Advisory Committees:

Lottie Shackelford

Stephanie Solien

Staff for Tipper Gore:

Judy Whittelsey

Arkansas Affairs:

Skip Rutherford

Carol Willis

Maryann Salmon

Inaugural:

chairman:

Ron Brown

general chairmen:

Harry and Linda Bloodworth-Thomason

co-directors and general managers:

Mary Mel French

Rahm Emmanuel

Bob Tink

MEDIA

The Jerusalem Report issued an apology in its current issue for a recent article which misrepresented changes in staff responsibilities in this organization. In particular, the magazine apologized to the executive director for any personal injury to him and any injury to the organization. The editor wrote the executive director that he was "furious about what happened."

Reporters wrote corrective articles clarifying the position of this organization on advisors to the president-elect. Specifically, charges appearing in a column by Evans and Novak alleging criticisms of Warren Christopher by a member of the senior staff were refuted in the New York Times, Los Angeles Times, the Israeli and Jewish press, and other major papers. Evans and Novak never called anyone here to verify their information.

The Washington Post will run a signed op-ed tomorrow responding to allegations made in the Post's November 1 "Outlook" section by Village Voice writer Robert I. Friedman. The allegations are similar to those that appeared during the summer in the VV and which have been discredited by journalists, activists, and the facts themselves.

ON CAPITOL HILL

Newly elected Members of Congress will begin their formal orientation next month. In Los Angeles this week, 18 Democratic House freshmen from Western states began orientation, led by House Speaker Tom Foley (D-WA) along with other members of the House Democratic leadership. On Monday, Foley announced that he expects to appoint freshman to some of the vacancies on key committees such as Appropriations, Ways and Means and Energy and Commerce.

Newly elected Senators arrived in the District Monday and received the traditional 1,608 page Senate rules document. On Tuesday, Diane Feinstein (D-cA) was sworn into office. The Senate also held leadership elections this week. Both Senate Majority Leader George Mitchell and Minority Leader Robert Dole (R-KS) were reelected. Sen. Alan Simpson (R-WY) was also reelected Minority Whip.

Senate Leadership Election Results:

Majority Leader: George Mitchell (D-ME)

Minority Leader: Robert Dole (R-KS)

Minority Whip: Alan Simpson (R-WY)

Republican Senatorial Committee Chairman: Phil Gramm (R-TX)

Secretary GOP Conference: Trent Lott (R-MS)

Deputy Democratic Whip: John Breaux (D-LA)

POLITICAL/GRASSROOTS

SENATE:

With neither of Georgia's candidates receiving a majority in last week's Senate race, Senator Wyche Fowler (D) and former Peace Corps Director Paul Coverdell (R) continue to prepare for the November 24 runoff. Fowler took the aggressive this week, launching the first series of runoff ads this week by parodying a well-known Coverdell general election ad. The buy cost \$162,000 -- with at least \$37,000 paid for by the DSCC. To date, Coverdell has bought only \$9,000 in media, although he is expected to significantly increase his buy by the weekend to run competitively with Fowler. Since last week's election, Fowler has taken the early fundraising advantage, raising \$236,000, compared to Coverdell's \$180,000 raised. Despite the early advantage, operatives expect national Republicans to contribute funds necessary to make this a financially competitive race. With Coverdell receiving the endorsement of third party Libertarian candidate Jim Hudson and the state's third party Ross Perot operation, operatives feel the race will likely be determined by Fowler's ability to turnout high numbers of black voters who traditionally do not vote in special elections.

In the race for the December 4 North Dakota special to fill the remainder of recently deceased Senator Quentin Burdick's (D) term, outgoing Senator Kent Conrad (D) continues to maintain his strong frontrunner status over state Rep. and businessman Jack Dalrymple (R). A public poll shows Conrad holding a commanding 49-point lead (Conrad 68%, Dalrymple 19%). Dalrymple has taken the offensive by running negative ads criticizing Conrad's decision to enter the race after announcing his retirement from his own Senate seat earlier this year.

Speculation continues to focus on the pending appointment for the soon-to-be-vacant Senate seat of Al Gore by Tennessee Governor Ned McWherter (D). Press reports released this week indicate that McWherter will choose between Democratic Reps. Jim Cooper, John Tanner, Bart Gordon and philanthropist Jane Eskin. All four potential candidates have ties to the pro-Israel community. McWherter has announced his intention to name Gore's replacement after the Electoral College ratifies last Tuesday's presidential election on December 8. A special election will be held in November 1994 to fill the remainder of the term, which expires in 1996.

HOUSE:

California-43: After being declared the winner in last week's election for the newly created open seat, absentee ballots counted after November 3 have eliminated educator Mark Takano's (D) advantage over businessman Ken Calvert (R) -- making Calvert the apparent winner. As of Tuesday, Calvert holds a 481 vote edge -- with 3,000 provisional ballots yet to be counted. A Calvert win could mean a recount, according to sources close

to Takano. Calvert's pending victory would mean a net gain of ten seats for Republicans in the House this year rather than nine, for a total breakdown in the House of 258 Democrats, 176 Republicans, and one Independent. Both candidates met with this organization, authored pro-Israel position papers, and have close ties to the pro-Israel community.

Other possible recounts: Three other races may still see shifts. In Minnesota-2, GOP candidate Cal Ludeman will announce today whether he will seek a recount of his apparent upset loss to Democrat David Minge, who leads by 575 votes. In Florida-15, GOP challenger Bill Tolley won a partial victory in his court plea for a recount of his race with Rep. Jim Bacchus (D). Bacchus appears to have won the race with a nearly 3,500 vote margin. In New York-14, new revelations could overturn eight-term Rep. Bill Green's (R) 5,000 vote loss to City Councilwoman Carolyn Maloney (D). Several (estimated range from 25,000 to 45,000) unopened provisional ballots were discovered this week and are currently being counted. Pending the outcome, the results could be taken to court.

COMMITTEE APPOINTMENTS:

Senate campaign committees took their first steps toward preparations for the 1994 election cycle. On the GOP side, current NRSC chair Phil Gramm narrowly won election to a second term by defeating fellow Senator Mitch McConnell by one vote. The Democrats refrained from choosing a replacement for DSCC chair Chuck Robb.

GRASSROOTS:

GENERAL ASSEMBLY

Numerous members of this organization's Washington, D.C. field staff, as well as representatives from a number of the regional offices, were in New York City this week to meet with activists at the Council of Jewish Federations General Assembly.

BOARD MEETING

Forty people attended this organization's New York City board meeting at which Dr. Steven L. Spiegel of the Center for Foreign Policy Options discussed private investment in Israel and the future Clinton administration's impact on the Middle East.

BRIEFINGS

Forty pro-Israel activists in York, Pennsylvania, were briefed by the national field director and the Mid-Atlantic field coordinator on the results of Election '92 and its impact on the pro-Israel community. The travel-weary field workers were then treated to what is rapidly becoming an organizational tradition: a feast of brisket, kugel and apple pie at the home of a generous member of this organization's staff.

Fifty members of the Jewish Federation of San Fernando Valley - Business and Professionals Division were briefed by the Southern Pacific political field director on the '92 election results and the need for grassroots activism. The political field director also briefed a group of activists at the Institute of Jewish Learning in Los Angeles on the same topic.

Sisterhood groups in Dallas and Oklahoma City and the board of the Southwest Zionist Youth Commission in Houston received post-election briefings from the Southwest deputy regional director.

A newly-formed, forty person leadership group in San Jose, California, heard the Pacific Northwest associate director speak on "The Impact of the 1992 Elections on U.S.-Israel Relations".

The Southern California Conference of Jewish Communal Workers in Los Angeles was briefed on the results of election '92 by the Southern Pacific regional director.

BEHIND THE SCENES ON FOREIGN POLICY

Samuel Berger, named by President-elect Clinton to oversee the transition in foreign policy and national security, took a leave from his partnership in the Washington law firm of Hogan and Hartson at the beginning of the year to become a key player in Clinton's presidential campaign.

Berger, 47, known as "Sandy," collaborated with Anthony Lake in shaping Clinton's campaign positions on foreign and defense issues by recruiting experts to brief the candidate and prepare policy papers on everything from nuclear disarmament to world trade. At the presidential debates, Berger stood

in the background, guarding a suitcase-sized briefcase filled with indexed position papers on every conceivable foreign policy question that might have been directed at Clinton.

His work with Lake, a political science professor at Mount Holyoke College in Massachusetts, renewed a partnership dating back to the Carter administration. During that time, Lake was director of the State Department's policy planning staff and a key aide to then-Secretary of State Cyrus R. Vance, and Berger served as his principal deputy.

Berger's principal job in the transition will be to ensure that the

incoming administration is fully briefed on the status of key issues being worked on by the executive departments responsible for national security and foreign policy: the State Department, the Pentagon, the National Security Council and the Central Intelligence Agency. At the State Department, acting Secretary of State Lawrence S. Eagleburger has designated Arnold Kantor, undersecretary for political affairs, and John F.W. Rogers, undersecretary for management, to take charge of working with Berger's team.

—John M. Goshko

Samuel "Sandy" Berger

THE WASHINGTON POST

Will Clinton Tap the Carter State Department?

Prime Candidates for Senior Foreign Policy Posts May Be Branded by 1980 Iran Hostage Crisis

By John M. Goshko
Washington Post Staff Writer

Speculation about whether Warren M. Christopher, director of president-elect Clinton's transition team, will become secretary of state has raised the companion question of how many people from the presidency of Jimmy Carter will return to run the government.

So far, many names from the Carter years, 1977 to 1980, have popped up on the ever-expanding lists of who's who.

After 12 years out of office, the Democrats can dip into a talent pool for domestic policy and find experienced people in academia and industry and at the state and local levels. But in the foreign affairs and national security areas, when it comes to hands-on experience in making and implementing foreign policy, the Democrats' pool is smaller and may be limited almost exclusively to those, like Christopher, who worked in the Carter administration.

That could cause problems for Clinton, because the American public's memory of Carter's foreign policy record is branded indelibly by a single event that, fairly or unfairly, became the standard by which his presidency was measured: the 1980 Iran hostage crisis.

By far the largest number of Clinton's advisers on foreign policy are graduates of the Carter administration. Christopher was deputy secretary of state; Samuel Berger, named last Thursday as Clinton's transition director for foreign policy and national security, was deputy head of policy planning at the State Department during that period. Dozens of others who collaborated on giving advice and briefings and writing campaign position papers for Clinton held a wide range of senior policy positions at the State and Defense departments and the National Security Council.

"If you liked the Carter administration, you're going to love a Clinton State Department," said one former official who has held important foreign policy posts under three presidents.

That prediction could be premature, however. Everyone connected with the Clinton transition team insists that questions about appointments have not been addressed. At this point, they say, no one knows what jobs are likely to go to Christopher or anyone else.

Nevertheless, Clinton, whose campaign included promises to bring new faces and ideas into government, will encounter the kind of

Most of the new faces will land on the lower rungs of the policymaking apparatus.

problems that confronted Carter after his election in November 1976 when he tried to distance himself from the Democratic establishment associated with the unpopular 1960s Vietnam War policies of Lyndon B. Johnson.

In the end, Carter did what all other recent presidents, Republican and Democrat, have done: He staffed his administration by giving the top jobs to influential party figures who had climbed through the ranks of earlier administrations (Cyrus R. Vance and Zbigniew Brzezinski, for instance) and backed them up with younger-generation loyalists eager to get their toes on the ladder.

When Clinton makes appointments, there undoubtedly will be some new names. If experience is

any guide, they will come largely from university faculties and the staffs of Democratic members of Congress.

Some—like Michael Mandelbaum, an academic, and Nancy Soderberg, a former aide to Sen. Edward M. Kennedy (D-Mass.) who was named deputy to Berger last week—are newcomers who gained prominence during the campaign. But most of the new faces will land on the lower rungs of the policymaking apparatus.

For the more important jobs—those ranging from Cabinet positions down through the ranks of undersecretaries, assistant secretaries and ambassadors—Clinton has only three or four places in which to look for foreign policy expertise.

Some spots will be filled by members of the Foreign Service and other parts of the career bureaucracy. The president-elect also can look to Capitol Hill, where powerful Democrats such as Sens. Sam Nunn of Georgia and Bill Bradley of New Jersey can stake a claim to certain jobs if they want them.

Other congressional Democrats, such as Rep. Stephen J. Solarz of New York, lost bids for reelection and now hope to transfer the foreign policy expertise they gained as legislators to the executive branch. And there are several neoconservative Democrats, among them Richard Schifter, Joshua Muavchek and Penn Kemble, who have returned to the fold after deserting the party during the Carter years.

However, when Clinton sifts through the résumés, he will find that the biggest list of potential appointees—one with more names than it is possible to mention—goes back to the Carter administration. And, while they collectively are tied to memories of the year-long crisis in Tehran—what television called "America Held Hostage"—their overall mark on foreign policy ac-

tually was much more complex and far-ranging.

For most of its first three years, the Carter administration had a foreign policy record that, while controversial, was largely successful. It introduced human rights as a major factor in U.S. policymaking. It took a large agenda of unfinished business left over from earlier administrations—the Panama Canal treaties, the opening to China, the lifting of Congress's aid embargo against Turkey—and handled it successfully.

And, in what was its high point, the Carter administration spearheaded the Camp David accords that made peace between Israel and Egypt and that now have been resurrected, after more than a decade in limbo, to form the basis of the current Middle East peace talks.

In the 12 years since Carter officials left government, many of the issues they grappled with, such as the Cold War, have disappeared or changed considerably. Others, such as trade and monetary policy, are likely to take on increasing importance.

Former Carter people have been engaged in other fields since 1980: practicing law, acting as business consultants and lobbyists, teaching at universities. Some no longer want to be in government. But, as their eagerness to aid in Clinton's campaign made clear, many would respond favorably to being called back. What Clinton must decide now is how many will get the chance.

KIM Y

7.11/1

156

כ"ה באלול תשנ"ב
1 באוקטובר 1992
314499

הנדון: עמדות ביל קלינטון בסוגיות הנוגעות לישראל

יחסים אסטרטגיים ארה"ב-ישראל

- יש להרחיב השת"פ האסטרטגי ע"י מימוש הסכמי אכסון עודפי ציוד צבאי אמריקאי בישראל, שת"פ לוגיסטי עם צבא ארה"ב הדגשת חשיבות היתרון האיכותי, השלמת פרויקט החץ. במחון ישראל יבטיח יציבות השלום (נאום בפני תומכים יהודים 20.6.92, נייר עמדה בועידה הדמוקרטית).
- תומך תמיכה גמורה בשיתוף פעולה איסטרטגית בין ישראל לארה"ב (פגישת רבין-קלינטון-גור - אוגוסט 92).

עמדות ארה"ב-מז"ת

- תמיכה בהפצצת הכור העיראקי ב-81' (נאום 30.5)
- לא יקוימו יחסים אסטרטגיים עם משטרים מסוכנים (סוריה כדוגמא) (נאום 30.6)
- הסכנה במז"ת- השאיפות הטריטוראליות של סוריה ועיראק (נאום 13.12.91).
- אסד- דיקטטור שאינו מעריך חשיבות השלום וזכויות האדם (נייר עמדה 27.3).
- סיכסוכים אזוריים - כגון המזת"י - מאימים על האינטרסים האמריקאים. אין לשלול הפעלת כוח צבאי אמריקאי להגנת אינטרסים אמריקאיים במז"ת (דוגמה מלחמת המפרץ). (נאום 1.4).
- התנגדות פעילה לסרור (נייר עמדה).

מיקום האו"ם בתהליך השלום

- האו"ם - THE ULTIMATE GUARANTOR של תהליך השלום. (נאום 30.6, ראיון ב- 15.6 C.B.S)

מדינה פלסטינית

- קלינטון מתנגד להקמת מדינה פלסטינית עצמאית (נאום בפני תומכים יהודים 30.6, נייר עמדה בועידה דמוקרטית, הודעה לעתונות 1.4.92) טוען כי על הפלסטינים להיות שותפים להגזרת עתידם. על הצדדים להגיע להסדר ע"י מו"מ ישיר.
- ציין שהוא עדיין מתנגד להקמת מדינה פלסטינאית, אך סרב לפרט איך יראה לדעתו ההסדר הסופי בין ישראל למדינות ערב בסענה שהתהליך עצמו יעצב את ההסכם שיושג בסופו (נאום בפני בני-ברית ב-9 בספטמבר 92).

צעדים בוני-אמון, C.B.M.

- סיום החרם הערבי, כינון יחסים כלכליים בין ישראל ומדינות ערב, הסכמי איכות הסביבה, מים ומולטילטרליים, אימוץ ביטול החלטה 3379 ע"י מדינות ערב. (נייר עמדה 27.3).

יחסים כלכליים

- הקמת ועדה בילטרלית ארה"ב - ישראל בנושא HI-TEC (נאום 30.6, נייר עמדה בועידה).

בק"ן ופר"ן

- תומך בצמצום מכירת נשק קונבציונאלי למז"ת (נאום 30.6).
- הגבלת הפצת נשק להשמדה המונית לאירן עירק ולוב כולל שמוש בסנקציות (נאום 30.6, נייר עמדה בועידה).
- יתמוך בהמשך המאמץ לפרוק נשק באזור וכן במציאת דרכים למנוע הגעתו לידיהם של עריצים (נאום בפני המועצה לעניינים בין לאומיים בלוס אנג'לס ב-13 באוגוסט 92).
- יש להפעיל לחץ על כל המדינות והחברות שסיפקו או מספקות נשק לעירק. יש להעניש כל מי שימשיך בכל זאת בהספקת נשק למדינות מסוגה ולחתור להשגת הסכמי פירוק נשק. משטרו לא יאפשר אספקת נשק למדינות פורעות חוק כעירק (כנ"ל).
- ציין שהוא שוקל ברצינות הקמת מנגנון שישתף פעולה עם סוחרים נשק במגמה לצמצום מכירות נשק לחו"ל. לדעתו למרות בעיית האבטלה בארה"ב ניתן לבצע הפנייה של תעשיית הנשק האמריקנית לאפיקים אחרים באופן מבוקר בלא לגרום נזק לכלכלה האמריקאית ובלא לפגוע ברמת התעסוקה (הופעה בפני ועידת הנשיאים ב-26 בספטמבר 92).

ערבויות

- קלינסון התנגד באופן עקבי ללינקג' בין מתן הערבויות להקפאת ההתנחלויות. (ראיון ל-N.B.C 6.1.92 הודעה לעתונות לאחר הבחירות 23.6.92) הערבויות הינן נושא הומניטרי ואסור שיהיו כלי משחק פוליטי.
- הביע שביעות רצונו מכך שנמצא פתרון לשאלת הערבויות (פגישת רבין-קלינסון-גור - אוגוסט 92).

התנחלויות

- תמיכה במדיניות המסורתית האמריקאית נגד התנחלויות אך זהו נושא שצריך להסתדר כמו"מ בין הצדדים (הודעה לעתונות 1.4.92).

ירושלים

- ירושלים היא בירת ישראל ואסור שתחולק. קלינסון מאמין בעקרון העברת השגרירות האמריקנית לירושלים, אך לא יעשה זאת תוך כדי תהליך השלום בכדי לא לפגוע כמו"מ (נאום 30.6, הודעה לעתונות ב-1.4).

סיוע חוץ

- בכדי שתהיה בארה"ב מדיניות חוץ טובה ראשית עלינו להתרכז בשיפור המצב כלכלי אצלנו (נ"י טיימס 28/6).
- בעד המשך סיוע החוץ - הבחירות בישראל הוכחו שישראל רוצה שלום ועל כן ויש להמשיך ולסייע לה לקיים את שיחות השלום מעמדה של עוצמה ובטחון (ראיון 28/6).
- הסיוע לא יקוצץ, תוך כדי תהליך השלום. הסיוע לישראל ינתן גם לאחר המלחמה הקרה (שאלון אפר' 92).
- המשך הסיוע הכלכלי והצבאי לישראל הוא אינטרס אמריקאי מובהק שכן יש בסיוע זה עידוד להמשך היציבות באיזור וכן הוא מבהיר באופן חד משמעי את המשך מחויבותה של ארה"ב לבטחונה וריבונותה של ישראל. מטרת הסיוע היא גם לאפשר לישראל לשמור על יתרונה האיכותי (נאום בפני בני ברית ב-9 בספטמבר 92).

תהליך השלום

- תמיכה ב"שטחים תמורה שלום" יחד עם שינוי מיבני לכיוון דמוקרטיה במז"ת (אוקטובר 91).
- הסקדים מעירק הוכיחו שישראל פגיעה אפילו בגבולותיה הנוכחיים (אוקטובר 91).
- ארה"ב מחויבת לתהליך השלום והוא יתמוך בהמשכו של התהליך ללא הפרעות העלויות לנבוע ממערכת הבחירות בארה"ב (נאום לפני המועצה לעניינים בין לאומיים בלוס אנג'לס ב-13 באוגוסט 92)
- אין ללחוץ על ישראל לבצע ויתורים חד צדדיים ועל ארה"ב להמשיך ולהשתף בתהליך בתפקיד של זרז ומתווך הוגן (נאום בפני בני ברית ב-9 בספטמבר 92).
- אמר שלא תהיה הפסקה בתהליך השלום אם יתחלף הממשל בארה"ב ואמר שימנה אדם "רציני" שיטפל בתהליך. כמו כן ציין שישם דגש רב יותר מהממשל הקודם על הנושא הסורי. ציין שלדעתו יש גבול למספר הויתורים שניתן לצפות להם מישראל בלא תמורה הולמת מהצד הערבי (נאום בפני ועידת הנשיאים ב-26 בספטמבר 92).

מכירת מטוסי F/15 לסעודיה

- בעד חתימת הסכם עם הסעודים שישראל תוכל לחיות איתו, תוך כדי הקפדה על כך שמכירת המטוסים הזו לא תהווה איום על בטחונה של ישראל. בענין זה לוקחת ארה"ב בחשבון את מחויבותה לשמירת המאזן האיכותי בין ישראל לשכנותיה (FACE TO FACE ב - KDFW-TV בדאלאס ב-25 באוגוסט).
- על ארה"ב לספק הגנה ואוויה לבנות בריתה במזה"ת. יתמוך לכן במכירת מטוסי F/15 לסעודיה אך לא בגירסה התקפית כזו שתפגע בישראל, תערער את המאזן הבטחוני באיזור או תכרסם ביתרונה האיכותי של ישראל (נאום קלינטון בפני בני ברית ב-9 בספטמבר 92).
- אמר שערב הסעודית היתה חלק מהקואליציה ולכן יש להתייחס אליה בהתאם ולסייע לה כל עוד לא יהווה סיוע זה פגיעה ביתרונה האיכותי של ישראל (נאום בפני ועידת הנשיאים ב-26 בספטמבר).

החרם הערבי על ישראל

- הערבים היו צריכים לבטל מזמן את החרם הלא חוקי על מדינת ישראל. חרם זה הוא לוחמה כלכלית שחייבת להפסק. יתמוך בביטול חוזים עם חברות המשתתפות בחרם על ישראל ובענין זה הוא תומך בהצעת חוק של הסנטור גור המבקשת לחייב את משרד ההגנה לא לחתום על חוזים עם חברות זרות המשתתפות בחרם.
- ממליץ למדינות ערב לבטל את החרם כמחווה שתהווה תשובה למחוות החד צדדיות של ישראל (נאום בפני בני-ברית ב-9 בספטמבר 92).
- ילחץ לביטול החרם הערבי ואף הבטיח לתת פומבי לצורך להפסיק את החרם (נאום בפני ועידת הנשיאים ב-26 בספטמבר 92).